

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับชั้นที่ 4
โรงเรียนแพศยนครศึกษา อําเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

สิบลัญญา จันทประสงค

การนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พุทธศักราช ๒๕๕๔

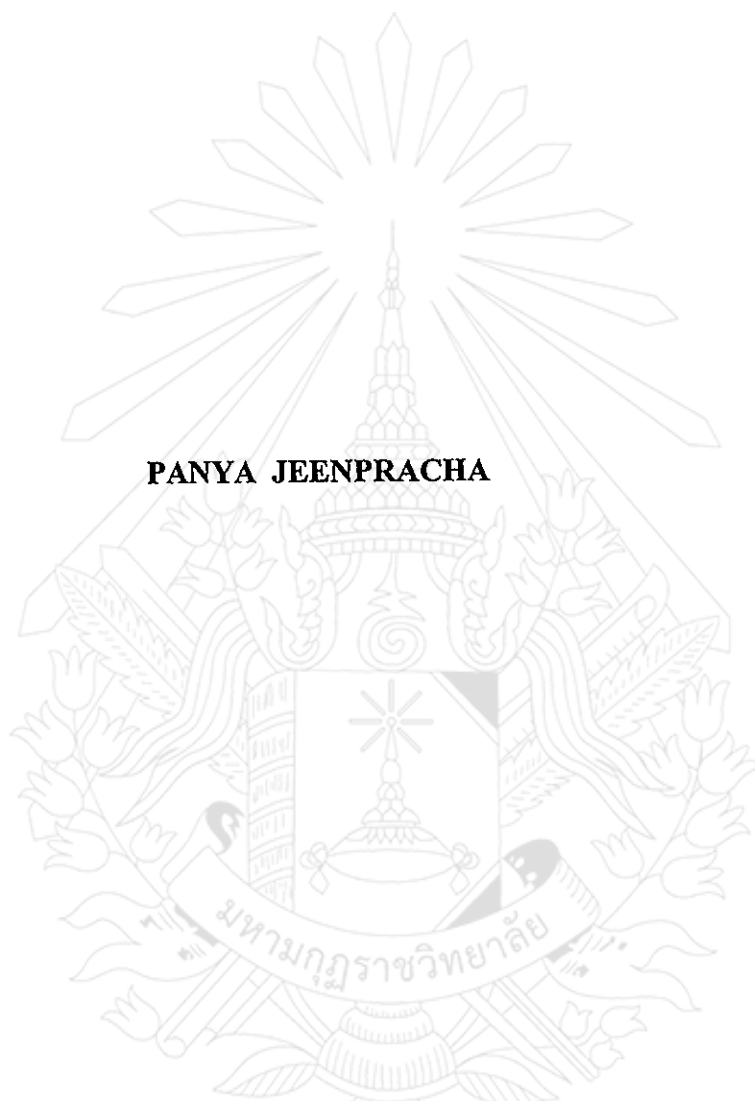
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนเขตพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พุทธศักราช ๒๕๕๔

**INCENTIVES IN LEARNING ENGLISH OF THE 4TH CLUSTER
STUDENTS OF JETUPONSUKSA SCHOOL, MUEANG
DISTRICT, CHIANG MAI PROVINCE**

PANYA JEENPRACHA

**A THEMATIC PAPER SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
DEPARTMENT OF EDUCATIONAL MANAGEMENT
GRADUATE SCHOOL
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY**

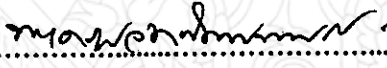
B.E. 2554 (2011)

หัวข้อสารนิพนธ์ : แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนเขตพุนศรีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
ชื่อนักศึกษา : ปัญญา จีนประชา
สาขาวิชา : การจัดการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หนูม้วน ร่มแก้ว
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์เขียน วันทนียตระกูล

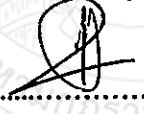
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อนุมัติให้รับสารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(พระครูปลัดสัมพิพัฒน์วิริยาจารย์)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(พระครูปลัดสัมพิพัฒน์วิริยาจารย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หนูม้วน ร่มแก้ว)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เขียน วันทนียตระกูล)

..... กรรมการ
(ดร. สาลีณี รักษัตถ์)

..... กรรมการ
(ดร. ศิริพร สล่าปิ่น จินะนา)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Thematic Title : Incentives in Learning English of the 4th Cluster Students of Jetuponsuksa
School, Mueang District, Chiang Mai Province

Student's Name : Panya Jeenpracha

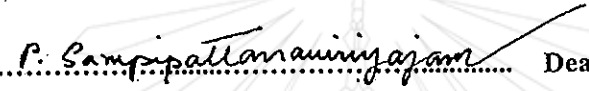
Department : Educational Management

Advisor : Asst. Prof. Dr. Noumuan Romkaew

Co-Advisor : Asst. Prof. Khian Wanthaneeeyatragool

Accepted by the Graduate School, Mahamakut Buddhist University in Partial
Fulfillment of the Requirements for the Master's Degree.

..... P. Sampipattanaviriyajarn ..... Dean of Graduate School
(Phrakhrupaladsampipattanaviriyajarn)

Thematic Committee

..... P. Sampipattanaviriyajarn ..... Chairman
(Phrakhrupaladsampipattanaviriyajarn)

..... Noumuan Romkaew ..... Advisor
(Asst. Prof. Dr. Noumuan Romkaew)

..... Khian Wanthaneeeyatragool ..... Co-Advisor
(Asst. Prof. Khian Wanthaneeeyatragool)

..... Dr. Salinee Rakkatanyou ..... Member
(Dr. Salinee Rakkatanyou)

..... Dr. Siriphorn Salapan Jinana ..... Member
(Dr. Siriphorn Salapan Jinana)

หัวข้อสารนิพนธ์	: แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
ชื่อนักศึกษา	: ปัญญา จินประชา
สาขาวิชา	: การจัดการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. หนูม้วน ร่มแก้ว
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เขียน วันทนียตระกูล
ปีการศึกษา	: 2553

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ คือ 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ และระดับการศึกษาต่างกัน 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่เป็นพระภิกษุ และสามเณรกำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 จำนวน 112 รูป โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ได้แก่ พระภิกษุและสามเณรกำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของ Krejice and Morgan ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติอนุมานหรืออ้างอิง ได้แก่ ทดสอบค่า (F-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ LSD นำเสนอรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย

ผลการวิจัยพบว่า

1) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อันดับแรก ได้แก่ แรงจูงใจภายนอก รองลงมา คือ แรงจูงใจภายใน

2) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นักเรียนที่มีอายุและระดับการศึกษาต่างกันต่างก็มีแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3) ข้อเสนอแนะ

3.1 ปัญหาจากการผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า 1) ครูสนใจเฉพาะเด็กที่เรียนเก่งจนบางครั้งลืมเด็กเรียนอ่อน 2) ครูผู้สอนน่าจะมีกิจกรรมอื่น ๆ มาเสริมบ้างเพื่อสร้างสีสันในการเรียน 3) ครูผู้สอนที่เป็นอาสาสมัครชาวต่างชาติพูดไทยไม่ได้ 4) พระภิกษุสามเณรไม่ค่อยได้เรียนรู้จากโลกภายนอก และไม่ได้ศึกษาที่อื่น ๆ นอกจากภายในโรงเรียนเลยอยากไปที่วัดด้านนอกที่มีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษบ้าง

3.2 แนวทางแก้ไขจากผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า 1) ต้องการให้ครูมีความสนใจ และให้กำลังใจแก่นักเรียนในการเรียนต่อไป 2) ครูควรวางนิทานที่น่าสนใจและศัพท์ไม่ยากและควรสอนแบบมีสาระปนกับเรื่องไร้สาระบ้าง (เฮฮา) บ้างไม่ควรเน้นวิชาการมากไป 3) พยายามให้ครูไทยเข้าสอนร่วมกับอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือการแปลประโยคที่สามเณรฟังไม่เข้าใจและพยายามเดินดูแลสามเณรอย่างใกล้ชิดพร้อมกับพูดคุยเพื่อปรึกษาหารือ 4) อยากได้เนื้อหาสนุกๆเช่น นิทานต่าง ๆ การผจญภัย

Thematic Title : Incentives in Learning English of the 4th Cluster Students of Jetuponsuksa School, Mueang District, Chiang Mai Province

Student's Name : Panya Jeenpracha

Department : Educational Management

Advisor : Asst. Prof. Dr. Noumuan Romkaew

Co-Advisor : Asst. Prof. Khian Wanthaneeyatragool

Academic Year : B.E. 2553 (2010)

ABSTRACT

The objectives of this thematic paper were aimed 1) to study incentives in learning English of the 4th cluster students of Jetuponsuksa School, Mueang District, Chiang Mai Province, 2) to compare incentives in learning English of the 4th cluster students of Jetuponsuksa School, Mueang District, Chiang Mai Province, who differed in age and level of education, and 3) to study suggestions on the problems and solutions to the problems of incentives in learning English of the 4th cluster students of Jetuponsuksa School, Mueang District, Chiang Mai Province. The research sampling subjects were the 4th cluster students who were monks and novices, and currently studying in Matthayomsuksa class 4, 5, and 6 in the second semester of academic year 2009 for a total of 112, selected by means of stratified random sampling and obtaining 86 samplings. Statistics for data analysis included percentage, mean, standard deviation, and F-test (One-Way ANOVA). If statistically significant difference was found, it would be tested in pair by means of LSD. Results of the data analysis were presented in descriptive tables.

Results of the research were as follows:

1) The incentives in learning English of the 4th cluster students in the two aspects were rated at a medium level. When considering by aspect, it was found that the highest mean fell to external incentives, followed by internal incentives.

2) The hypothesis test showed that the students who differed in age and level of education did not differ in incentives in learning English, which was consistent with the hypothesis.

3) Suggestions

3.1) The problems from the respondents were found that 1) the teacher was interested in promising students but not in intellectually poor students, 2) the teachers should initiate some activities to make learning interesting for students, 3) the teacher was foreign volunteer who was unable to speak Thai, and 4) the monks and novices hardly learned from the outside world, and had no opportunity to study in other places apart from their school; so they wanted to go to another place where English was being taught.

3.2) The solutions from the respondents were found that 1) the teacher should have interest and give morale to students in learning, 2) the teacher should find some interesting story and simple words, and should teach the essential in alternate with the unessential, not emphasizing too much the academic, 3) the Thai teacher should be assigned to teach together with the volunteer teacher in order for the latter to translate what was difficult for novice students to understand, and the teacher should look after novices closely and talk to them for consultation, and 4) the students wanted to study with the amusing stories such as adventuring story.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หนูม้วน ร่มแก้ว ประธานกรรมการที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์เขียน วันทนียตระกูล กรรมการที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้เมตตาให้คำแนะนำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไข และให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ จนสารนิพนธ์สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา มหาวิทยาลัยที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการตามแนวพระพุทธศาสนาที่ให้สถานศึกษา ค้ำค้ำ รวบรวมความรู้ต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาเล่าเรียน

ขอกราบนมัสการ ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกรูป/ท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ แนะนำแนวทางการเรียน ให้ข้อคิด กำลังใจในการเรียนจนประสบความสำเร็จ

ขอกราบนมัสการขอขอบพระคุณ พระครูปลัดสัมพิพัฒน์วิริยาจารย์ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้เป็นประธานกรรมการสอบ และขอขอบพระคุณพระอาจารย์มหาวิระศักดิ์ สุรเมธี ที่ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขสารนิพนธ์และขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบทุกท่านที่ได้ชี้แนะข้อบกพร่องในงานวิจัยนี้

ขอกราบนมัสการขอขอบพระคุณ พระครูสิทธิปัญญาภรณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเขตพุนศึกษา อาจารย์และคณาจารย์โรงเรียนเขตพุนศึกษาทุกท่าน ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลตลอดระยะเวลาการวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1, 4/2, 5/1, 5/2, 6/1 และ 6/2 จำนวน 6 ห้องที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อนๆ เอกการจัดการศึกษารุ่นที่ 6 และ เอกรัฐศาสตร์รุ่นที่ 7 ที่ให้การสนับสนุน และช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดีเยี่ยมมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ขอขอบคุณ อาจารย์ปนัดดา จีนประชา เด็กชายปรัตถกร จีนประชา และครอบครัวที่ให้ความอุปการะให้กำลังใจ และสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้จนเสร็จสมบูรณ์

คุณความดีของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยให้การทำสารนิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ปัญญา จีนประชา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญแผนภูมิ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 สมมติฐานการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ	6
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ	20
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	26
2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	35
2.5 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ	37
2.6 สภาพพื้นที่ที่ศึกษา	43
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	44
2.8 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการทำวิจัย	45

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	54
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	54
3.2 เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง	55
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	55
3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล	58
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	59
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
4.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	61
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	62
ตอนที่ 2 ตารางเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่	63
ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย	67
ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่	74
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	76
5.1 สรุปผลการวิจัย	77
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	78
5.3 ข้อเสนอแนะ	88
5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	89
5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	90

	๗	
บรรณานุกรม	91	
ภาคผนวก	97	
ภาคผนวก ก	รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	98
ภาคผนวก ข	หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	100
ภาคผนวก ค	หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล	104
ภาคผนวก ง	แบบสอบถาม	107
ภาคผนวก จ	วิเคราะห์ความเที่ยงตรงทางเนื้อหาของแบบสอบถาม	114
ประวัติผู้วิจัย	119	

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 3.1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับ ช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประจำปี การศึกษา 2552	55
ตารางที่ 4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ	62
ตารางที่ 4.2	แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับชั้น เรียน	62
ตารางที่ 4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 2 ด้าน	63
ตารางที่ 4.4	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายนอกใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุน ศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่	64
ตารางที่ 4.5	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายในในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่	65
ตารางที่ 4.6	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามอายุ	67
ตารางที่ 4.7	แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน โดยรวมจำแนกตามอายุ	67
ตารางที่ 4.8	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายในใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุน ศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามอายุ	68
ตารางที่ 4.9	แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัด เชียงใหม่ จำแนกตามอายุ	68

ตารางที่ 4.10	แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ด้วยวิธี LSD (Least-Significant Different)	69
ตารางที่ 4.11	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามอายุ	69
ตารางที่ 4.12	แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุต่างกัน	70
ตารางที่ 4.13	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวม จำแนกตามระดับชั้นเรียน	70
ตารางที่ 4.14	แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวม ระดับชั้นเรียนต่างกัน	71
ตารางที่ 4.15	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามระดับชั้นเรียน	71
ตารางที่ 4.16	แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ด้านแรงจูงใจภายนอก ระดับชั้นเรียนต่างกัน	72
ตารางที่ 4.17	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามระดับชั้นเรียน	72

- ตารางที่ 4.18 แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัด เชียงใหม่ ด้านแรงจูงใจภายใน ระดับชั้นเรียน 73
- ตารางที่ 4.19 แสดงค่าความถี่ (Frequency) ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข ปัญหา ของแรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ 74
- ตารางที่ 4.20 แสดงค่าความถี่ (Frequency) ปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข ปัญหา ของแรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้น ที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ 75

สารบัญแผนภูมิ

	หน้า
แผนภูมิที่ 2.1 แสดงการเกิดแรงงูใจ	18
แผนภูมิที่ 2.2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงงูใจภายนอกกับแรงงูใจภายใน	21
แผนภูมิที่ 2.3 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	53

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้กล่าวไว้ว่า “ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ¹ ซึ่งได้รับการยกย่องและเป็นที่ยอมรับว่าเป็นภาษากลางเพื่อใช้สำหรับติดต่อสื่อสารกันในระดับประเทศ จึงมีบทบาทในการเรียนการสอนในกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเนื่องมาจากสังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

โครงสร้างหลักสูตร การศึกษาพระปริยัติธรรม แผนกสามัญ เป็นการศึกษารูปแบบหนึ่งของการศึกษาของคณะสงฆ์ เป็นการศึกษาที่รัฐกำหนด ให้มีขึ้นตามประสงค์ของคณะสงฆ์ ซึ่งตามโครงสร้างของหลักสูตรสาระวิชาภาษาต่างประเทศ คือ 1 ใน 8 สาระที่สำคัญ ในการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกสามัญ โดยยึดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้เป็นอย่างมาก จากสถิติในการจัดการเรียน

¹ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551, พิมพ์ครั้งที่ 1, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2552), หน้า 221.

การสอนสาระภาษาต่างประเทศในระยะ 3 ปีที่ผ่านมาของโรงเรียนพระปริยัติธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีผลสัมฤทธิ์การจัดการเรียนการสอนสาระภาษาต่างประเทศ อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากผู้เรียน ผู้สอน หรือปัจจัยรอบด้านที่มีผลกระทบ ทำให้การจัดการเรียนการสอนขาดคุณภาพ

โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นโรงเรียนที่ใช้หลักสูตร การศึกษา พระปริยัติธรรม แผนกสามัญ มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นการจัดการเรียนการสอน รูปแบบหนึ่งของการศึกษาของคณะสงฆ์ ที่รัฐกำหนด โดยยึดหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ มีนักเรียนเป็นพระภิกษุ สามเณร ทั้งหมด จำนวน 471 คน ครูผู้สอนจำนวน 25 คน การจัดการเรียนการสอนส่วนมากจึงเน้นแต่ทฤษฎี เพราะเป็นพระภิกษุสงฆ์ จึงมีการปฏิบัติน้อย ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนสาระวิชาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นอย่างมาก เพราะบางหน่วยการเรียนต้องทำการปฏิบัติ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ จึงทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนเป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์สาระต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ)ในปีการศึกษา 2552 ที่ผ่านมามากต่ำ ซึ่งวัดได้จากผลการสอบวัดระดับคะแนน O-net และ A-net ที่มีคะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษอยู่ที่ 38.75 เปอร์เซนต์ เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ควรทราบถึงแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนการสอนสาระต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหา ที่แท้จริงและสามารถนำข้อมูลที่ได้รับ มาเป็นแนวทางในการพัฒนาได้อย่างถูกต้อง

จากปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้นนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษากับกลุ่มนักเรียนที่เป็นพระภิกษุและสามเณร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ นักเรียนเหล่านี้อยู่ในห้องเรียนเรียนวิชาที่เน้นทฤษฎีจะไม่สามารถทำความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนได้ดีเท่าที่ควร ซึ่งต่างจากวิชาที่ลงมือปฏิบัติ ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มนี้ไม่สามารถเรียนวิชาการได้ผลดีนัก ไม่อยากเข้าชั้นเรียน ผลการเรียนในหลายวิชา โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษไม่เป็นที่น่าพอใจ แต่ถึงกระนั้นนักเรียนกลุ่มนี้อาจมีแนวทางที่จะศึกษาต่อในระดับสูงต่อไปในอนาคต กล่าวคือ ภายหลังจากที่นักเรียนจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็สามารถศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของสงฆ์ 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ดังนั้น เพื่อเป็นการ พัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ให้มีคุณภาพที่ยั่งยืน ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ซึ่งประกอบด้วย 1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) 2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและข้อเสนอแนะเพื่อนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
- 1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ และระดับชั้นเรียนต่างกัน
- 1.2.3 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาคการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

- 1.3.1 นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน
- 1.3.2 นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “พระภิกษุและสามเณรที่กำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6) โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาวิจัยได้ ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร

ได้แก่ พระภิกษุและสามเณรที่กำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 4 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6) โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 112 รูป

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ได้แก่ เนื้อหาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้มี 2 ด้านคือ

1. แรงจูงใจภายใน - (สัญชาติญาณ) ความต้องการ, ทักษะ, การรู้คุณค่าในตัวเอง การศึกษาต่อ, ความมั่นคงก้าวหน้าในชีวิต
2. แรงจูงใจภายนอก - (สิ่งล่อ) รางวัล (คะแนน), การมีส่วนร่วม, ครูผู้สอน, บรรยากาศสภาพแวดล้อม, หัวเรื่อง

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

ได้แก่ โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 5 ถนนเซตุน ต.วัดเกต อ. เมือง จ. เชียงใหม่

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.5.2 ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ และระดับการศึกษาต่างกัน

1.5.3 ทำให้ทราบข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.5.4 ทำให้สามารถนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลและแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญที่อื่น ๆ ในเขตจังหวัดเชียงใหม่

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้า สิ่งกระตุ้น ที่ผลักดัน เสริมแรงให้คนเราตอบสนองต่อสิ่งเร้าสิ่งกระตุ้นนั้น ด้วยการเสริมแรงให้แสดงพฤติกรรมออกมาเพื่อทำกิจกรรมใด ๆ ให้ประสบผลสำเร็จ

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความต้องการ ความสนใจ ความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบ ความอยากเรียน ความไม่อยากเรียน การคาดหวัง การลงโทษ การให้รางวัล รูปแบบและกลวิธีการสอนของครู รวมถึงสิ่งเล้าต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเราทั้งที่สัมผัสได้ และสัมผัสไม่ได้ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 อย่าง คือ

แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคลที่มองเห็นคุณค่าของการทำกิจกรรมว่า มีประโยชน์ และจะทำด้วยความเต็มใจเพื่อมุ่งหวังความสำเร็จในการทำกิจกรรมโดยไม่ต้องมีใครควบคุม ซึ่งจะเกิดภายในตัวผู้เรียนนั่นเอง ไม่ใช่กระทำเพราะถูกบังคับจึงมีผลยั่งยืนไม่หมด หรือเปลี่ยนไปง่าย เช่น (สัญชาตญาณ) ความต้องการ, ทักษะคิด, การรู้คุณค่าในตนเอง

แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากคาดหวังสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอกตัวบุคคล เช่น รางวัล คำชมเชย สิ่งล่อใจอื่น ๆ จากครูผู้สอน และเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อต้องการหรือหวังผลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกนั้น ไม่ได้กระทำเพื่อความสำเร็จ ในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง

นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 หมายถึง พระภิกษุและสามเณรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนเขตพุนศึกษา

โรงเรียนเทพนศึกษา หมายถึง โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ตำบลวัดเกต
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

อายุ หมายถึง อายุของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับสารนิพนธ์ฉบับนี้แบ่งเป็น 4 ช่วง
คือ 1) อายุ 14-16 ปี, 2) อายุ 17-19 ปี, 3) อายุ 20-25 ปี

ระดับชั้นเรียน หมายถึง ระดับชั้นเรียนของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับสารนิพนธ์
ฉบับนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ 1) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 2) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5, และ 3) ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัย โดยแยกตามหัวข้อ ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ
- 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 2.5 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- 2.6 สภาพพื้นที่ที่ศึกษา
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.8 สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นหลักการหนึ่งที่สำคัญ ที่ครูเราควรจะต้องนำมาใช้ในการบริหารจัดการงานโรงเรียนหรือองค์กรของตน เพราะการที่เรารู้หลักการ หรือวิธีการใด ๆ ที่จะมุ่งส่งเสริมให้ขวัญกำลังใจเป็นการเสริมแรงที่มนุษย์ทุกคนปรารถนา แรงจูงใจจึงเปรียบได้ดั่งกำลังใจที่ทำให้สิ่งมีชีวิตจะแสดงพฤติกรรมเพื่อสนองตอบสิ่งจูงใจ ผลที่ออกมานั้นจะเป็นความสัมพันธ์กับแรงจูงใจเพื่อมุ่งไปสู่ความสำเร็จได้

2.1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Incentives) คือ สิ่งซึ่งควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ อันเกิดจากความต้องการ (Needs) พลังกดดัน (Drives) หรือ ความปรารถนา (Desires) ที่จะพยายามดิ้นรนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งอาจจะเกิดมาตามธรรมชาติหรือจากการเรียนรู้ก็ได้ แรงจูงใจเกิดจากสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอกตัวบุคคลนั้น ๆ เอง ภายใน ได้แก่ ความรู้สึกต้องการ หรือขาดอะไรบางอย่าง จึงเป็นพลังชักจูง หรือกระตุ้นให้มนุษย์ประกอบกิจกรรมเพื่อทดแทนสิ่งที่ขาดหรือต้องการนั้น ส่วนภายนอก

ได้แก่ สิ่งใดก็ตามที่มาแรงเร้า นำช่องทาง และมาเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรม ในตัวมนุษย์ ซึ่งแรงจูงใจนี้อาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอก แต่เพียงอย่างเดียว หรือทั้งสองอย่างพร้อมกันได้ อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจทำให้เกิดพฤติกรรมซึ่งเกิดจากความต้องการของมนุษย์ ซึ่งความต้องการเป็นสิ่งเร้าภายในที่สำคัญกับการเกิดพฤติกรรม นอกจากนี้ยังมีสิ่งเร้าอื่น ๆ เช่น การยอมรับของสังคม สภาพบรรยากาศที่เป็นมิตร การบังคับขู่เข็ญ การให้รางวัลหรือกำลังใจหรือการ ทำให้เกิดความพอใจ ล้วนเป็นเหตุจูงใจให้เกิดแรงจูงใจได้

คำว่า “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Movere” ซึ่งมีความหมายตรงกับคำใน ภาษาอังกฤษว่า “To Move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักจูงบุคคลเกิดการกระทำ หรือปฏิบัติการ (To Move a Person to a Course of Action) ดังนั้นแรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมาก ในทุก ๆ วงการ ความหมายของคำว่า แรงจูงใจนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายความหมายด้วยกัน แต่โดยภาพรวมแล้วมีเนื้อหาความหมายที่ใกล้เคียงกัน คำว่า แรงจูงใจนั้นมิใช่ผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล กล่าวไว้ว่า “แรงจูงใจ” หมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย¹

อารี พันธุ์มณี ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ หมายถึง “สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการ หรืออยู่ในภาวะของสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับ หรือแรงจูงใจเพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมมาเพื่อ ทดแทนภาวะการขาด หรือทำให้อินทรีย์อยู่ในภาวะสมดุล แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ และเป็นสิ่งกำหนดทิศทางและความเข้มของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น²

ทรงพล ภูมิพัฒน์ ได้กล่าวว่า “แรงจูงใจ คือ พลังแรงภายในของบุคคล (หรือสัตว์) ที่ทำให้คน (หรือสัตว์) เกิดพฤติกรรมและความควบคุมแนวทางพฤติกรรมให้บรรลุจุดมุ่งหมาย”³

วิภาพร มาพบสุข ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “แรงจูงใจ” หมายถึง สภาพที่อินทรีย์ ถูกกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมเพื่อไปยังจุดมุ่งหมายปลายทาง หรือเป้าหมาย⁴

¹สุรางค์ ไคว์ตระกูล, จิตวิทยาการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2541), หน้า 153.

²อารี พันธุ์มณี, จิตวิทยาการเรียนการสอน, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไวยุทธ, 2546), หน้า 185.

³ทรงพล ภูมิพัฒน์, จิตวิทยาทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 2, (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2540), หน้า 99.

⁴วิภาพร มาพบสุข, จิตวิทยาทั่วไป, (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, ม.ป.ป.), หน้า 258.

สุวรี ศิวะแพทย์ กล่าวว่า “แรงจูงใจ” หมายถึง เจือใจของอินทรีย์ที่มีผลต่อความพร้อมที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรม หรือทำให้พฤติกรรมดำเนินต่อไป⁵ -

สุชา อินทร์เอม กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ “ความปรารถนาที่จะให้ได้มาซึ่งเป้าหมาย หรือจุดหมาย ซึ่งจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ความปรารถนานี้มักทำให้บุคคลคึกฉุน (มีพฤติกรรม) เรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ที่จะได้รับการตอบสนอง”⁶

ยงยุทธ เกษสาคร กล่าวว่า แรงจูงใจจะกระตุ้นให้คนแสดงความสามารถออกเพราะเป็นธรรมชาติอยู่เองที่ว่า ถ้าคนเรารู้สึกว่าชีวิตมีให้ไว้มากด้วยคุณค่าเพียงไร ก็จะทำให้ประสิทธิภาพการทำงานเพิ่มมากยิ่งขึ้นเพียงนั้น วิธีการที่นักบริหาร หรือผู้นำจะผสมผสานจิตใจของผู้ใต้บังคับบัญชาและผู้ร่วมงานเพื่อให้เกิดความร่วมมือ ร่วมใจกันปฏิบัติการกิจขององค์การให้ลุล่วงไปได้นั้นมีมากมายหลายวิธี แต่วิธีที่องค์การทั้งภาครัฐและเอกชนให้ความสนใจกันมากในปัจจุบันนี้ ได้แก่ การสร้างแรงจูงใจให้เกิดในองค์การ การทำงานในองค์การที่มีปริมาณและพนักงานในองค์การ ต้องอาศัยการทำงานที่มีจุดหมายร่วมกันเพื่อทำให้งานต่าง ๆ บรรลุจุดหมาย การที่จะนำคนที่อยู่ในองค์การ ทำงานให้กับองค์การด้วยความกระตือรือร้น ทุ่มเทความพอใจในการทำงานให้เกิดขึ้น ซึ่งก็คือ การสร้างแรงจูงใจให้แก่บุคคลในองค์การไม่ว่างานที่เราทำจะเป็นงานอะไรก็ตามต้องใช้วิธีการจูงใจคน การทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียรและใช้สติปัญญาเป็นเครื่องนำทาง งานจะมีคุณภาพดี การทำงานที่ทำได้ด้วยใจ มีความตระหนักรักงานที่ทำอยู่จะก่อให้เกิดความพอใจและกระตุ้นให้รู้สึกว่าจะงานช่วยให้ชีวิตก้าวหน้า จึงทำให้พนักงานทำงานด้วยความกระตือรือร้น และมีความพากเพียร การที่คนทำงานมีจุดมุ่งหมายการทำงานที่แตกต่างกัน ย่อมมีผลต่อการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นกลุ่มที่มีความรู้ระดับเดียวกัน มีสติปัญญาเท่าเทียมกัน ก็ยังมีความสามารถในการทำงานต่างกัน ทำให้ผลการทำงานแตกต่างกันไป คนบางคนทำงานเพราะชอบงาน ที่ทำอยู่ การได้ทำงานเป็นความสุข จึงเรียกได้ว่ามีแรงจูงใจที่จะทำงานมาจากภายในตัวเขา เป็นแรงจูงใจภายใน คนเรามีแรงจูงใจภายในที่จะทำกิจกรรมเพื่อที่จะให้ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถและตนเองเป็นผู้ที่ลิขิตชีวิตของตนเอง เมื่อไรที่สามารถทำงานจนสำเร็จก็จะเกิดความพึงพอใจ ส่วนความพึงพอใจในการทำงานเป็นผลมาจากทำที่ เจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เกี่ยวกับตัวงานโดยตรง และสิ่งที่เกี่ยวข้องประกอบลักษณะความต้องการของแต่ละบุคคล แรงจูงใจจึงถือว่าเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานของบุคคล โดยทางตรง

⁵สุวรี ศิวะแพทย์, จิตวิทยาทั่วไป, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2549), หน้า 127.

⁶สุชา อินทร์เอม, จิตวิทยาทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่10, (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2540), หน้า 110.

องค์ประกอบที่มีผลต่อการทำงานก็คือ แรงจูงใจในการทำงาน การที่พนักงานมีแรงจูงใจในการทำงานสูง โดยเฉพาะแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวของพนักงานเอง ก็จะมีผลต่อการทำงาน ทำให้มีประสิทธิภาพสูงตามไปด้วย การที่พนักงานมีความสนใจในการทำงาน ก็จะทำให้มีความพยายามทำให้เกิดผลการทำงานที่ต้องการก็บรรลุเป้าหมายตามนโยบายทั้งการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานจึงถือว่าเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง⁷

ประสาท อิศรปริดา ได้ให้ความหมายไว้ว่า “แรงจูงใจเป็นพลังงานทางจิตใจซึ่งเป็นสภาวะภายในที่กระตุ้น กำหนดทิศทางและคงสภาพพฤติกรรม เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์หรือเป้าหมาย แรงจูงใจมักจะปรากฏเป็นมรรคเป็นผลร่วมระหว่างคุณลักษณะและสภาวะเหตุการณ์แวดล้อม”⁸

กิลฟอร์ด และเกรย์ (Guilford & Gray) ได้ให้ความหมายแรงจูงใจว่า “เป็นสิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์”⁹

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม เพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ”¹⁰

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ กล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึง การกระตุ้นหรือล่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ขึ้นด้วยสิ่งเร้าหนึ่ง แรงจูงใจประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน

1. แรงจูงใจ (Motive) ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจ ทิศนคติ ลักษณะนิสัย ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดภายในร่างกาย

2. สิ่งจูงใจหรือเครื่องล่อ (Incentive) ได้แก่ สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกร่างกายซึ่งเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรม การจูงใจจะมีพลังมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับส่วนสำคัญทั้งสองส่วนนี้¹¹

⁷ ยงยุทธ เกษสาคร, ภาวะผู้นำและการจูงใจ, พิมพ์ครั้งที่ 3, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ SK BOOKNET, 2544), หน้า 131.

⁸ ประสาท อิศรปริดา, สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา, (มหาสารคาม : นำอักษรการพิมพ์, 2538), หน้า 334.

⁹ Guilford, John S. and David E. Gray, *Principles of Management An Analysis of Managerial Function*, อ้างใน มาลินี จุฑารพ, จิตวิทยาการเรียนการสอน, (กรุงเทพมหานคร : ทิพย์วิสุทธิ, 2541), หน้า 140.

¹⁰ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่, (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2533), หน้า 54.

¹¹ กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ, จิตวิทยาการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528), หน้า 75.

นอกจากนี้ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะพื้นฐาน ของแรงจูงใจ 3 ประการ คือ ความพยายาม ความไม่หยุดยั้ง และทิศทาง”

ราตรี พัฒนรังสรรค์ ได้ให้ความเห็นว่า แรงจูงใจ คือ “ภาวะหรือองค์ประกอบที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อไปสู่จุดหมายที่ตนเองต้องการหรือผู้ทำการชักจูงกำหนด”¹²

สุรางค์ ไคว์ตระกูล กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง “องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย”¹³

ชัยวัฒน์ อัมพัฒน์ ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง “สิ่งที่ชักจูงใจให้เราทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นความดีหรือความชั่ว”¹⁴

คารณี พานทอง พาดุสุข และสุรเสกข์ พงษ์หาญยุทธ ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง “ปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงสภาวะก่อให้เกิดแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงผลักดัน ได้แก่ การทำให้ตื่นตัว (Arousal) การคาดหวัง (Expectancy) การใช้เครื่องล่อ (Incentive) และการลงโทษ (Punishment) โดยที่ปัจจัยต่าง ๆ ดังกล่าวนี จะเป็นสภาวะที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา”¹⁵

วีรนารถ มานะกิจ ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง “สถานการณ์ภายในซึ่งกระตุ้นและก่อให้เกิดความกระตือรือร้นหรือการเคลื่อนไหวอันนำไปสู่พฤติกรรมที่บรรลุเป้าหมาย”¹⁶

¹²ราตรี พัฒนรังสรรค์, พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน, (กรุงเทพมหานคร : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม, 2544), หน้า 254.

¹³สุรางค์ ไคว์ตระกูล, จิตวิทยาการศึกษา, อ่างแล้ว, หน้า 153.

¹⁴ชัยวัฒน์ อัมพัฒน์, จริยศาสตร์, พิมพ์ครั้งที่ 8, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543), หน้า 56.

¹⁵คารณี พานทอง พาดุสุข และสุรเสกข์ พงษ์หาญยุทธ, ทฤษฎีการจูงใจ, พิมพ์ครั้งที่ 4, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2538), หน้า 115.

¹⁶วีรนารถ มานะกิจ, พฤติกรรมของบุคคลในองค์การ, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543), หน้า 60.

พระธรรมปิฎก กล่าวไว้ว่า เมื่อคนเราจะทำกิจกรรมหรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งก็ต้องมีแรงจูงใจเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ถ้าแรงจูงใจผิดก็ทำให้เดินผิด ถ้าแรงจูงใจถูกก็เดินหน้าไปในการพัฒนาแรงจูงใจนี้เป็นตัวแปรสำคัญของความสำเร็จ¹⁷

จะเห็นว่า จากคำนิยามความหมายดังที่ยกมากล่าวข้างต้นนั้น แม้จะมีการให้คำนิยามของคำว่า แรงจูงใจ ด้วยถ้อยคำที่แตกต่างกัน แต่โดยความแล้วมีความหมายใกล้เคียงกัน หรือมีความหมายเป็นอันเดียวกัน คือ หมายถึง พลังบางอย่างที่อยู่ภายใต้จิตใจหรือภายนอกจิตใจที่เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการกระทำ การสร้างสรรค์ในด้านใดด้านหนึ่ง ทั้งในหน้าที่การงาน ในการศึกษา หรือในกิจการต่าง ๆ ที่คนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยความเต็มใจ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งเอาไว้ด้วยความพยายาม และวิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การรับรู้ถึงแรงจูงใจของบุคคลอื่น จะสามารถกำหนดรู้ได้จากพฤติกรรม หรือการกระทำที่แสดงออกด้วยการพินิจพิจารณา ซึ่งอาจจะตรงกับความเป็นจริงของการกระทำนั้น ของบุคคลนั้นหรือไม่ตรงก็ได้ เพราะสภาวะของแรงจูงใจนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถสัมผัสรับรู้ได้ด้วยตาอย่างชัดเจนจึงจำเป็นต้องอาศัยการวินิจฉัยด้วยแนวคิด และทฤษฎีที่กล่าวถึงแรงจูงใจ หรือต้องอาศัยแนวคิดหรือทฤษฎีแรงจูงใจเป็นเครื่องมือในการวินิจฉัยวิเคราะห์การกระทำนั้น ๆ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง แรงกระตุ้นที่ทําให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อตอบสนองความต้องการของตน หรือเพื่อนำไปสู่จุดหมายที่ตนต้องการ รวมไปถึง ปึงจัย วิธีการ กระบวนการ หรือสิ่งเร้าที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา เพื่อสนองตอบความต้องการของตนเอง หรือเพื่อตัดสินใจที่จะกระทำ หรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล

2.1.2 ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทด้วยกัน เช่น แบ่งตามลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรม แบ่งตามที่มาของแรงจูงใจ เป็นต้น ซึ่งแรงจูงใจแต่ละประเภทก่อให้เกิดพฤติกรรมแตกต่างกันไป นักจิตวิทยาได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ไว้แตกต่างกันไป ได้แก่

¹⁷พระธรรมปิฎก, “การศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลี เป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาของคณะสงฆ์ไทย 2544”, 12 มีนาคม 2552, <<http://www.palidict.com/node/>>, (23 May, 2010).

อูบลรัตน์ เฟิงสถิต และนิภา แก้วศรีงาม ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจ ตามที่มาของแรงจูงใจ แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีระวิทยา แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลที่มีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นทางธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร พักผ่อน และปราศจากโรค เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางวิทยา มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางสรีระวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยคนเราด้านจิตใจ ทำให้มีสุขภาพจิตดี และสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ประกอบด้วย ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ แรงจูงใจนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และเป้าหมายของแรงจูงใจชนิดนี้ มีความสัมพันธ์กับการแสดงพฤติกรรมของบุคคลอื่นที่มีต่อเรา ตัวอย่างของแรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motives) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้ได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็ก จากผลการวิจัยหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่า เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเอง (เช่น แต่งตัวได้เอง) เมื่อโตขึ้นจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จชีวิตสูง การฝึกให้บุคคลมีความต้องการความสำเร็จ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงมักเริ่มจากครอบครัวเป็นสำคัญ

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motives) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มักจะเป็นผู้ที่โอบอ้อมอารี เป็นที่รักของเพื่อน มีลักษณะเห็นใจผู้อื่น ซึ่งเมื่อศึกษาจากสภาพครอบครัวแล้วผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์มักจะเป็นครอบครัวที่อบอุ่น บรรยากาศในบ้านปราศจาก การแข่งขัน พ่อแม่ไม่มีลักษณะข่มขู่ พี่น้องมีความรักสามัคคีกันดี ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

เมื่อทำสิ่งใด เป้าหมายก็เพื่อ ได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ไม่มีความทะเยอทะยาน มีความเกรงใจสูง ไม่กล้าแสดงออก ตั้งเป้าหมายต่ำ หลีกเลี่ยงการโต้แย้งมักจะคล้อยตามผู้อื่น เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ความรักจากผู้อื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self Esteem) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ รู้จักของคนทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งนำมาสู่ความรู้สึกนับถือตนเอง¹⁸

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร กล่าวว่า “โดยทั่วไปแรงจูงใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท” ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีระวิทยา (Physical Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากสาเหตุในร่างกาย เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความหิว ความกระหาย การหลีกเลี่ยง การหาความสุขทางเพศ ความง่วง ความสนใจทางเพศตรงข้ามเมื่อเริ่มเป็นวัยรุ่น เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ไม่เกิดขึ้นจากสาเหตุภายในร่างกายแต่เกิดจากการเรียนรู้ตลอดเวลาที่เติบโตในสังคม เช่น แรงจูงใจในการอ่านหนังสืออย่างเคร่งครัดเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย แรงจูงใจที่ประชาชนต่อสู้เพื่ออิสรภาพของประเทศ แรงจูงใจของข้าราชการที่เกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่การงาน แรงจูงใจของเด็กวัยรุ่นในเรื่องความต้องการอิสระ เป็นต้น¹⁹

ทรงพล ภูมิพัฒน์ ได้แยก แรงจูงใจ ออกเป็น 3 ชนิดใหญ่ ๆ คือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motives) คือ พลังที่ทำให้คนแสดงพฤติกรรมในการรักษาสภาพชีวิตให้อยู่รอด อยู่ในภาวะสมดุลมีปกติสุข ไม่ตาย เช่น แรงจูงใจในการบำบัดความหิว ความกระหาย ความต้องการพักผ่อน การขับถ่ายและแรงจูงใจทางเพศ เป็นต้น แรงจูงใจทางกายนับว่าเป็นแรงจูงใจในปฐมภูมิ (Primary Motives) ของเราทีเดียว

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Acquired, learned Secondary Motives) เช่น ความอยากมีเพื่อน ต้องการมีหน้ามีตา อยากรวย อยากสุขสำราญ แรงจูงใจทางสังคม เป็นผลมาจากความต้องการทางจิตใจของคนเราด้วยพร้อม ๆ กันเพื่อสนองจิตใจให้เบิกบานในการดำเนินชีวิตร่วมกันในสังคม

3. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Personal Motives) ได้แก่ แรงจูงใจที่คนเราอยากทำอยากเป็นหรืออยากได้ตามที่ตนเองต้องการเป็นส่วนตัว โดยเฉพาะเป็นลักษณะพิเศษ²⁰

¹⁸อุบลรัตน์ เฟื่องสถิต และศศ. นิภา แก้วศรีงาม, จิตวิทยาทั่วไป, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537), หน้า 242-244.

¹⁹ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร, จิตวิทยาสังคม : ทฤษฎีและการปฏิบัติการ, (กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2545), หน้า 161.

²⁰ทรงพล ภูมิพัฒน์, จิตวิทยาทั่วไป, พิมพ์ครั้งที่ 2, อ่างแก้ว, หน้า 99.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ ได้แบ่งแรงงูใจว่ามีอยู่ 5 ประเภท คือ

1. แรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) คือ แรงงูใจที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้รับความสำเร็จ บุคคลที่มีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความมานะพยายาม อดทน ทำงานมีแผน ตั้งระดับความหวังไว้สูงและพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ ส่วนผู้ที่มีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีลักษณะของการทำงานที่ไม่มีเป้าหมาย หรือตั้งเป้าหมายง่าย ๆ เพราะกลัวความล้มเหลวในการทำงาน

2. แรงงูใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motive) เป็นแรงงูใจที่บุคคลต้องการความรักและการยอมรับจากผู้อื่น เนื่องจากมนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคม สังคมจะสงบสุขและน่าอยู่ ก็ต่อเมื่อบุคคลในสังคมมีความเข้าใจกัน เห็นอกเห็นใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

3. แรงงูใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggressive Motive) เมื่อคนเรามีความไม่พอใจ ถูกขัดใจ ย่อมมีการแสดงออกถึงความรู้สึกนั้น อาจมีความก้าวร้าวด้วยวาจา เช่น คำด่า หรือก้าวร้าวด้วยการกระทำ เช่น การทำร้ายข้าวของ การทำร้ายร่างกาย ความก้าวร้าวเกิดจากความต้องการผ่อนคลายความตึงเครียดของตน

4. แรงงูใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) ความต้องการอำนาจทำให้บุคคลเกิดแรงงูใจที่ต้องการจะมีอำนาจเหนือพฤติกรรมของบุคคลอื่น เพราะจะทำให้เขาพอใจ ถ้ารู้สึกว่าคุณมีความสามารถที่จะเอาชนะ และมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อมได้

5. แรงงูใจใฝ่พึ่ง (Dependency Motive) เป็นแรงงูใจที่ต้องการความช่วยเหลือ การสนับสนุน คำปรึกษา เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และการทำงาน²¹

เดิมศักดิ์ คทวณิช กล่าวว่า แรงขับและแรงงูใจสามารถจำแนกตามพื้นฐานการเกิดได้ 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงขับปฐมภูมิ (Primary Drives) หรือแรงขับทางกาย (Physiological Drives) ถือได้ว่าเป็นแรงขับพื้นฐานที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้ เป็นแรงขับที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายอยู่ในสภาวะของการขาดความสมดุลจนทำให้เกิดความต้องการขึ้น แรงขับดังกล่าวจะรบกวนร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตอบสนองตามความต้องการนั้น ๆ เพื่อให้ร่างกายกลับเข้าสู่สภาวะสมดุลดั้งเดิม สำหรับแรงขับปฐมภูมิหรือแรงขับทางกายนี้ ได้แก่ แรงขับที่เกิดจากความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ การพักผ่อน การขับถ่าย ความต้องการทางเพศ ความต้องการความปลอดภัย เสียงความเจ็บปวด หรืออันตราย เป็นต้น

²¹ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, จิตวิทยาการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือเสริมกรุงเทพ, 2546), หน้า 236.

2. แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motives) หรือ เรียกอีกอย่างว่าแรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) ทั้งนี้เนื่องจากแรงจูงใจประเภทนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแต่เกิดจากการที่บุคคลได้เรียนรู้จากสังคมที่ตนอาศัยอยู่ โดยสังคมในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ครอบครัวและสถานศึกษาจะถ่ายทอดวัฒนธรรม ค่านิยม ทศนคติ และความเชื่อให้กับสมาชิกจึงทำให้สมาชิกส่วนใหญ่ในสังคมเกิดความต้องการที่คล้ายคลึงกันด้วย เช่น สังคมไทยให้ความสำคัญกับคนมีเงิน เงินจึงสามารถสร้างแรงจูงใจทุติยภูมิให้กับคนไทยในการพยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมาตามความปรารถนาของตน จะเห็นได้ว่าความต้องการเงินไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่เป็นเพราะเรียนรู้จากสังคมสำหรับแรงจูงใจทุติยภูมิหรือแรงจูงใจทางสังคมนั้นอาจเกิดจากความต้องการประเภทรูปธรรม ได้แก่ ความต้องการเงิน ตำแหน่งที่การงาน ยศถาบรรดาศักดิ์ ฐานะทางสังคม ส่วนที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ความต้องการได้รับความภาคภูมิใจ คำยกย่องชมเชย ความสำเร็จ ชื่อเสียง ส่วนที่เป็นนามธรรม

3. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Individual Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเนื่องจากแต่ละคนจะมีความต้องการส่วนตัวที่ไม่เหมือนกัน ถึงแม้จะมีความต้องการในเรื่องเดียวกันก็ตาม เช่น ทุกคนมีแรงขับที่เกิดจากความต้องการอาหาร หรือมีความหิวเหมือนกัน แต่ละคนจะมีความต้องการรับประทานอาหารที่แตกต่างกัน เช่น บางคนต้องการรับประทานก๋วยเตี๋ยว บางคนต้องการรับประทานข้าว บางคนต้องการรับประทานขนมจีน ฯลฯ หรือทุกคนต้องการพักผ่อน แต่บางคนต้องการนอน บางต้องการสังสรรค์ บางคนต้องการฟังเพลง บางคนต้องการดูภาพยนตร์ บางคนต้องการไปเที่ยวต่างจังหวัด เป็นต้น ความต้องการที่แตกต่างกัน ในด้านรายละเอียดเหล่านี้ทำให้เกิดแรงจูงใจส่วนบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองที่แตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้จะได้เห็นว่าในบางครั้งเมื่อเราชวนเพื่อนไปดูภาพยนตร์สยองขวัญแต่เพื่อนปฏิเสธไม่ไปดู เพราะเพื่อนชอบดูภาพยนตร์ชีวิตนั้นก็เพราะว่า ความต้องการจะดูภาพยนตร์สยองขวัญนั้นทำให้เกิดแรงจูงใจส่วนบุคคลขึ้นกับตัวเรา แต่ไม่สามารถแรงจูงใจกับเพื่อนเราได้ สำหรับแรงจูงใจส่วนบุคคลที่แต่ละคนมีแตกต่างกันนั้น เป็นเพราะว่าแต่ละคนได้รับการเรียนรู้จากสังคมและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไป²²

บุญมัน ธนาสุภวัฒน์ กล่าวว่า แรงจูงใจ สามารถแบ่งตามลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคลที่มองเป็นคุณค่าของการทำกิจกรรมว่า มีประโยชน์ และจะทำด้วยความเต็มใจเพื่อมุ่งหวังความสำเร็จในการทำกิจกรรมโดยไม่ต้องมีใครควบคุม ความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะเป็นรางวัลภายในที่มีคุณค่ามากกว่ารางวัลภายนอก เช่น ความอยากรู้อยากเห็น อยากเด่นอยากดัง อยากก้าวหน้า ความ

²² เดิมศักดิ์ คทวมิช, จิตวิทยาทั่วไป, (กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดดูเคชั่น, 2549), หน้า 153-155.

ทะเยอทะยานของบุคคล เป็นต้น แรงจูงใจประเภทนี้จะมีผลต่อการปฏิบัติงานสูงสุดเพราะจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานบรรลุความสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการได้เป็นอย่างดี เป็นแรงจูงใจที่ผู้บริหารควรคำนึงถึงมากที่สุดถึงแม้ว่าจะทำให้ยากกว่าวิธีอื่นก็ตาม

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากคาดหวังสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอกตัวบุคคล เช่น รางวัล คำชมเชย สิ่งล่อใจอื่น ๆ เป็นต้น โดยไม่ได้กระทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย แรงจูงใจภายนอกอาจเป็นแรงผลักดันในการแสดงพฤติกรรมอย่างมีเป้าหมายและมีทิศทางโดยกระบวนการใด ๆ ก็ได้จากภายนอกตัวบุคคล เช่น การแข่งขันที่หวังชัยชนะ และรางวัล การเสริมแรงจากการได้รับพอใจ การลงโทษ เป็นต้น²³

วีระ สูญย์จันทร์ ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจในแง่บวก (Positive Motivation) หรืออีกนัยหนึ่ง เรียกว่า แรงจูงใจที่จะช่วยลดความกระวนกระวายภายใน (Anxiety Reducing Motivation) คือ แรงจูงใจในแง่บวกจะได้รับสิ่งที่คุ้มค่า เช่น คำยกย่องสรรเสริญสำหรับการกระทำ หรือพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับ

2. แรงจูงใจในแง่ลบ (Negative Motivation) หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่า แรงจูงใจแบบใช้ไม้แข็ง (Stick Approach) คือ วิธีการที่ใช้นั้นตรงกันข้ามกับแนวบวก (Positive) เช่น การใช้วิธีขู่ การลงโทษ การดำเนินคดียื่น หาว่าพฤติกรรม หรือการกระทำของบุคคลนั้นไม่เป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง หรือของสังคม²⁴

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจดังกล่าวนี้ มี 2 ประเภทด้วยกัน คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายในนั้น เป็นการแสวงหาความพึงพอใจจากปัจจัยภายในหรือจากจิตใจ หรือจากในตัวตนนั้น เป็นการแสวงหาความพึงพอใจจากปัจจัยภายในหรือจากจิตใจ หรือภายในงานนั้น เช่น การทำทลายความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ ความตื่นตัวทางจิตใจ ในการเรียนรู้ หรืองานที่เกี่ยวข้องกับสุนทรีย์ะ ส่วนแรงจูงใจภายนอกนั้น เป็นแรงจูงใจที่มีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงความไม่พึงพอใจโดยการยึดปัจจัยภายนอกงานเป็นหลัก เช่น ความง่าย ความสบาย ความปลอดภัย ความมั่นคง ความสะดวก และการเพิ่มพูนทางวัตถุ

²³บุญมั่น ธนาสุภวัฒน์, จิตวิทยาองค์การ, (กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์, 2537), หน้า 125.

²⁴วีระ สูญย์จันทร์, มนุษย์สัมพันธ์, (กรุงเทพมหานคร : หจก. ศูนย์หนังสือเกรียงไกล, 2538), หน้า 38.

ขั้นตอนของการเกิดแรงจูงใจ (The Four Stages of Motivation)

กระบวนการของแรงจูงใจประกอบด้วยขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกัน 4 ขั้นตอน โดยเริ่มด้วยความต้องการ (Need) และสิ้นสุดลงที่การตอบสนองซึ่งลดหรือขจัดสิ่งที่เป็นแรงขับ

กระบวนการของแรงจูงใจ 4 ขั้น มีดังนี้

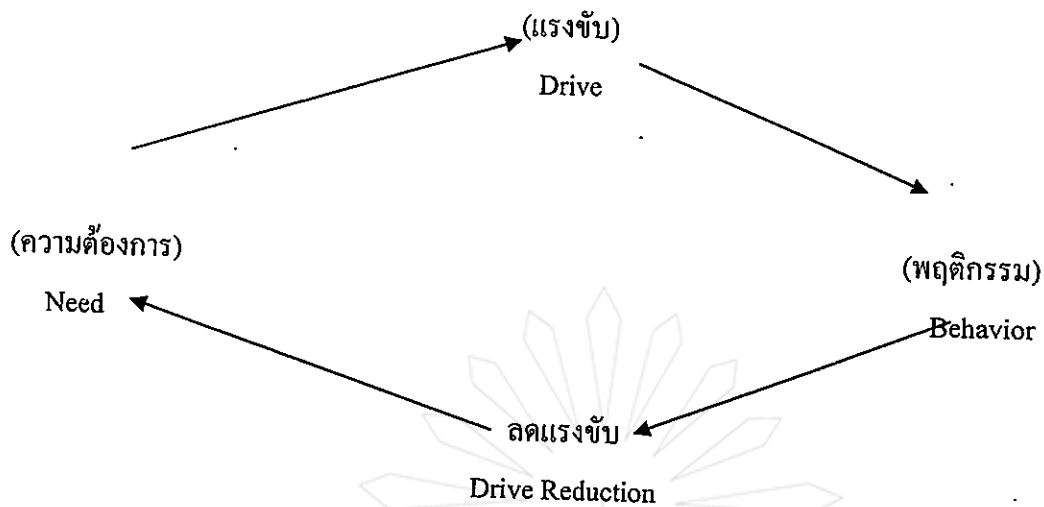
1. ขั้นความต้องการ (Need Stage) ความต้องการเป็นภาวะสมดุลที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลขาดสิ่งที่จะทำให้ส่วนต่าง ๆ ภายในร่างกายดำเนินหน้าที่ไปตามปกติ สิ่งที่เขาขาดนั้นอาจเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตอย่างมหันต์ เช่น อาหาร ความรัก หรืออาจเป็นเพียงสิ่งจำเป็นเล็กน้อยสำหรับบางคน เช่น หนังสือพิมพ์รายวัน เป็นต้น

2. ขั้นแรงขับ (Drive Stage) ความต้องการในขั้นแรกนั้นกระตุ้นให้เกิดแรงขับ คือเมื่อเกิดความต้องการแล้ว บุคคลจะนั่งเฉยอยู่ไม่ได้ อาจมีความกระวนกระวายไม่มีความสุข ภาวะที่บุคคลเกิดความกระวนกระวายอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นี้เรียกว่า เกิดแรงขับ ซึ่งระดับความกระวนกระวายจะมีมากมีน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับระดับความต้องการด้วย ถ้าต้องการมากก็กระวนกระวายมาก เช่น เมื่อร่างกายขาดน้ำจะเกิดอาการคอแห้งกระหายน้ำ เกิดความรู้สึกระวนกระวายอยู่ไม่สุข

3. ขั้นพฤติกรรม (Behavior Stage) เมื่อเกิดความกระวนกระวายขึ้น ความกระวนกระวายนั้นจะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาแรงขับจะเป็นพลังให้แสดงพฤติกรรมได้รุนแรงหรือมากน้อยต่างกัน

4. ขั้นลดแรงขับ (Drive Reduction Stage) เป็นขั้นสุดท้าย คือแรงขับจะลดลงภายหลังเกิดพฤติกรรมที่ตอบสนองความต้องการแล้ว

สรุปกระบวนการของแรงจูงใจทั้ง 4 ขั้น รวมกันจากตัวอย่าง เช่น คนขาดอาหารมักเกิดความต้องการ (Need) ซึ่งจะมีอาการทางกายปรากฏเพียงเล็กน้อย เช่น ท้องร้อง หรืออาจมีอาการรุนแรงจนถึงแทบท้อง ปวดท้อง ปวดศีรษะ ทำให้กระวนกระวาย หงุดหงิด (Drive) จึงหาอาหารเท่าที่พอหาได้หรือพยายามหาอาหารหลายอย่างมารับประทานอิ่มแล้วก็หายหิว (Drive reduction) ถ้าเขียนเป็น Diagram จะได้รูปวัฏจักรของ Motivation Stage ดังนี้

แผนภูมิที่ 2.1 แสดงการเกิดแรงจูงใจ

การศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจของมนุษย์จึงเป็นประโยชน์ช่วยให้เข้าใจการกระทำ และพฤติกรรมของมนุษย์เราได้มากขึ้น และแสดงออกในทางที่สร้างสรรค์ ที่ตั้งามต่อตัวเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ จึงพอสรุปเป็นแนวคิดของแรงจูงใจได้ว่า

1. แรงจูงใจ หมายถึงสถานะ ๆ ใดก็ตามกระตุ้นให้คนแสดงพฤติกรรมออกมา
2. การจูงใจนี้เป็นกระบวนการ ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตราบใดที่มนุษย์ยังมีความต้องการ และแรงขับทำให้เกิดพฤติกรรมอันเกิดจากการจูงใจ ที่มีทั้งการจูงใจภายนอก และการจูงใจภายใน
3. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจมีสาเหตุมาจากความต้องการความสุขส่วนตัว ถือว่ามนุษย์แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อที่จะให้ตนเองมีความสุขและหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวด
4. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจเกิดจากแรงขับเชื่อว่าการกระทำที่มนุษย์เลือกทำอยู่ขึ้นอยู่กับความมากน้อยของแรงขับ 4 ประเภท คือ แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ และแรงขับเพื่อการศึกษา
5. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจเกิดจากลำดับความต้องการ ได้แก่ ทฤษฎีของมาสโลว์ และเมอร์เรย์ มาสโลว์มีความเชื่อว่าบุคคลจะตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานทางร่างกายก่อนแล้ว จึงมีการตอบสนองทางจิตใจและสังคม และความเข้าใจตนเองต่อไป²⁵

²⁵มหาวิทยาลัยรามคำแหง, จิตวิทยาทั่วไป, (กรุงเทพมหานคร : กิ่งจันทร์การพิมพ์, 2530), หน้า 43.

2.1.3 การสร้างแรงจูงใจ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า แรงจูงใจในการสอนภาษาโดยใช้หัวข้อเรื่องและผู้เรียนสนใจจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ซึ่งนับว่าเป็นแรงจูงใจภายนอกเช่นกันนั้น Moore ให้ความเห็นว่าผู้สอนสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการภายในที่จะเรียนรู้ได้ และเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ต้องใช้กลวิธีต่าง ๆ สร้างแรงจูงใจภายนอกเพื่อก่อให้เกิดแรงจูงใจภายในในที่สุด ปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมแรงจูงใจ มีดังต่อไปนี้

1. สิ่งแวดล้อมในห้องเรียน (Classroom Environment) ผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และใช้การสื่อสารแบบเปิด หรือแบบสองทาง กล่าวคือ นอกจากมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลต่าง ๆ แก่ผู้เรียนแล้วผู้สอนจะต้องยอมรับและรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียนอีกด้วย

2. การเป็นแบบอย่าง (Modeling) คือ เป็นแบบอย่างให้แก่ผู้เรียนในการแสดงออก ทางความคิด คำนิยม รวมทั้งความกระตือรือร้นที่มีต่อเนื้อหาที่สอนและความสำเร็จของผู้เรียนนอกจากนี้ยังสามารถใช้แบบอย่างจากผู้เรียนด้วยกันเองเป็นตัวกระตุ้น เช่น แบบอย่างในการทำงานแบบอย่างในการทำงานร่วมกัน หรือแบบอย่างในการนำเสนองาน

3. กลวิธีในการสอน (Instructional Strategies) จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกชอบหรือพึงพอใจ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอน เช่น กิจกรรมกลุ่มหรือการเรียนแบบร่วมมือกัน ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เกิดความคุ้นเคยและมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในห้องเรียน หรือการสอนที่ให้ความสำคัญต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล จะทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกรังเกียจและยังกระตุ้นแรงจูงใจ เพราะผู้เรียนได้แสดงออกตามความสามารถของตนเองที่มีอยู่ นำไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง และความภาคภูมิใจในความสำเร็จนั้น สอดคล้องกับ ผลการทดลองของ Gomer ที่พบว่า การทำงานร่วมกันจะส่งเสริมความพึงพอใจในตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีและพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้

4. ความคาดหวังของผู้สอน (Teacher Expectations) กล่าวคือ ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะแสดงออกตามความคาดหวังของผู้สอน ถ้าผู้สอนมีความเชื่อในความสามารถของผู้เรียน และคาดหวังในผลสำเร็จของผู้เรียนในอัตราที่สูง จะทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสามารถของตนเองเป็นแรงกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุตามความคาดหวังนั้น ซึ่ง Hootstein ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าผู้เรียนจะพยายามมากขึ้นเมื่อมีโอกาสได้วางแผน ควบคุม และประเมินการเรียนรู้ของตนเอง

5. การใช้ข้อมูลป้อนกลับเป็นตัวกระตุ้น (Feedback as Motivation) เนื่องจากการชมหรือให้ข้อมูลป้อนกลับในทางบวกเป็นที่ยอมรับว่า เป็นวิธีสร้างแรงจูงใจที่ดีที่สุด โดยเฉพาะกับผู้เรียนที่มีความสามารถในระดับต่ำ ดังนั้นการให้ข้อมูลป้อนกลับที่ทันท่วงที ชัดเจน จริงใจ เหมาะสมตาม

ความแตกต่างระหว่างบุคคล พร้อมทั้งการเขียนวิพากษ์วิจารณ์ในแต่ละผลงานของผู้เรียน จะเป็นข้อมูลป้อนกลับที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพในการจูงใจผู้เรียน²⁶

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการเรียนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการที่ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจภายในได้นั้น จะต้องเกิดแรงจูงใจภายนอกเสียก่อน ดังนั้น ในการจัดกิจกรรม การเรียน การสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงกลวิธีต่าง ๆ เช่น การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่เป็นกันเองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และได้แสดงออกตามความสามารถที่มีอยู่นอกจากนี้ผู้สอนจะต้องยอมรับและมีความคาดหวังในความสำเร็จของผู้เรียน เป็นแบบอย่างและให้ข้อมูลป้อนกลับในทางบวกที่เหมาะสมสำหรับแต่ละคน สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนอันจะนำไปสู่แรงจูงใจภายในที่สุด

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ

2.2.1 ทฤษฎีแรงจูงใจของ Moore.K.D. ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง สภาวะหรือพลังภายในที่ผลักดันให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่มีทิศทางไปสู่จุดหมายอันใดอันหนึ่ง ได้แบ่งแรงจูงใจ ออกเป็น 2 ชนิด กล่าวคือ

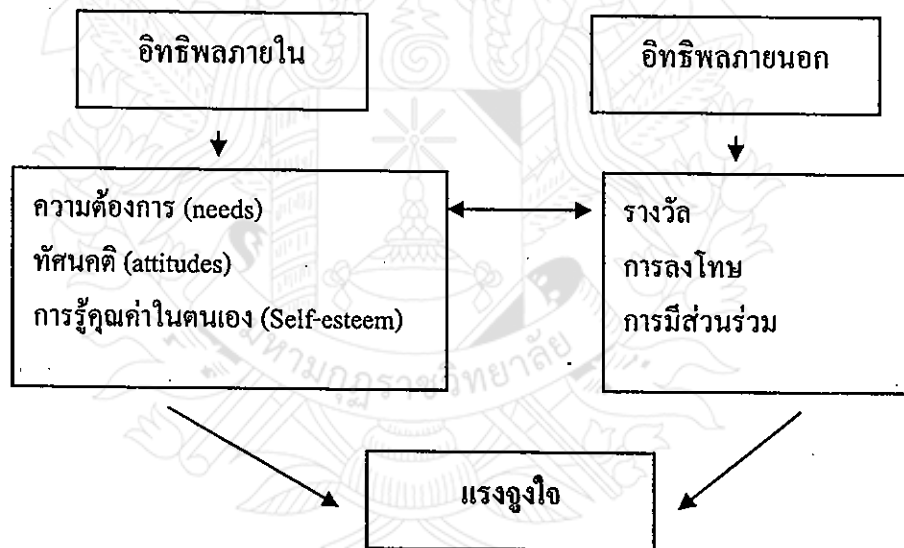
1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะความต้องการอันเกิดจากปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกตัวผู้เรียนที่มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อต้องการหรือหวังผลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกนั้น ไม่ได้กระทำเพื่อความสำเร็จ ในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง มีความผูกพันทางด้านจิตใจกับกิจกรรมหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ นั้น น้อยมาก ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้เรียกอีกนัยหนึ่งว่าสิ่งล่อภายนอก (Extrinsic Incentives) เช่น กลวิธีการสอนเป็นปัจจัยสำคัญของสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจของผู้เรียน

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะที่ผู้เรียนมองเห็น คุณค่าที่จะแสดงออกทางพฤติกรรมด้วยความเต็มใจพอใจที่จะกระทำ และมุ่งบรรลุความสำเร็จที่จะกระทำกิจกรรมนั้น เป็นสภาวะความต้องการอันเกิดจากปัจจัยภายในที่ผู้เรียนเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้ เช่น ทัศนคติ ค่านิยม ความต้องการ และปัจจัยส่วนตัวอื่น ๆ ซึ่งเรียกอีกนัยหนึ่งว่าสิ่งล่อภายใน (Intrinsic Incentives) ดังนั้น แรงจูงใจภายในจึงเกิดภายในตัวผู้เรียนนั่นเอง ไม่ใช่กระทำเพราะถูกบังคับ จึงมีผลยั่งยืน ไม่หมดหรือเปลี่ยนไปง่าย ๆ เหมือนแรงจูงใจภายนอก เช่น ตัวอย่างการทดลองของ Patterson ที่ได้ทำการศึกษาผลของสิ่งล่อภายนอก และสิ่งล่อภายในที่มีต่อแรงจูงใจภายใน และ

²⁶Moore.K.D., Classroom Teaching Skills, อ้างใน สิทธิโชค วรานุสันติกุล, จิตวิทยาการจัดการพฤติกรรมมนุษย์, (กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต, 2531), หน้า 51-52.

ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน โดยใช้สถานการณ์การประเมินผล 2 รูปแบบ กล่าวคือ วัตรระดับคะแนนที่ได้จากการเขียน ซึ่งเป็นสิ่งล่อภายนอก อีกรูปแบบหนึ่ง คือ วัตถุประสงค์หลังการเขียน ซึ่งถูกกำหนดว่าเป็นสิ่งล่อภายในและผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเพิ่มขึ้น แต่ผู้เรียนในกลุ่มควบคุมไม่ได้รับแรงจูงใจภายนอก และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนก็ลดลงอีกด้วย

ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนควรพยายามสร้างแรงจูงใจภายในให้แก่ผู้เรียน ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องยากแต่ก็สามารถทำได้โดยการสร้างแรงจูงใจภายนอกให้แก่ผู้เรียนเสียก่อน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการสอนภาษาโดยใช้หัวข้อที่นักเรียนสนใจจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ผสมผสานมาจากทัศนคติ ค่านิยม หรือความต้องการในสิ่งที่ตนเองชอบที่อยู่ภายในเป็นแรงจูงใจภายนอกเช่นกัน และแรงจูงใจภายนอกนี้จะเป็แรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ความชอบความพอใจที่จะเรียนรู้ และพฤติกรรมที่ตามมาคือ ความตั้งใจเรียน การร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น ตอบสนองการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งมองเห็นความสำคัญและคุณค่าของ การเรียน ซึ่งจะกลายเป็นแรงจูงใจภายในในที่สุด ด้วยเหตุนี้ จะเห็นว่าสิ่งล่อทั้งสองชนิดเป็นอิทธิพลภายในและอิทธิพลภายนอกมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอันจะนำไปสู่แรงจูงใจในตัวผู้เรียนดังแผนภูมิของ Moore²⁷ ดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 2.2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายนอกกับแรงจูงใจภายใน

²⁷ เรื่องเดียวกัน.

จากภาพดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความต้องการ (Needs) ทักษะ (Attitudes) และความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) เป็นอิทธิพลภายในที่กระตุ้นแรงจูงใจ ซึ่ง Moore ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพราะถ้าผู้เรียนเชื่อว่าตนเองจะประสบ ทางบวกต่อการเรียนรู้ แต่ในขณะที่เดียวกัน ถ้าผู้เรียนกลัวว่าจะประสบความล้มเหลวก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียน ดังเช่น จากการทดลองของ Macintyre และ Gardner พบว่า ความวิตกกังวลนั้นเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ทุกขั้นตอน ทั้งขั้นรับข้อมูล (Input) ขั้นการเรียนรู้ (Processing) และขั้นการแสดงออกทางภาษา (Output) และจะเกิดขึ้นในลักษณะเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อย ๆ จนนำไปสู่ความล้มเหลวในการเรียน ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว Moore กล่าวว่า ผู้สอนจะต้องหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ข่มขู่แต่สร้างสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจว่า ตนเองสามารถประสบความสำเร็จได้โดยการให้ข้อมูลป้อนกลับที่ก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ พร้อมทั้งสื่อสารกับผู้เรียนให้รู้ถึงความคาดหวังในทางบวกของตนเอง

ดังที่ Spaulding ได้สรุปว่า ผู้เรียนจะได้รับแรงจูงใจภายในเมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ที่รู้สึกว่าคุณมีความสามารถและตัดสินใจได้ นั่นคือ ผู้สอนจะต้องสร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนที่ผู้เรียนมีโอกาสในการควบคุม แสดงความสามารถและประสบความสำเร็จในสิ่งแวดล้อมดังกล่าว สอดคล้องกับคำกล่าวของ Dodd ที่ว่า ในการสร้างแรงจูงใจและทำให้ผู้เรียนรู้สึก ร่วมกัน ผู้สอนต้องสร้างสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่ผู้เรียนรู้สึกว่า ตนเองมีคุณค่า รู้สึกสนใจ และสามารถทำได้ แรงจูงใจเป็นสภาวะหรือแรงขับภายในที่ผลักดันให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมที่มีทิศทางไปสู่จุดมุ่งหมาย อันใดอันหนึ่งรวมทั้ง แรงจูงใจยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่ง Cheryl Spaulding ได้สรุปลักษณะของนักเรียนที่เรียนดีว่า เป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่แล้ว

นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องการความรู้สึกว่าคุณเป็นที่ยอมรับ และได้รับการปฏิบัติตอบสนองในฐานะที่เป็นบุคคลหนึ่ง เมื่อความต้องการเหล่านี้ได้รับการตอบสนองก็จะเกิดความเชื่อมั่น และเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง นำไปสู่ทัศนคติที่ดีในการเรียน ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายในนั่นเอง

โดยปกติแล้วพฤติกรรมและการกระทำต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจะมีส่วนสัมพันธ์กับแรงขับภายในของแต่ละบุคคล แรงขับนั้นเป็นสภาวะความตึงเครียดทางร่างกาย เป็นตัวกระทำที่ทำให้ร่างกายได้มีการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อขจัดความเครียดนั้นออกไป แรงขับจึงมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในหรือแรงขับปฐมภูมิ เป็นแรงขับ เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกหรือแรงขับทุติยภูมิ เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องทางด้าน

สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะมีผลทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป อันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์และการเรียนรู้ที่มีการสะสมไว้ในแต่ละบุคคล

แรงขับสามารถที่จะจำแนกทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจตามระบบทางชีววิทยา (Classification of Biology) แรงขับเมื่อจำแนกตามระบบทางชีววิทยาแล้ว สามารถจำแนกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต (Vegetative Drives) แรงขับประเภทนี้เป็นแรงขับที่จะมีอิทธิพลผลักดันให้มนุษย์แสวงหาอาหาร น้ำ อากาศ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตอยู่ ถ้าปราศจากสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว บุคคลนั้นจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

2. แรงขับฉุกเฉิน (Emergency Drive) แรงขับฉุกเฉิน คือ แรงขับที่จูงใจให้บุคคลกระทำการต่าง ๆ ได้เมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้น เช่น เมื่อไฟไหม้บ้าน บางคนรีบขนข้าวของหนีไฟ หรือเมื่อเห็นคนจมน้ำจะรีบกระโดดลงไปช่วยหรือ ถ้าวายน้ำไปไม่เป็นก็จะตะโกนด้วยเสียงดังเพื่อให้คนอื่นช่วยเหลือคนจมน้ำ

3. แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ (Reproductive Drive) แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์นี้เป็นแรงขับที่ทำให้บุคคลเกิดปฏิกริยาทางเพศในลักษณะต่าง ๆ เกิดขึ้น เช่น บางคนแต่งกายสวยงามเพื่อให้ชายหนุ่มมีความพอใจตนเอง เป็นต้น

4. แรงขับเพื่อการศึกษา (Educational Drives) แรงขับเพื่อการศึกษาเป็นแรงขับที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดความอยากรู้อยากเห็น พยายามหาความรู้ใหม่ ๆ ตลอดเวลา พยายามแสวงหาคำตอบ หรือข้อเท็จจริง เช่น การไปโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือมักจะมีคำถามครุ่นเมื่อเกิดปัญหา-ข้อใจ เป็นต้น

ดังนั้น ในเรื่องของแรงขับที่มีการจำแนกตามระบบทางชีววิทยานี้ จะเห็นได้ว่า บุคคลทุกคนจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตเสียก่อน ถ้าไม่มีแรงขับเพื่อให้ตนเองอยู่รอดแล้วแรงขับอื่นจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ไม่ว่าจะเป็นแรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ และแรงขับเพื่อการศึกษาก็ตาม²⁸

2.2.2 ทฤษฎีมนุษยนิยมของมาสโลว์

ทฤษฎีของ มาสโลว์ กล่าวถึง ลำดับของความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์ว่าต้องการเป็นไปตามลำดับขั้นตามความสำคัญ และสามารถยืดหยุ่นได้ เมื่อความต้องการเบื้องต้นได้รับการบำบัดแล้ว มนุษย์จะให้ความสนใจกับความต้องการขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับ ความต้องการเหล่านี้เกิดจากเหตุผลต่าง ๆ ที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์โลกที่ต้องการเติบโตและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข และประกอบการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ด้วย มาสโลว์ ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ไว้ดังนี้

²⁸ อารี พันธุ์มณี, จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน, อังแล้ว, หน้า 275 - 277.

1. มนุษย์มีความต้องการอยู่เสมอ และไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่ความต้องการได้รับการตอบสนองแล้วความต้องการอย่างอื่นจะเกิดขึ้นซึ่งเป็นกระบวนการที่เริ่มตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมนั้น ๆ ต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงจะเป็นสิ่งจูงใจพฤติกรรมของคนนั้นต่อไป
3. ความต้องการของมนุษย์จะเรียงกันเป็นลำดับ ตามความสำคัญ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์จะให้ความใส่ใจกับความต้องการระดับสูงขึ้นไปเรื่อย²⁹

2.2.3 ทฤษฎี ERG (ERG theory :) แอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer) ได้เสนอแนะทฤษฎี ERG ที่ได้ย่อลำดับความต้องการ 5 อย่างของมาสโลว์ เหลือเพียง 3 อย่าง คือ

1. ความต้องการการดำรงอยู่ (Existence Needs) ซึ่งรวมความต้องการทางกายภาพและความมั่นคงปลอดภัยไว้ด้วยกัน
2. ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relation Needs) ซึ่งรวมถึงความต้องการทางสังคมและความต้องการที่จะได้รับการยกย่อง
3. ความต้องการที่จะมีความเจริญงอกงาม (Growth Needs) ซึ่งหมายถึงความต้องการที่จะทำอะไรให้สำเร็จด้วยตนเอง (Self-actualization) ของมาสโลว์นั่นเอง

แอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer) ได้ขยายทฤษฎีของมาสโลว์ออกไป โดยการพิจารณาว่าบุคคลจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อพวกเขาสามารถหรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการของพวกเขาได้ โดยได้พัฒนาหลักการความพอใจ-ความก้าวหน้า (Satisfaction-progression Principle) ขึ้นมาอธิบายถึงวิถีทางที่บุคคลจะก้าวขึ้นไปตามลำดับเมื่อได้รับการตอบสนองในขั้นต่ำกว่าแล้ว ในทางกลับกัน หลักการความคับอกคับใจ-การถดถอย (Frustration-regression Principle) ก็สามารถอธิบายได้ว่าเมื่อบุคคลยังคับอกคับใจกับความพยายามที่จะตอบสนองความต้องการระดับสูงขึ้นไปอยู่ พวกเขาจะหยุดการตอบสนองความต้องการระดับสูงนี้และถดถอยกลับมาตอบสนองความต้องการระดับต่ำแทน ข้อดีของผลงานของแอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer) คือ การที่เขา มองว่ากลุ่มความต้องการทั้งสามมิได้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดแต่มีความสัมพันธ์กันแบบต่อเนื่อง (Continue) นอกจากนี้แอลเดอร์เฟอร์ ยังมองว่า ความต้องการของคนไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นจากต่ำไปสูงตามลำดับเหมือนกับมาสโลว์ แต่อาจจะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันหลาย ๆ อย่างก็ได้ เช่น ความต้องการเงินเดือนที่เพียงพอสามารถเกิดขึ้นได้ในขณะเดียวกันกับความต้องการการชื่นชมและความต้องการการสร้างสรรค์

²⁹Maslow, AH, Motivation and Personnality, อ้างใน วิชาพร มาพบสุข, จิตวิทยาทั่วไป, อ้างแล้ว, หน้า 279.

นอกจากทฤษฎี Hierarchy of Needs ของ (มาสโลว์) และ ทฤษฎี ERG ของ (แอลเดอร์เฟอร์) ซึ่งกล่าวถึงความต้องการซึ่งเป็นปัจจัยภายในที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของบุคคลแล้ว ยังมีอีกทฤษฎีหนึ่งที่น่าสนใจ คือ ทฤษฎีสองปัจจัยของเฮร์ซเบิร์ก (Herzberg)³⁰

สมยศ นาวิการ แบ่งการเสริมแรงออกได้ดังนี้

1. การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforce)
2. การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforce)
3. การยับยั้งพฤติกรรม (Extinction)
4. การลงโทษ (Punishment)³¹

การปรับพฤติกรรม (Behavior Modification)

เป็นการจัดการอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล ให้นำหลักของการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) มาใช้ให้เกิดประโยชน์ ควบคู่ไปกับการเสริมแรง จากฐานความคิดว่า ผู้ปฏิบัติงานมักจะสังเกตดูว่าคนอื่นมีพฤติกรรมการทำงานอย่างไร และบังเกิดผลอย่างไรตามมา ซึ่งตนเองจะได้เรียนรู้และกระทำพฤติกรรมตามเพื่อจะได้รับผลตอบแทนหรือรางวัลเช่นนั้นบ้าง

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการเรียนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการที่ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจภายในได้นั้น จะต้องเกิดแรงจูงใจภายนอกเสียก่อน คั้งนั้น ในการจัดกิจกรรม การเรียน การสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงกลวิธีต่าง ๆ เช่น การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนที่เป็นกันเองเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และได้แสดงออกตามความสามารถที่มีอยู่นอกจากนี้ผู้สอนจะต้องยอมรับและมีความคาดหวังในความสำเร็จของผู้เรียนเป็นแบบอย่างและให้ข้อมูลป้อนกลับในทางบวกที่เหมาะสมสำหรับแต่ละคน สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ มีความเชื่อมั่น ในตนเอง เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนอันจะนำไปสู่แรงจูงใจภายในที่สุด

³⁰ Clayton Alderfer P., An Empirical test of a new theory of human needs, อ้างใน ดินปรัชญพฤษี, พฤติกรรมมนุษย์ในองค์กร, (นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2542), หน้า 46.

³¹ สมยศ นาวิการ, การบริหารและพฤติกรรมองค์กร, พิมพ์ครั้งที่ 2, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรุงธนพัฒนา, 2543), หน้า 344 - 345.

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3.1 ด้านครูผู้สอน

ดวงเดือน แสงชัย กล่าวว่า “ในการจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูจะลดบทบาทลงจากการพูดคนเดียวตลอดชั่วโมงมาเป็นพูดเท่าที่จำเป็น และเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกพูดให้มากที่สุด เช่น ครูจะพูดประมาณ 20% เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดประมาณ 80% ในการฝึกก็ใช้กิจกรรมต่าง ๆ หลากหลายชนิดเข้ามาช่วยดำเนินการสอน จะเน้นกิจกรรมกลุ่มมาก และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกมากขึ้น แทนที่ทุกคนจะต้องมาฝึกกับครูคนเดียว เช่นแต่ก่อน กิจกรรมกลุ่มเช่นนี้จะทำให้ห้องเรียนที่มีนักเรียนมาก ๆ แต่มีครูคนเดียว สามารถฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้ทั่วถึงกว่าการสอนแบบเดิมที่มีครูเป็นศูนย์กลางของห้อง กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้เด็กที่ไม่เก่งหรือขี้อาย กล้าพูดกล้าแสดงออกมากขึ้น เราเขาได้ฝึกพูดกับเพื่อน แม้พูดผิดบ้างก็ไม่เกิดความว่าจะถูกดูถูกว่าเหมือนพูดกับครู สำหรับในเรื่องการฝึกเด็กให้กล้าพูดนี้ครูควรให้กำลังใจ เช่น กล่าวชมเชยเมื่อเด็กพูดได้แม้จะไม่ต้องสมบูรณ์แบบนัก ครูไม่ควรพูดหรือดูว่าขัดจังหวะขณะเด็กกำลังพูดเพราะเด็กจะหมดความมั่นใจจนไม่กล้าพูดอีก ควรรอให้เด็กพูดจนจบแล้วจึงให้พูดใหม่ ถ้าหากครูให้เพื่อนนักเรียนด้วยกันที่พูดเก่งช่วยฝึกให้คนที่ไม่เก่ง นักเรียนจะพอใจและสบายใจกล้าที่จะพูดมากขึ้นกว่าเดิมที่ฝึกกับครู

การสอนแบบใหม่นี้ครูต้องขยันเตรียมการสอน ขยันคิดกิจกรรม ต้องมีการวางแผนการสอนอย่างรอบคอบเป็นขั้นตอน และต้องเตรียมอุปกรณ์การเรียนการสอน เพื่อนำมาใช้ในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้นกว่าการสอนแบบเดิม จึงทำให้ครูบางท่านเห็นเป็นการเพิ่มภาระมากขึ้น ทำให้เหน็ดเหนื่อยกว่าการสอนแบบที่ไม่ต้องเตรียมอะไรมาก และอุปกรณ์ก็มีเพียงกระดานดำกับชอล์กเท่านั้น”³²

ภิญโญ สาธร กล่าวว่า “ครูเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดี และครูเป็นผู้ที่ทำให้แผนการศึกษาแห่งชาติดำเนินไปตามวัตถุประสงค์อย่างได้ผล ดังนั้น ไม่ว่าปรัชญาการศึกษา หลักสูตรและประมวลการสอนจะเขียนไว้ดีเลิศเพียงใด หากครูผู้สอนขาดความรู้ความสามารถ และมีพฤติกรรมการสอนไม่เหมาะสมแล้ว ก็เป็นการยากที่จะดำเนินการเรียนการสอนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งก็ย่อมจะมีผลทำให้การศึกษาด้วยคุณภาพลงด้วย”³³

³²ดวงเดือน แสงชัย, การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533), หน้า 7-8.

³³ภิญโญ สาธร, ทิศทางการศึกษาไทยในอนาคต การบริหารการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2522, หน้า 3-6.

เสถียร โตรัตน์ ให้ข้อคิดว่า “สิ่งจำเป็นสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา คือ ครูต้องมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษดี ใช้ได้ถูกต้อง และมีความสามารถเพียงพอที่จะใช้ภาษาและสอนนักเรียนให้ใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามสถานการณ์และวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษจริง และได้เสนอแนวทางแก่ครู ดังนี้

1. ครูจะต้องทำแผนการสอนอย่างดี และระมัดระวัง ควรเลือกเนื้อหาที่จะสอนนั้นอย่างรอบคอบ จะเริ่มสอนอย่างไร จะใช้กิจกรรมอะไร จะจัดกิจกรรมนั้นให้น่าสนใจอย่างไร จะฝึกเนื้อหาใหม่อย่างไร จะสร้างสถานการณ์จำลองอย่างไรให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริง

2. ครูจะต้องแน่ใจว่าเนื้อหาที่สอนนั้นสัมพันธ์และสอดคล้องกับหลักสูตร

3. ครูควรแบ่งเวลาเพื่อทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนมาแล้ว

4. ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง

5. ควรให้มีการฝึกบ่อย ๆ และมีกิจกรรมหลากหลายเพื่อให้นักเรียนมีความแม่นยำในสิ่งที่เรียน ตลอดจนคำนึงถึงความสนใจของนักเรียน

6. ควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคย

7. ครูจะต้องรู้วิธีฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกทุกคน

8. ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกมาก ๆ โดยมีอัตราส่วนครู : นักเรียน เป็น 20 : 80

9. ครูควรที่จะแก้ปัญหาข้อผิดพลาดของนักเรียนอย่างเหมาะสม

10. ครูพยายามเป็นแบบอย่างที่ดี ถ้าครูยังไม่สามารถออกเสียง ได้อย่างเจ้าของภาษา ครูควรมีอุปกรณ์ช่วยสอนภาษา เพื่อเปิด โอกาสให้นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงของเจ้าของภาษา

พฤติกรรมการสอนของครูในระดับนี้ ครูต้องมีเทคนิควิธีการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน โนม่น้าวให้นักเรียนเกิดความอยากที่จะมีส่วนร่วมในการเรียน มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพนั้น ๆ ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้นั้นมีความหมาย”³⁴

ประนอม สุรัสวดี กล่าวว่า “ในการจูงใจให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ครูควรจะต้องส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจจากภายใน ดังนั้นเพื่อความสำเร็จของการสอนภาษาต่างประเทศ จึงควรจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การจัดสิ่งแวดล้อมด้านการเรียนที่ไม่ทำให้นักเรียนเกิดความกลัว

2. การจัดกิจกรรมที่มีความหมายต่อผู้เรียน และตรงกับความต้องการของผู้เรียน

³⁴เสถียร โตรัตน์, “ความต้องการของผู้ปกครอง ครูสอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2534, หน้า 12-13.

3. กระบวนการเรียนที่สร้างสรรค์
4. การส่งเสริมให้นักเรียนมองเห็นความสำคัญของตนในการใช้ภาษาที่เรียนในอนาคต รวมทั้งทัศนคติที่ดีของครูต่อความสำเร็จของนักเรียน
5. การส่งเสริมปฏิริยาสัมพันธ์ที่สนุกสนานและเป็นแรงเสริมแก่นักเรียน
6. การใช้วิธีการประเมินผลในทางบวกและเป็นแรงเสริมแก่นักเรียน
7. การใช้สื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับชีวิตจริง”³⁵

พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ “กล่าวว่า ครูภาษาอังกฤษต้องเป็นผู้ที่มีความเข้าใจนักเรียน อดทน เสียสละให้กับการสอน มีบุคลิกน่าเชื่อถือ มีความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการสอน มีความสามารถที่จะทำการสอนได้ สามารถที่จะควบคุมชั้นเรียน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายและหน้าที่ทางภาษาที่จะใช้ในประเทศของตน ทำความคุ้นเคยกับหนังสือแบบเรียน หลักสูตร ประมวลการสอน ฯลฯ ที่จะนำไปใช้สอน ครูต้องมีความรู้พอที่จะทำให้นักเรียนเข้าใจ และครูพูดโดยไม่ผิดเลย โดยเฉพาะเรื่องที่มีอยู่ในหนังสือเรียนและเนื้อหาในประมวลการสอน”³⁶

จากความสำคัญของพฤติกรรมการสอนของครูดังที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมเรียนที่ดี ซึ่งส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนสูง มีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน และเนื่องจากครูมีบทบาทสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ คุณภาพของครูและพฤติกรรมการสอนของครูจึงมีส่วนสำคัญที่จะทำให้คุณภาพการศึกษาประสบความสำเร็จ

2.3.2 ด้านหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจใน

³⁵ประนอม สุรัสวดี (บรรณาธิการ), กิจกรรมและสื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 2, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539), หน้า 11.

³⁶พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ, “ความต้องการของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2528, หน้า 25-26.

เรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์³⁷

โครงสร้างของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและพัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency - Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

1) ช่วงชั้น ป. 1 – 3	ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2) ช่วงชั้น ป. 4 – 6	ระดับต้น (Beginner Level)
3) ช่วงชั้น ม. 1 – 3	ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4) ช่วงชั้น ม. 4 – 6	ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ไว้เป็นกรอบสำหรับและแต่ละช่วงชั้น ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 (จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศแลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสารในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์กับบุคคล ภายในวงคำศัพท์ 300 – 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
3. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) และประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้
4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามระดับชั้น
5. มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ในวิชาอื่นตามความสนใจและวัย
6. มีความสามารถในการใช้ภาษาภายในห้องเรียนและในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน

³⁷กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, (กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2545), หน้า 2.

ช่วงชั้นที่ 2 (จบชั้นประถมปีที่ 6)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน และนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเอง ชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมในชุมชน
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ ภายในวงศัพท์ประมาณ 1,050 - 1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)
3. ใช้ประโยคเดี่ยว และประโยคผสม สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ
4. เข้าใจข้อความที่เป็นความเรียง และไม่ใช่อรรถกถาในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการในบริบทที่หลากหลาย
5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาคามบริบทของข้อความที่พบตามระดับชั้น
6. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ นำเสนอและสืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่นที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น
7. มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในห้องเรียน และในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และเพื่อความเพลิดเพลิน

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยนนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด และความคิดรวบยอด โดยใช้สำนวนโวหารในแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์กับบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อ - ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงศัพท์ประมาณ 2,100 - 2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)
3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) ที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หากความเพลิดเพลีนและเป็นพื้นฐานในการทำงานและประกอบอาชีพ

ช่วงชั้นที่ 4 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศในการเผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เช่น การทำหนังสือเล่มเล็กแนะนำโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น/ประเทศชาติ การทำแผ่นปลิว ป้ายคำขวัญ คำเชิญชวนแนะนำโรงเรียน สถานที่สำคัญในชุมชนและท้องถิ่น/ประเทศชาติ การนำเสนอข้อมูลข่าวสารในโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศได้

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์กับบุคคล เวลาว่าง และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ภายในวงศัพท์ประมาณ 3,600 – 3,750 (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) ที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5. มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ความเข้าใจสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้นจากสื่อที่หลากหลาย

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/การค้นคว้าความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ³⁸

³⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 3-5.

มาตรฐานการเรียนรู้สาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ค 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ค 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ค 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ค 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ค 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ค 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ค 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม³⁹

การจัดการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การเรียนการสอนภาษา เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและครูผู้สอน ตลอดจนจนกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหา หน้าที่ของภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรม และการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้น และก่อให้เกิดวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นในการกำหนดแนวทางในการ

³⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 6.

จัดการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรจัดระเบียบความคิดเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีสอนของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน

ในปัจจุบันมีแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษหลายแนวคิดด้วยกัน แต่ละแนวคิดช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบให้แก่ครูผู้สอนในการตัดสินใจในการวางแผนการจัดการเรียนการสอน การคัดเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนเลือกสื่อการเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเพื่อช่วยในการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การสอนภาษาอังกฤษนั้น ไม่ได้มุ่งเน้นเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้เพียงอย่างเดียว แต่ควรให้ผู้เรียนสนุกสนานกับการเรียนด้วย ความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ได้รับพร้อมกับการเรียนนั้นจะช่วยให้นักเรียนรู้สึกรักวิชาที่เรียน และในขณะเดียวกันจะช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น

อาจแบ่งกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. กิจกรรมที่จัดขึ้นในชั่วโมงเรียน หมายถึง กิจกรรมที่จัดประกอบการสอนในชั่วโมงนั้น โดยตรง ครูอาจจะจัดในตอนต้นชั่วโมง กลางชั่วโมง หรือท้ายชั่วโมงก็ได้ เรียนได้ตามความเหมาะสม ตัวอย่างการจัดกิจกรรมในชั่วโมงเรียน เช่น เกมส์ (Games) การเล่าเรื่อง (Stories) เพลง หรือ โคลง (Songs or Poems)

2. กิจกรรมที่จัดนอกชั่วโมงเรียน หมายถึง กิจกรรมประเภทที่ต้องใช้เวลานาน และต้องใช้การเตรียมตัวมากกว่าปกติ กิจกรรมบางอย่างอาจต้องจัดต่อเนื่องกันตลอดทั้งภาคเรียน ตัวอย่างของกิจกรรมประเภทนี้ เช่น การจัดงานปาร์ตี้เนื่องในวันสำคัญต่าง ๆ การจัดนิทรรศการ การตั้งชมรม (English Club) การจัดมุมภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ทั้งสองกิจกรรมนี้ต่างก็มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ความรู้แก่นักเรียนทั้งนั้น ในขณะเดียวกันก็ช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่นักเรียนด้วยเช่นกัน⁴⁰

สื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวผู้เรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เน้นสื่อที่ใช้สำหรับการค้นคว้าด้วยตนเองทั้งผู้เรียนและครูผู้สอน สื่อที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ มีอยู่หลายประเภท ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ (Published) สื่อวัสดุอุปกรณ์ สื่อเทคโนโลยี สื่อของจริง (Realia) และสื่อที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (Authentic Material)

⁴⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 105-106.

ลักษณะของสื่อการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ควรมีคุณภาพและหลากหลาย ทั้งสื่อของจริงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ ซึ่งช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวาง มีคุณค่า น่าสนใจ ชวนคิด ชวนคิดจาม เข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วขึ้น รวมทั้งกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง ลึกซึ้ง และต่อเนื่องตลอดเวลา เพื่อให้การใช้สื่อการเรียนรู้เป็นไปตามแนวการจัดการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถดำเนินการได้ทุกระดับชั้นใน 2 ลักษณะ คือ

1. การพัฒนาจากสื่อที่มีอยู่เดิม ครูผู้สอนต้องศึกษาวิเคราะห์สื่อการเรียนรู้ที่มีอยู่แล้วนำมา พิจารณาดูความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ครูผู้สอนอาจปรับ ให้นำสนใจเพิ่มขึ้น ทำทนายผู้เรียนให้คิดวิเคราะห์ วิเคราะห์มากขึ้น เช่น ทำเป็น One-Sided Dialogue, Fill in the Blank

2. การจัดทำสื่อการเรียนรู้ใหม่ เป็นการจัดทำสื่อการเรียนรู้ขึ้นมาใหม่ โดยพิจารณาจากความ จำเป็น ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนหรือท้องถิ่น⁴¹

แหล่งเรียนรู้

บทบาทหน้าที่สำคัญอีกประการหนึ่งของครูผู้สอนคือการรู้จักแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อ สามารถแนะนำผู้เรียนให้ใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ในการศึกษาค้นคว้าฝึกฝนทักษะทางภาษา เพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียนได้ด้วยตนเอง

แหล่งการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์เพื่อเพิ่มพูนทักษะทางภาษาของตนได้นั้นมี อยู่ในที่ต่าง ๆ รอบตัวผู้เรียน นับตั้งแต่ผู้คน สถานที่ต่าง ๆ ทั้งที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนและไกลออกไป ซึ่ง อาจจำแนกได้ดังนี้

1. ครูผู้สอน เพื่อนร่วมชั้นเรียน พ่อ-แม่ ผู้ปกครอง
2. ห้องสมุด โรงเรียน ห้องสมุดหมวดวิชา
3. ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Access Learning Centre) ซึ่งเป็นที่ฝึกภาษาเอกประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ และสนองความต้องการของ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่าง โดยเลือกใช้สื่อต่าง ๆ ที่จัดไว้ให้ตามความสนใจ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร ซีดีรอม อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

⁴¹เรื่องเดียวกัน, หน้า 146-147.

4. รายการวิทยุ โทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ หรือรายการจากต่างประเทศ เช่น BBC, VOA หรือรายการเคเบิลทีวี หรือดาวเทียม เช่น CNN, Discovery, National Geography ฯลฯ

5. สถานที่ทำการต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน หรือรัฐวิสาหกิจ เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ท่าอากาศยาน โรงแรมต่าง ๆ กรมประชาสัมพันธ์ ธนาคาร ห้างร้าน บริษัท ร้านหนังสือ ศูนย์หนังสือ ฯลฯ

6. สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ชาวต่างประเทศสนใจเข้าไปเยี่ยมชมเป็นประจำ เช่น วัดพิพิธภัณฑน์ โบราณสถาน วนอุทยานแห่งชาติ สวนพฤกษศาสตร์สถานทูตประเทศต่าง ๆ ประจำประเทศไทย องค์การระหว่างประเทศ เช่น UNESCO, UNICEF ฯลฯ และสถาบันสอนภาษา เช่น British Council, A.U.A., ELCE ฯลฯ

7. การเดินทางไปศึกษาภาษาต่างประเทศในประเทศนั้น ๆ ในช่วงปิดภาคฤดูร้อน⁴²

สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจะประกอบไปด้วยส่วนใหญ่ ๆ คือ ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตรการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน ซึ่งจะเป็้องค์ประกอบหลักของการเรียนการสอน เด็กนักเรียนจะสนใจ หรือไม่สนใจ ตั้งใจเรียนหรือไม่ตั้งใจเรียนก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักสามส่วนนี้ และจะแยกออกจากกันไม่ได้ ครูบางคนสอนดี แต่ใช้สื่อไม่เป็นก็ยังไม่เป็นครูที่สมบูรณ์ หรือครูพันธ์ใหม่ หรือครูบางคนสอน โดยไม่มีจุดมุ่งหมายในการสอนขาดการวิเคราะห์หลักสูตรในวิชาที่ตนเองสอน โดยเฉพาะในปัจจุบันเราต้องสอนให้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัด เช่น ถ้าสอนภาษาอังกฤษก็ต้องสอนตามมาตรฐานการเรียนรู้สาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ค 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจาก สื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้ได้อย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น

2.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจ (Motive) เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคลซึ่งเกิดจากความต้องการที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเห็น และเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สองของคนไทย และคนไทยส่วนใหญ่จะใช้ในกรณีที่ต้องการจะศึกษาในระดับที่สูงขึ้น หรือเพื่อเดินทางไปยังต่างประเทศ ดังนั้นการเรียนทักษะพื้นฐานวิชาภาษาอังกฤษที่มีทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน รวมไว้ด้วยกันจึงเป็นสิ่งที่คนไทยมีความถนัดไม่เท่าเทียมกันดังนั้น เราควรทำอย่างไรในการมีสิ่งกระตุ้น การหาสิ่งเร้ามาเสริมแรง ให้คนไทยเกิดการ

⁴²เรื่องเดียวกัน, หน้า 147 -148.

อยากเรียน ซึ่งกลุ่มเป้าหมายของผู้วิจัย คือ สามเณรที่กำลังศึกษาอยู่ในในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ขาดสิ่งกระตุ้น ขาดความกระตือรือร้น ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า จะมีทฤษฎีแรงจูงใจใดบ้างมาส่งเสริมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสามเณร โรงเรียนเซนต์พณศึกษา ซึ่งมีผู้ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ไว้แล้ว ดังนี้

2.4.1 ทฤษฎีแรงจูงใจการเรียนรู้ภาษาด้านเนื้อหา (Content Theories) บรินตัน, สโนว์ และ วิชชี (Brinton, Snow and Wesche) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาว่าเป็นการสอนภาษาโดยประสานเนื้อหาเข้ากับวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการศึกษาเนื้อหาพร้อมกับพัฒนาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กล่าวคือ ผู้สอนที่ใช้ทักษะทางภาษาเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจสาระของเนื้อหา ผู้เรียนจะได้เรียนเนื้อหาไปพร้อม ๆ กับภาษาและทักษะการเรียนรู้เชิงวิชาการ โดยผู้สอนจะใช้เนื้อหากำหนดรูปแบบของภาษา หน้าที่ของภาษาบทเรียนและทักษะย่อยที่ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้เพื่อที่จะเข้าใจสาระของเนื้อหา และทำกิจกรรม นอกจากนี้ผู้สอนจะฝึกวิธีการเรียนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจความหมาย ของภาษาและผู้เรียนสามารถนำกลวิธีไปใช้ได้ตลอดไป ซึ่ง Brinton, Snow and Wesche (1997) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ในแนวการสอนโดยใช้เนื้อหาเพื่อการเรียนรู้ภาษานั้น เมื่อผู้สอนใช้สื่อการอ่าน ที่เป็นสื่อจริง (Authentic Materials) นอกจากผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจข้อมูลในบทอ่านได้โดยสามารถตีความและประเมินผลข้อมูลนั้นได้ด้วย กระบวนการเรียนการสอนยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้โต้ตอบกับบทอ่านและสื่อการสอนด้วยการฝึกพูดโต้ตอบทั้งกับครูและกับผู้เรียนด้วยกัน หลังจากการฟังและการอ่าน ผู้เรียนจะได้ฝึกงานเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำการสังเคราะห์ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย กิจกรรมจะมุ่งไปที่เนื้อหาวิชาเป็นสำคัญ ขณะที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและเรียนรู้ได้โดยใช้ภาษาเป้าหมาย วิธีการแบบนี้เชื่อกันว่าจะทำให้ผู้เรียนรู้ทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะได้อย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด⁴³

คราเชน (Krashen S.D.) เป็นอีกแนวความคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและสามารถนำมาอธิบายการเรียนการสอนโดยใช้เนื้อหา เพื่อการเรียนรู้ภาษาก็คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ นั้นคือ ทฤษฎีตัวป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) ซึ่ง Krashen กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองจะประสบ

⁴³Brinton, D.M. Snow, M.A.m & Wesche, M.B. Content- based Second Language Instruction, อังใน วลัย ชมภูรัตน์, “การส่งเสริมแรงจูงใจและความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักกีฬาโรงเรียน โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2547, หน้า 10.

ความสำเร็จหรือไม่ นั่นไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้เรียนจะจดจำคำศัพท์ โครงสร้างทางภาษาได้มากหรือทำแบบฝึกหัดได้ แต่หมายถึงผู้เรียนได้รับการฝึกการใช้ภาษาที่สามารถที่จะเข้าใจได้ ในสถานการณ์การสื่อสารที่เป็นจริงอย่างเพียงพอหรือไม่ Krashen ระบุว่า การสอนเนื้อหาวิชาที่เข้าใจได้ (Comprehensible Subject-Matter Teaching) ต่างหากที่หมายถึง การสอนภาษาที่แท้จริง และกล่าวเพิ่มเติมว่า คนจะเรียนรู้ภาษาเมื่อเข้าใจเนื้อหาสาระหรือข้อมูลในภาษานั้น ๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนครูผู้สอนจึงจำเป็นที่จะต้องให้ข้อมูลหรือตัวป้อนที่เข้าใจ ได้แก่ ผู้เรียน โดยข้อมูลนั้นจะต้องอยู่ในระดับเดียวกับความสามารถของผู้เรียนหรือสูงกว่าเล็กน้อย นอกจากนั้น บรรยากาศการเรียนการสอนก็ต้องเป็นบรรยากาศที่ปราศจากความกังวล จึงอาจจะกล่าวได้ว่า ในห้องเรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง ควรจะมีการสอนสิ่งที่มีความหมาย นั่นคือ เนื้อหาทางวิชาการ และการปรับระดับภาษาในการสอนก็จะช่วยให้การเรียนรู้ภาษา รวมทั้งเนื้อหาทางวิชาการประสบความสำเร็จ ซึ่งทฤษฎีที่สนับสนุนการเรียนการสอนแนวนี้ คือ ทฤษฎีผลผลิตทางภาษาที่เข้าใจได้ (Comprehensible Output)⁴⁴

2.5 ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

แม้ว่าปัจจุบันจะมีการกล่าวถึงผู้เรียนเป็นสำคัญหรือการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนของครูก็ยังคงมีความสำคัญอยู่เช่นเดิม ครูจึงเป็นปัจจัยหลักของความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพทุกด้านของการศึกษา เพราะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน พัฒนาคุณภาพของนักเรียนแต่กลับมีภาระงานมาก ทั้งในด้านการสอน งานสนับสนุนการสอน และงานธุรการอื่น ๆ ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอนและตรวจงาน การขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมลดน้อยลง หรือไม่มีเลย ประกอบกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยส่วนใหญ่จะใช้ครูคนไทยที่จบเอกภาษาอังกฤษ วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ด้านการสอนมาก่อน หรือสอนไม่ตรงกับสาขาวิชาที่ตนจบมา นอกจากนี้บางโรงเรียนยังขาดหนังสือและตำราเรียนที่เหมาะสม ที่สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน เพราะการใช้ตำราที่มาจากส่วนกลางแต่ใช้กันทั่วประเทศ ขาดอุปกรณ์ที่เหมาะสมซึ่งสืบเนื่องมาจากงบประมาณ บางโรงเรียน ไม่มีห้องปฏิบัติการทางภาษา บางแห่งมีเพียงวิทยุ เทป แต่ก็ยังมีเป็นจำนวนน้อย สภาพห้องเรียนที่คับแคบไม่เหมาะสม ทำให้ผู้สอนฝึกผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้ โดยเฉพาะปัญหาที่นักเรียนประถมบางโรงเรียนไม่เคยได้เรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากขาดครูผู้สอน หรือมีครูสอนครูก็จบไม่ตรงสายส่งผลกระทบต่อโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 หรือช่วงชั้นที่ 3 ที่รับช่วงต่อ ทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจที่จะเรียน นักเรียน

⁴⁴Krashen, S.D., *Principles and Practice in Second Language Acquisition*, อ้างใน เรื่องเดียวกัน, หน้า 73.

มีเจตคติแง่ลบต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และคิดว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจหรือไม่ชอบเรียน ขาดความมั่นใจในการพูด และเขียนภาษาอังกฤษ เพราะแทบไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันเกิดความรู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องใกล้ตัว ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำและไม่เป็นที่น่าพอใจ⁴⁵

นอกจากนี้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะทั้งสี่ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยให้สามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ถูกต้องตามหลักภาษาเพื่อการสื่อสารและวัฒนธรรม ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2544 แม้ว่าหลักสูตรจะกำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี ผู้เรียนไทยยังมีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด และเขียน ซึ่งเป็นทักษะการส่งสาร (Productive Skills) อีกทั้งเป็นทักษะที่ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารความหมายเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและเขียนจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาในอดีตจนถึงปัจจุบัน จะให้ความสำคัญกับทักษะการพูดและการเขียนเช่นเดียวกับทักษะการฟังและการอ่านก็ตาม ถึงกระนั้นระดับความสามารถภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะความสามารถทางการพูด ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดมาจากความวิตกกังวลในการใช้ทักษะทั้งสี่⁴⁶ เช่น กลัวจะทำผิด กลัวเพื่อนจะหัวเราะเยาะ และเกิดความอายที่จะพูด การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเริ่มต้นมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยที่พอจะสรุปได้ดังนี้

2.5.1 ด้านครู

ประนอม สุรัสวดี กล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่วิธีการสอนของครู ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษก็เป็นไปเช่นเดียวกับการสอนวิชาอื่น ๆ ซึ่งได้แก่

1. ครูทำตัวเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน (Teacher Center)
2. การเรียนใช้วิธีท่องจำ (Memorizing) เป็นหลัก
3. นักเรียนมีหน้าที่ฟังและจำสิ่งที่ครูถ่ายทอดให้

⁴⁵ ขจิต ฝอยทอง, “การศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น”, 8 สิงหาคม 2007,

<<http://www.researchers.in.th/blog/englishresearch/8>>, (16 June 2011).

⁴⁶ ปนัดดา จินประชา, “การใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2545, หน้า 2.

4. การแบ่งกลุ่มนักเรียน (ถ้ามี) เป็นการแบ่งกลุ่มตามระดับความรู้ความสามารถ เพื่อความสะดวกของครูผู้สอน⁴⁷

อัญชลี ดวงกลาง กล่าวถึง ปัญหาจากตัวครู ดังนี้

1. ครูไม่ถนัดการสอนภาษาอังกฤษ
2. ขาดความชำนาญในการออกเสียง
3. ขาดเทคนิคการสอน
4. ขาดความมั่นใจ
5. ครูมีชั่วโมงสอนมาก
6. มีงานพิเศษนอกเหนือจากการสอน ทำให้ไม่มีเวลาในการเตรียมการสอนและอุปกรณ์การสอน⁴⁸

ทิพวัลย์ มาแสง กล่าวถึงปัญหาด้านครู ดังนี้

ครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่าง ๆ แบ่งได้เป็น

1. ครูที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดีและมีประสบการณ์พอสมควร ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติ มักจะขาดแคลน มีน้อยมาก ไม่เพียงพอต่อความต้องการ ซึ่งครูที่สอนภาษาอังกฤษควรได้รับการฝึกฝนอย่างดีพอ แต่ในประเทศไทยยังไม่มีทุนสนับสนุนมากนัก นอกเสียจากในเมืองใหญ่ ๆ ซึ่งครูส่วนมากมีจำนวนมากกว่าโรงเรียนในเมืองเล็ก ๆ
2. ครูที่ไม่เคยได้รับการฝึกฝนและไม่มีประสบการณ์ สืบเนื่องจากความขาดแคลนครูในข้อ 1 ทางรัฐบาลและผู้บริหารหวังว่าอย่างน้อยครูที่ได้รับปริญญาทางภาษาอังกฤษจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้บ้าง แต่ไม่เป็นไปเช่นนั้น เพราะครูที่จบทางสาขาอื่นที่สอนก็มีความรู้ในทักษะภาษาอังกฤษน้อยมาก

⁴⁷ประนอม สุรัสวดี, ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม, 2531), หน้า 80.

⁴⁸อัญชลี ดวงกลาง, “พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2536, หน้า 93-94.

3. ครูฝึกสอน เมื่อเกิดปัญหาขึ้น วิธีหนึ่งที่จะช่วยได้ คือ ฝึกนักเรียนที่จะเป็นครูและวิธีการสอนที่นักเรียนเหล่านี้เรียนไปแล้ว โดยมีความเชื่อว่า การเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องฝึกตนเอง มีประสบการณ์พอควร และมีกระบวนการเรียนการสอนที่ดี⁴⁹

2.5.2 ด้านนักเรียน

อัญชลี ดวงกลาง กล่าวถึงปัญหาจากนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนขาดความพร้อม เช่น มีปัญหาด้านสติปัญญา
2. ไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษจึงไม่สนใจเรียน
3. นักเรียนไม่กล้าแสดงออก
4. ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่สามารถช่วยเหลือบุตรหลานได้ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ⁵⁰

ดวงเดือน แสงชัย กล่าวถึงปัญหาด้านนักเรียนว่า “นักเรียนไทยมี โอกาสฝึกการใช้ภาษาอังกฤษ เฉพาะชั่วโมงเรียนเท่านั้น ใช้เวลาเพียงวันละ 1 ชั่วโมงเป็นอย่างมาก ยิ่งถ้าในห้องเรียนใดทาง โรงเรียนบรรจุนักเรียนเข้าไปเป็นจำนวนมากเป็น 40-50 คนแล้ว นักเรียนบางคนที่ไม่ค่อยสนใจอาจไม่เคยได้พูดภาษาอังกฤษเลยสักประโยคก็เป็นได้ เมื่อนักเรียนออกจากห้องเรียนไปก็พูดแต่ภาษาไทยตลอด จึงทำให้เด็กไทยมีโอกาสฝึกฝนน้อย เพราะไม่ได้อยู่กับสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษ”⁵¹

ทิพวัลย์ มาแสง กล่าวว่า ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียนอาจแบ่งได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

- นักเรียนขาดความกระตือรือร้นและขาดแรงจูงใจในการเรียน
- นักเรียนขาดการฝึกฝนตนเอง
- พื้นฐานทางด้านภาษาเด็กไม่ค่อยดี
- นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ⁵²

ศรีวันวล ลีสุวรรณ กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนมีปัญหาในการทำแบบฝึกหัดและการบ้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ

⁴⁹ทิพวัลย์ มาแสง, วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษา, (เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2521), หน้า 4-5.

⁵⁰อัญชลี ดวงกลาง, “พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, อ่างแล้ว, หน้า 94.

⁵¹ดวงเดือน แสงชัย, การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, อ่างแล้ว, หน้า 3.

⁵²ทิพวัลย์ มาแสง, วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษา, อ่างแล้ว, หน้า 5.

2. นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. นักเรียนรู้สึกขาดความมั่นใจ⁵³

2.5.3 ด้านหลักสูตรและแบบเรียน

อัญชลี ดวงกลาง กล่าวถึงปัญหาจากหลักสูตรว่า “เนื้อหาในบทเรียนบางตอนไม่เหมาะสมกับเด็ก เนื้อหามาก ครูสอนไม่ทันและเนื้อหาบางอย่างยากเกินไปสำหรับเด็ก”⁵⁴

มีชัย พลทองมาก กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรว่า “ครูผู้สอนทุกคนกำหนดเนื้อหาหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร แต่การดำเนินการสอน ครูผู้สอนเกือบทั้งหมดสอนไม่จบตามเนื้อหาที่หลักสูตรกำหนด ความร่วมมือระหว่างบุคลากรที่เกี่ยวข้องนั้นก็น้อย และสิ่งที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ครูไม่ได้จบการศึกษาวิชาเอก/โทภาษาอังกฤษ ไม่มีความชำนาญและขาดประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษ”⁵⁵

นงค์เยาว์ นามคำ กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรว่า “ครูประมาณครึ่งหนึ่งประสบปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียน วิธีการสอนทางภาษา ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และการจัดบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ การถ่ายทอดความรู้ลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานร่วมกันนั้นมีอุปสรรคมาก เพราะนักเรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษไม่ดีพอ วิธีสอนทางภาษาและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษก็เป็นปัญหาสำหรับครูผู้สอนที่ไม่สำเร็จการศึกษาด้านภาษาอังกฤษโดยตรง และการจัดบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่สามารถจัดกิจกรรมอันหลากหลายที่สนุกสนาน เพราะเวลาเรียนมีจำกัด และมีกิจกรรมอื่น ๆ ของโรงเรียนเข้ามาแทรก การนำหลักสูตรไปใช้ในระดับชั้นเรียน ครูทุกคนประสบปัญหา กล่าวคือ ครูขาดความมั่นใจในการออกเสียงพูดและทักษะการฟัง เพราะประสบการณ์ทางภาษาจากเจ้าของภาษามีน้อย ครูและนักเรียนไม่สามารถโต้ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษได้ในทันที และใช้ภาษาไทยสอนควบคู่กันไปด้วย อีกทั้งครูยังไม่สามารถดำเนินการ

⁵³ศรีนวล ลิสุวรรณ, “ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2546; หน้า 85.

⁵⁴อัญชลี ดวงกลาง, “พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, อ่างแล้ว, หน้า 93-94.

⁵⁵มีชัย พลทองมาก, “การประเมินการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา กลุ่มโรงเรียนหนองทอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2541, หน้า 58.

สอนตามแนวการสอนภาษาได้ เพราะเนื้อหาที่สอนมีมาก เวลาจำกัด และขาดสื่อประกอบการสอน ขาดทักษะการวางแผนการสอน ขาดตัวอย่างแผนการสอน และไม่มีเวลาจัดทำแผนการสอน เพราะมีภาระงานมาก”⁵⁶

รัตนา พฤกษ์วัน กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ดังนี้

1. ขาดสื่อการสอน
2. ครูไม่ถนัดสอนภาษาอังกฤษ
3. เครื่องมือวัดผลและประเมินผลขาดมาตรฐาน⁵⁷

ทิพวัลย์ มาแสง กล่าวถึงปัญหาที่เกี่ยวกับแบบเรียน ดังนี้

1. งบประมาณในการจัดหา จัดซื้อไม่เพียงพอ
2. โรงเรียนขาดห้องสมุด
3. หนังสือเรียนไม่เพียงพอ
4. นักเรียนยากจน ไม่มีทุนทรัพย์ในการจัดซื้อ
5. แบบฝึกหัดมีไม่เพียงพอ ยกแก่การประเมินผลการเรียน⁵⁸

สรุปได้ว่า จากสภาพปัญหาการศึกษาของประเทศไทย ด้านการเรียนการสอน การพัฒนาทักษะทั้งสี่ ด้านครูผู้สอน ด้านบริบทของสภาพแวดล้อม และด้านเนื้อหาของตำราเรียน ก็ยังคงต้องมีการพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่อง เพราะเรายังเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการพัฒนาครูให้เป็นต้นแบบของการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งผลสัมฤทธิ์ถึงนักเรียนต่อไป

⁵⁶นงศ์เยาว์ นามคำ, “ความรู้ความเข้าใจด้านหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษของครูระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอสี จังหัดลำพูน”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2542, หน้า 55.

⁵⁷รัตนา พฤกษ์วัน, “การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2532, หน้า 70.

⁵⁸ทิพวัลย์ มาแสง, วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษา, อ้างแล้ว, หน้า 4-5.

2.6 สภาพพื้นที่ที่ศึกษา

ประวัติการก่อตั้งโรงเรียน

โรงเรียนเซตุนศึกษา สร้างขึ้นเมื่อวันที่ 27 เดือน เมษายน พุทธศักราช 2527 โดยมีพระครูวิกรมคณาภิรักษ์ (สมน ธมมธโร อายุ 54 ปี พรรษา 30) เจ้าอาวาสเป็นผู้จัดการ พระมหาสุวัฒน์ สุวัฑฒโน (อายุ 29 พรรษา 9) เป็นผู้อำนวยการได้ทำการเปิดป้ายโรงเรียนเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2527 โดยมีท่านศึกษาธิการจังหวัด (แสงชัย สิงหวิบูลย์) เป็นประธานเปิดป้ายโรงเรียนและในวันเดียวกันนั้นท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ (ท่านชัยยา พูนศิริวงศ์) เป็นประธานทอดผ้าป่าสามัคคี จัดตั้งกองทุนดำเนินงานโรงเรียนขึ้น เป็นโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา สำหรับภิกษุ – สามเณรในพระพุทธศาสนา โดยใช้ชื่อโรงเรียนว่า “โรงเรียนเซตุนศึกษา” ต่อมาพระมหาสุวัฒน์ สุวัฑฒโน ได้รับแต่งตั้งสมณศักดิ์ ที่พระครูสิทธิธรรมานุสาสน์ และท่านได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดเซตุนและดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนในคราวเดียวกันปัจจุบันมี ท่านพระครูสิทธิปัญญาภรณ์ ดำรงตำแหน่ง ท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนเซตุนศึกษา โดยมีบุคลากรครู/เจ้าหน้าที่ประจำอยู่ 28 รูป/คน พระภิกษุ/สามเณร 375 รูป

วิสัยทัศน์ (Vision Statements)

ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เป็นผู้นำทางพระพุทธศาสนา สร้างความก้าวหน้าวิชาการทางโลก และเทคโนโลยี อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

ปรัชญา (Philosophy)

“การเรียนรู้ดี กิจกรรมเด่น เน้นคุณธรรม นำสู่ความเจริญ”

ภารกิจ (Missions)

1. จัดหลักสูตรพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ตามหลักแห่งไตรสิกขา (ศีล สมาธิ ปัญญา)
2. จัดการเรียนรู้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้นำทางพระพุทธศาสนา
3. จัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะตรงตามคุณลักษณะในทุกวิชา โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย ในช่วงชั้นที่ 3 และวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และ ภาษาอังกฤษในช่วงชั้นที่ 4
4. จัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาผู้เรียนด้านศิลปะ และคอมพิวเตอร์
5. จัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถบูรณาการองค์ความรู้ในการนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

เป้าหมาย (Goals)

1. มีความตระหนักในศีล สมาธิ ปัญญา ค่านิยมที่ดีงาม มีความรับผิดชอบ
2. เป็นผู้นำทางพระพุทธศาสนา

3. มีความรู้และทักษะทางวิชาการ โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย ในช่วงชั้นที่3 และวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และ ภาษาอังกฤษในช่วงชั้นที่ 4

4. มีทักษะความสามารถด้านศิลปะ และคอมพิวเตอร์

5. รู้จักบูรณาการในการนำความรู้ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. เป็นผู้ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย และมีความรับผิดชอบ

2. มีอิทธิบาท

3. มีสุขภาพอนามัยที่ดี

4. สืบสานวัฒนธรรมประเพณี⁹⁹

สรุปได้ว่า โรงเรียนเซตุนศึกษาได้บริหารสถานศึกษาโดยยึดหลักของธรรมาภิบาล คือ หลักการมีส่วนร่วม โปร่งใส ซื่อสัตย์ และนิติธรรม อันนำไปสู่จุดมุ่งหมายของโรงเรียนที่คือการปลูกฝังให้นักเรียนมีความรู้คู่คุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต สามารถเป็นผู้นำทางพระพุทธศาสนา ได้ ภายใต้ปรัชญา วิสัยทัศน์ และภารกิจที่จะนำพาผู้บริหาร ครู และนักเรียน มุ่งสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้แก่ สร้างนักเรียนที่เป็นพระภิกษุ และสามเณร เป็นผู้ที่ความตระหนักในศีล สมาธิ ปัญญา ตำนานที่ค้ำจาม มีความรับผิดชอบ เป็นผู้นำทางพระพุทธศาสนา มีความรู้และทักษะทางวิชาการ โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย ในช่วงชั้นที่3 และวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และ ภาษาอังกฤษในช่วงชั้นที่ 4 มีทักษะความสามารถด้านศิลปะ และคอมพิวเตอร์ และรู้จักบูรณาการในการนำความรู้ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

⁹⁹โรงเรียนเซตุนศึกษา ในสังฆราชูปถัมภ์, “ประวัติโรงเรียนเซตุนศึกษา”, 1 ตุลาคม 2538.

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วรรณิ วงษมนตรีสุข ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “การสำรวจแรงจูงใจ ความสนใจ และปัญหา ในการเรียนภาษาเยอรมันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย” พบว่า “นักเรียนในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีทัศนคติต่อประเด็นการสำรวจที่ตรงกันทุกประเด็น คือ นักเรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนภาษาเยอรมันเพราะชอบและสนใจภาษาเยอรมัน เนื่องจาก สามารถนำมาภาษาเยอรมัน ไปใช้ในการท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก และสนใจวรรณคดีเป็นอันดับรอง และเมื่อนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการทำงานในองค์กรระหว่างประเทศ”⁶⁰

โยธิน ทองชาวนา ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ” พบว่า “นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะเป็นพื้นฐานในการขั้นสูงต่อไป หรือใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต ในด้านทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ให้ความสำคัญในเรื่องของสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ปกครอง สนับสนุนให้เรียนภาษาอังกฤษ และในด้านการเรียนเพื่อรู้ ให้ความสำคัญในเรื่องของการเรียนในชั้นเรียน ทำให้ได้ความรู้ความเข้าใจมากขึ้น เพราะลักษณะการสอนของอาจารย์ รู้สึกสนุกสนานมีความสุขต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อมีการเปิด โอกาสให้แลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อบทเรียนทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ และรู้จักการเข้าสังคม”⁶¹

วลัย ชมภูรัตน์ ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “การส่งเสริมแรงจูงใจและความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักกีฬาโรงเรียน โดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา” ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาโรงเรียนปรีณสร้อยแผลวิทยาลัย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา รวมทั้งนักกีฬาโรงเรียนมีความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษ

⁶⁰วรรณิ วงษมนตรีสุข “การสำรวจแรงจูงใจ ความสนใจ และปัญหา ในการเรียนภาษาเยอรมันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์), 2550, 150 หน้า.

⁶¹โยธิน ทองชาวนา, “การศึกษาแรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ”, วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย), 2544, 100 หน้า.

ที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา และนักกีฬาโรงเรียนมีความสามารถในการอ่าน เขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 50⁶²

ลักษณะ บุญนิมิต และสุมิตรา อังวัฒนากุล ได้ทำการ ศึกษางานวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า “1. บทบาทของผู้ปกครอง ในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและบทบาทของครูในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่บทบาทของเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ บทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อน ในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์เชิงพหุคูณกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. บทบาทครูในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (X2) และแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (X4) สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Y) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ กรุงเทพมหานคร”⁶³

จาริณี จันทร์ศรี ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง “วิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า “1. พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้น

⁶²วลัย ชมภูรัตน์, “การส่งเสริมแรงจูงใจและความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักกีฬาโรงเรียนโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, อ่างแล้ว, 165 หน้า.

⁶³ลักษณะ บุญนิมิต และสุมิตรา อังวัฒนากุล, “ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2542, 151 หน้า.

เรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้น และรวมทุกระดับชั้นที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ กลวิธีในการสร้างความสนใจ รองลงมา คือ กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และกลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนตามลำดับดังนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน มากที่สุด รองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 2. การใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การตกแต่งห้องเรียนด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษรองลงมาคือ การให้ผู้เรียนจัดป้ายนิทรรศการเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวันสำคัญต่าง ๆ ของเจ้าของภาษา การจัดมุมหนังสือและเอกสารอื่น ๆ ไว้ให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนมากที่สุดรองลงมา ภาษาอังกฤษ และการจัดแสดงผลงานของผู้เรียน ตามลำดับ ทั้งนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในชั้นเรียนมากที่สุดรองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1”⁶⁴

รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง “กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี” ผลการวิจัยพบว่า “1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี ก่อนและหลังเข้าร่วม กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ และศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในค่ายภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี จ.สุพรรณบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ที่ได้ระดับผลการเรียนเป็น 0 และ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 และมีความสนใจเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการ ศึกษาค้นคว้า ได้แก่ 1. คู่มือการจัดกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 2. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจ 3. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมของนักเรียน 4. แบบสังเกตกิจกรรมของครู สังเกตการณ์ แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC โดยใช้ t-test แบบ Dependent และสถิติพื้นฐานที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า 1. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษสามารถสร้างแรงจูงใจ

⁶⁴จาริณี จันทร์ศรี, “วิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2543, 134 หน้า.

ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษทุกประเภทมีประสิทธิภาพสูง⁶⁵

ศิริกัญญา บุญช่วย ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครู โรงเรียนในตำบลเวียง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านนักเรียนและด้านปัจจัยสนับสนุนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีปัญหาในระดับมาก ด้านการวัดประเมินผล ด้านหลักสูตรและแบบเรียน และด้านครูมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ผลการเปรียบเทียบพบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลมีปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากกว่าครูโรงเรียนเอกชน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้จบวิชาเอกโทภาษาอังกฤษมีปัญหาการจัดการเรียนการสอนมากกว่าครูที่จบวิชาเอกโทภาษาอังกฤษ และครูที่มีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษ 20 ปีขึ้นไปมีปัญหาการจัดการเรียนการสอนมากกว่าครูที่มีการประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษในช่วงอื่น ๆ แก่ใจ โดยควรจัดอบรมครูด้านเทคนิคการสอน การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษและการผลิตสื่อการสอนอย่างสม่ำเสมอ นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะให้ครบทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียนอย่างต่อเนื่อง ควรมีการวัดผลตามสภาพจริงและจัดงบประมาณในการผลิต หรือจัดซื้อสื่อการสอนที่ทันสมัยให้เพียงพอ⁶⁶

ศรีสุข ชิวสุขานนท์ ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี” ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครู โดยภาพรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูภาษาอังกฤษมีปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ประกอบด้วยด้านตัวครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวนักเรียน หลักสูตร และปัจจัยสนับสนุนการสอน ส่วนความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีความต้องการอยู่ในระดับมาก ประกอบด้วย ด้านหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ วิธีสอนและการดำเนินการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และ

⁶⁵รัตนภรณ์ โพธิ์ทอง, “กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ), 2543, 120 หน้า.

⁶⁶ศิริกัญญา บุญช่วย, “ปัญหาการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครูโรงเรียนในตำบลเวียง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่”, สารนิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย), 2552 , 135 หน้า.

การวัดผลและประเมินผล เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยภาพรวมและรายด้านพบว่ามีปัญหาแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยภาพรวมและรายด้านพบว่ามีความต้องการแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้บริหารและศึกษานิเทศก์มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ครูภาษาอังกฤษประสบปัญหาเกี่ยวกับ จำนวนชั่วโมงสอนและงานที่ต้องรับผิดชอบของครูมีมาก พื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนไม่ดี หลักสูตรเปิดกว้างทำให้นักเรียนมากเกินไปและขาดสื่อการเรียนการสอน ส่วนความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครู พบว่าครูต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร การผลิตและการใช้สื่อการเรียนการสอน รวมทั้งการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และมีความครอบคลุมทุกทักษะ⁶⁷

นัยนา ศิริมานะกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่มีครูสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่ามุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร แก้ไขโดยครูผู้สอนปรับกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องทั้งมุ่งเน้นเข้ามหาวิทยาลัย และเพื่อการสื่อสาร ปัญหาครูผู้สอนไม่มีเวลาในการจัดทำแผนการสอนอย่างเพียงพอ แก้ไขโดยให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ปัญหาไม่มีเวลาผลิตสื่อ แก้ไขโดยใช้ของจริง หรือสิ่งที่เห็นจริงในชีวิตประจำวันเป็นสื่อในการเรียนการสอน ปัญหาครูขาดความรู้และทักษะในการใช้สื่อ แก้ไขโดยให้ครูเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ปัญหางานครูมีมาก ไม่มีเวลาสอนซ่อมเสริม แก้ไขโดยให้นักเรียนที่เก่งช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนและใช้แบบเรียนสำเร็จรูป⁶⁸

⁶⁷ศรีสุข ชิวสุขานนท์, “ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร), 2541, 150 หน้า.

⁶⁸นัยนา ศิริมานะกุล, “ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2543, 138 หน้า.

สุวรรณณี เวทไชสง ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพุทไธสง อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์” พบว่า เด็กไทยส่วนมากยังมีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยได้สอนวิชาเสริมทักษะในการอ่าน นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการอ่าน นักเรียนไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน สรุปและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านไม่ได้ นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายขาดความกระตือรือร้น และขาดแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผลการทำข้อสอบการอ่านยังพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สาเหตุของปัญหาดังกล่าว ส่วนหนึ่งเกิดจากวิธีการสอนของครู ซึ่งครูส่วนมากยังขาดการนำเอาเทคนิคและวิธีการสอนใหม่ๆ มาใช้เพราะครูชินกับวิธีการสอนแบบเดิมที่มีครูเป็นศูนย์กลาง การอ่านไม่ประสบผลสำเร็จเนื่องจากการอ่านไม่น่าสนใจ และไม่เหมาะกับนักเรียนเพราะครูส่วนใหญ่ยังใช้เนื้อหาจากหนังสือแบบเรียนเป็นหลัก⁶⁹

จตุพร ตั้งตระกูล ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดหนองจอก กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง 2) คะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง 3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อประเมินระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมวัดหนองจอก เพื่อศึกษาปัจจัยอะไรที่เกี่ยวข้องกับการเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนมัธยมวัดหนองจอกวิธีการดำเนินการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมวัดหนองจอก จำนวน 324 คน โดยวิธีการสุ่มตามระดับชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 Scale มีค่าความเชื่อถือได้ .9013 วิเคราะห์ (ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

⁶⁹สุวรรณณี เวทไชสง, “การพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตพื้นที่ 11 โรงเรียนพุทไธสง อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์”, สารนิพนธ์ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร), 2544, 149 หน้า.

Version 10.0) สถิติที่ใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบสมมุติฐาน โดยใช้ t-test, F-test⁷⁰

พระมหาวิเศษ ปญญาวิโร และคณะ ได้ทำรายงานการวิจัย เรื่อง “การบวชเรียนที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทยภูเขา โรงเรียนพระปริยัติธรรม ในจังหวัดเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า 1) เยาวชนไทยภูเขามีจุดประสงค์ของการบวชเพื่อตอบแทนคุณบิดามารดา รองลงมาบวชเพื่อสร้างสมคุณค่าของการเป็นคนดี ส่วนการพัฒนาคุณภาพชีวิตจากการบวชเรียนที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เยาวชนไทยภูเขาอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดี มั่นใจว่า ชีวิตตัวเองมีคุณค่า เชื่อมมั่นในความดี และผลของการทำความดี มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน รวมทั้งมีระเบียบข้อบังคับที่ดี 2) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและเกรดเฉลี่ยในเทอมที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตจากการบวชเรียนของเยาวชนไทยภูเขาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนอายุชาติพันธุ์ สถานภาพของบิดามารดา แหล่งรายได้หลัก และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ จุดประสงค์ในการบวชเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทยภูเขา 3) เยาวชนไทยภูเขามีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตไว้ว่า โรงเรียนพระปริยัติธรรม ควรปรับปรุงอาหาร น้ำดื่มให้ถูกหลักอนามัย รวมไปถึงปรับปรุงโรงครัว โรงอาหาร ให้สะอาด ควรสร้างเสริมการเป็นคนมีเหตุมีผลในการดำเนินชีวิต และควรปรับปรุงด้านเทคโนโลยี เพื่อให้เกิดความเจริญก้าวหน้ารู้เท่าทันสังคมยุคใหม่⁷¹

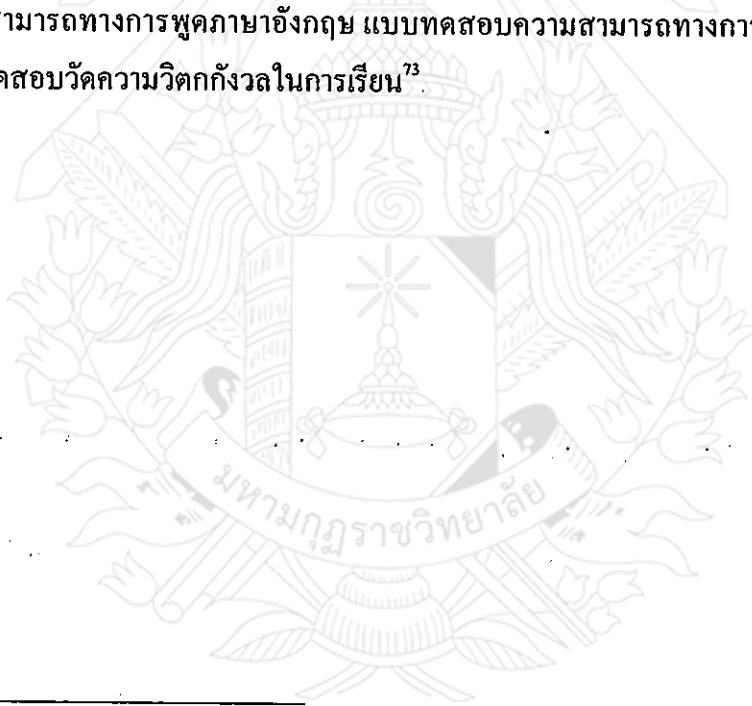
โศน นามณี ได้ทำการวิจัย เรื่อง “แรงจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา” ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษของนักศึกษา สามารถฝึกได้ที่ชมรม Monk Chat ต้องการที่จะพูดภาษาอังกฤษได้จึงได้เข้ามาศึกษาภาษาอังกฤษเป็นแหล่งช่วยเสริมสร้างปัญญา มีชาวต่างชาติเข้ามามากในมหาวิทยาลัยนี้ ต้องการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชาวต่างชาติ ภาษาอังกฤษมีผลต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเนื่องจากพระพุทธศาสนาเป็นที่ต้องการศึกษาของชาวตะวันตกมากช่วยให้คนในโลกหันมานับถือศาสนา

⁷⁰ จตุพร ตั้งตระกูล, “การใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่), 2544 , 174 หน้า.

⁷¹ พระมหาวิเศษ ปญญาวิโร และคณะ, “การบวชเรียนที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทยภูเขาโรงเรียนพระปริยัติธรรม ในจังหวัดเชียงใหม่”, รายงานวิจัย, (เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา), 2550, 96 หน้า.

พุทธมากขึ้น และง่ายต่อการเผยแพร่พระพุทธศาสนา นักศึกษามีวิธีการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการพูดโดยการเข้าไปหาเจ้าของภาษาตลอดเวลาโดยไม่อายใคร พูดกับกระจกหรือพูดบ่อย ๆ ในห้องตนเอง ศึกษาโดยไม่สนใจ ไวยากรณ์จนเกินไป และควรฝึกพูดกับชาวต่างชาติ โดยเฉพาะเจ้าของภาษา และนักศึกษามีวิธีการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านโดยการเริ่มต้นอ่านคำง่าย ๆ ก่อน ค่อยอ่านคำยาก ๆ หรือฝึกอ่านจากสิ่งที่เราสนใจ ใ้ใจ เช่น การ์ตูน ข่าว กีฬาต่างประเทศ หนังสือภาษาอังกฤษ การอ่านบทความต่าง ๆ เริ่มจากง่ายสู่ระดับยาก⁷²

ปนัดดา จีนประชา ได้ทำการวิจัย เรื่อง “การใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1” ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้นหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้นหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และ นักเรียนมีความวิตกกังวลลดลงในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียน⁷³

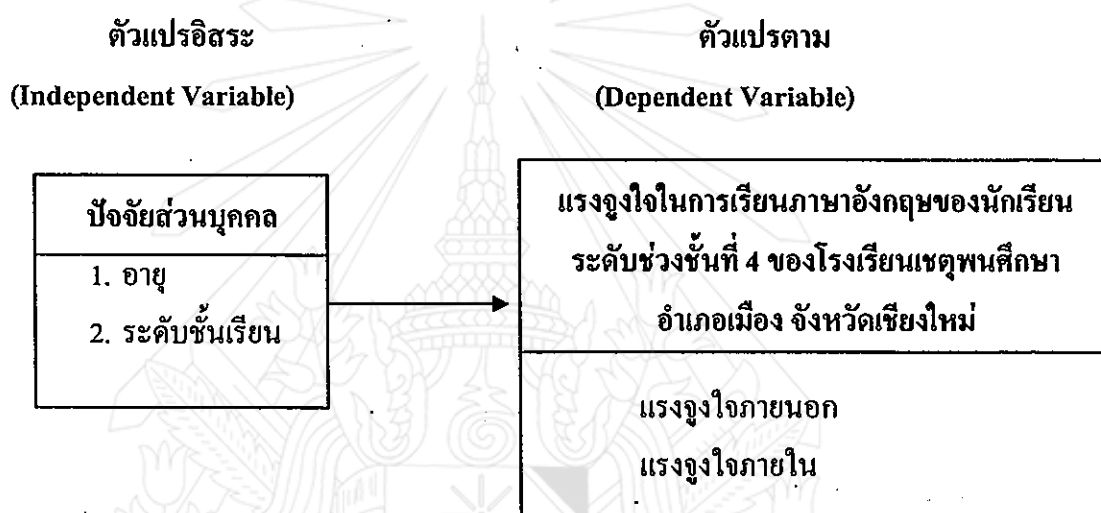

⁷² โผน นามณี, “แรงจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา”, รายงานวิจัย, (เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา), 2552, 72 หน้า.

⁷³ ปนัดดา จีนประชา, “การใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, อ่างแล้ว, 2545, 134 หน้า.

2.8 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการทำวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพนศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและทฤษฎีแนวคิดของ ทฤษฎีแบบวัดแรงจูงใจและทฤษฎีแรงจูงใจการเรียนภาษาด้านเนื้อหาของ วลัย ชมพורתน์⁷⁴ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย อันเป็นแนวทางในการตั้งคำถาม สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อตอบวัตถุประสงค์ และสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยสามารถเขียนเป็นแผนภูมิกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 2.3 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการทำวิจัย

⁷⁴วลัย ชมพורתน์, “การส่งเสริมแรงจูงใจและความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักกีฬาโรงเรียนโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, อ่างแล้ว, หน้า 7.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้

ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 คือ พระภิกษุและสามเณรที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 112 รูป

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 คือ พระภิกษุและสามเณรที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางของ Krejice and Morgan¹ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 86 รูป

---

¹บุญชม ศรีสะอาด, การวิจัยเบื้องต้น, พิมพ์ครั้งที่ 6, (กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2543), หน้า40-41.

3.2 เทคนิคและวิธีการสุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling)

3.2.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนที่เข้าศึกษาในโรงเรียนเขตพุนศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 มีจำนวนอยู่ทั้งหมด 112 รูป

3.2.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ 86 ตัวอย่าง

3.3.3 ผู้วิจัยคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละชั้นแบบสัดส่วน จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ต่อจำนวนนักเรียนทั้งหมด คูณด้วยจำนวนนักเรียนแต่ละห้อง ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเขตพุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประจำปีการศึกษา 2552

ที่	ระดับชั้น	จำนวนนักเรียน	กลุ่มตัวอย่าง (n)
1	มัธยมศึกษาปีที่ 4	46	$\frac{86(46)}{112} = 35.32 = 35$
2	มัธยมศึกษาปีที่ 5	38	$\frac{86(38)}{112} = 29.17 = 29$
3	มัธยมศึกษาปีที่ 6	28	$\frac{86(28)}{112} = 21.5 = 22$
	รวม	112	86

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่สร้างขึ้นจากการศึกษา ทฤษฎีแนวคิด และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม การวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเขตพุนศึกษา ประกอบไปด้วย

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิด เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา ของนักเรียน โรงเรียนเขตพุนศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จังหวัด

เชียงใหม่ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าสถิติ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วนำเสนอแบบความเรียง

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซตุนศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 30 ข้อ โดยผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าสถิติความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) S.D. ค่า F - test ผู้วิจัยใช้ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วน 5 ระดับ โดยใช้หลักของ Likert Scale คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยกำหนดเป็นตัวเลข และความหมาย คือ

ระดับ 5 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

การแบ่งช่วงคะแนนเฉลี่ยซึ่งใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับค่าคะแนนที่คำนวณได้ตามขั้นตอนที่ระบุไว้โดยเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย	ความหมายค่าคะแนนเฉลี่ย
4.21 – 5.00 คะแนน	มีแรงจูงใจมากที่สุด
3.41 – 4.20 คะแนน	มีแรงจูงใจมาก
2.61 – 3.40 คะแนน	มีแรงจูงใจปานกลาง
1.81 – 2.60 คะแนน	มีแรงจูงใจน้อย
1.00 – 1.80 คะแนน	มีแรงจูงใจน้อยที่สุด ²

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายเปิด เป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่รวบรวมข้อมูลตามประเด็นต่าง ๆ นำมาเรียบเรียง โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วนำเสนอแบบบรรยาย

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 43.

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างที่ผู้วิจัยได้แนวคิดแบบวัดแรงจูงใจที่ปรับมาจากแบบวัดแรงจูงใจ ทฤษฎีแรงจูงใจของ (Moore) มาประยุกต์ใช้ และได้นำมากำหนดเป็นแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งพอสรุปขั้นตอนการสร้างเครื่องมือได้ดังนี้

3.3.1 ศึกษาทฤษฎี ตำราเอกสารต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเอกสารทางราชการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.2 ศึกษาการสร้างแบบสอบถามจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.3 นำผลการศึกษาจาก 2 ข้อข้างต้น สร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและตามกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยสร้างเครื่องมือใหม่ด้วยตนเอง แล้วนำมาประยุกต์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือ ชุดที่ 1 มี 3 ตอน ตอนที่ 1 คือ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย อายุ และระดับการเรียน ตอนที่ 2 คือ แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ แบ่งเป็น แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษ 15 ข้อ แบบสอบถามแรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษ 15 ข้อ และตอนที่ 3 คือ แบบสอบถามปลายปิดเพื่อสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.3.4 นำแบบสอบถามที่สร้างนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและรับฟังคำชี้แจงเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามความเหมาะสม

3.3.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน

1. พระครูปลัด จิตติชัย จิตติขโย อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

2. อาจารย์พานิช ไชยศรี ครูเชี่ยวชาญ ค.ศ. 4 สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรเชษฐ์ ครัคทัต อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เพื่อตรวจสอบหรือปรับปรุงแก้ไขความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความตรงตามเนื้อหาและความเหมาะสมของคำถาม โดยใช้แบบวัด ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC)

3.3.6 นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนสามัคคีวิทยาทาน วัดเจดีย์หลวง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ หลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่ประชากร จำนวน 30 ชุด เพื่อหาความ

เชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ .87

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ผู้ศึกษาขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนเซตุนศึกษา เพื่อขอเก็บข้อมูลจากประชากรที่กำหนดไว้

3.4.2 ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยการนำแบบสอบถามแจกให้กับ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 23 รูป นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 23 รูป นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 20 รูป นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 18 รูป นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 15 รูปและ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 13 รูป โดยจะแจกแบบสอบถามและคอยควบคุมในแต่ละห้อง แต่ละคาบ พร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลทุกฉบับก่อนเก็บข้อมูล ด้วยตนเอง

3.4.3 รวบรวมแบบสอบถามแล้วนำมาวิเคราะห์ผล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ไปเก็บข้อมูลมาตรวจสอบความสมบูรณ์และจัดระเบียบข้อมูล โดยใช้โปรแกรม สถิติสำเร็จรูปทางการวิจัยด้านสังคมศาสตร์ มาประมวลผลข้อมูลวิเคราะห์โดยใช้ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าสถิติความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) S.D. ค่า F test เพื่อนำไปใช้วิเคราะห์กับแบบสอบถามโดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายเปิด เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย อายุ ระดับชั้นเรียน ของนักเรียน โรงเรียนเซตุนศึกษา โดยใช้สถิติพื้นฐานหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำมาเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิด เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พณศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 30 ข้อ ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าสถิติความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) S.D. ค่า F - test

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมุติฐาน เป็นการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ และระดับชั้นต่างกัน

ตอนที่ 4 ปัญหาและแนวทางแก้ไขในการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซนต์พณศึกษา จังหวัดเชียงใหม่ ลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบได้อย่างเสรี โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วนำเสนอแบบบรรยาย

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้นำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาค่าสถิติต่าง ๆ มีสถิติที่ใช้ในการทำวิจัยอยู่ 2 ประเภท ได้แก่

3.6.1 สถิติการบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับบรรยายข้อมูลทั่วไป

3.6.2 สถิติอนุมานหรืออ้างอิง (Inferential Statistics) ได้แก่ การทดสอบค่าที (F - test) การทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สารนิพนธ์เรื่อง “แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ 3 ประการ ดังนี้คือ 1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ และระดับการศึกษาต่างกัน 3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งได้ทำการสุ่มตัวอย่างและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องมือแบบสอบถามจำนวน 86 ชุด แล้วนำมาวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลเพื่อค้นหาค่าสถิติต่าง ๆ สำหรับตอบปัญหาการวิจัย และวัตถุประสงค์การวิจัย พร้อมทั้งนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายข้อมูล จึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

F. แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาความนัยสำคัญจากการแจกแจงแบบ F (F-distribution)

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)

MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมกำลังสอง (Mean Square)
SS	แทน	ผลรวมกำลังสอง (Sum of Squares)
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
p	แทน	ความน่าจะเป็น

4.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุและระดับชั้นเรียน ใช้การวิเคราะห์หา ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย

ตอนที่ 2 แรงงูใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ใช้การวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย ใช้การทดสอบค่า F (F-test) และการทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) สำหรับปัจจัยที่มีจำนวนมากกว่า 2 กลุ่ม โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ใช้การวิเคราะห์หาค่าความถี่ (Frequency) และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ และระดับการศึกษา นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (รูป)	ร้อยละ (%)
อายุ 14-16 ปี	35	40.70
อายุ 17-19 ปี	47	54.65
อายุ 20-25 ปี	4	4.65
รวม	86	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดมีอายุ 17-19 ปีขึ้นไป จำนวน 47 รูป คิดเป็นร้อยละ 54.65 รองลงมามีอายุระหว่าง 14-16 ปี จำนวน 35 รูป คิดเป็นร้อยละ 40.70 อันดับถัดไปมีอายุระหว่าง 20-25 ปี จำนวน 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 4.65

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับการศึกษา	จำนวน (รูป)	ร้อยละ (%)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	35	40.70
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	29	33.72
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	22	25.58
รวม	86	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 รูป คิดเป็นร้อยละ 40.70 รองลงไป คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 29 รูป คิดเป็นร้อยละ 33.72 และน้อยที่สุด คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 22 รูป คิดเป็นร้อยละ 25.58

ตอนที่ 2 ตารางเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

การวิเคราะห์แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ด้าน คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจ
ภายนอก ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตาราง
ประกอบการบรรยาย ปากฎดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
2 ด้าน

ที่	แรงจูงใจในการเรียน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	แรงจูงใจภายใน	3.28	.707	ปานกลาง
2	แรงจูงใจภายนอก	3.31	.671	ปานกลาง
รวม		3.29	.638	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมทั้ง 2
ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย
พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อันดับแรกได้แก่แรงจูงใจภายนอก รองลงมาคือ แรงจูงใจภายใน

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ที่	แรงจูงใจภายใน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	ขอให้ครูใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเป็นส่วนใหญ่	3.31	.93	ปานกลาง
2	ขอให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน	3.02	1.14	ปานกลาง
3	ชอบแลกเปลี่ยนงานตรวจกับเพื่อน	3.16	1.00	ปานกลาง
4	ขอให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิดอธิบายซ้ำ	3.96	1.05	มาก
5	ชอบท่องคำศัพท์	3.03	1.05	ปานกลาง
6	ขอให้ครูทดสอบท้ายบทเรียน	3.25	.97	ปานกลาง
7	ชอบเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	3.06	.94	ปานกลาง
8	ต้องการเป็นผู้ที่มีความรู้	3.44	1.20	มาก
9	ต้องการได้รับการยอมรับจากสังคม	3.29	1.03	ปานกลาง
10	ต้องการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	3.54	1.06	มาก
11	ชอบเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือเรียน	3.08	.92	ปานกลาง
12	ชอบเรียนภาษาอังกฤษนอกเหนือจากบทเรียนในหนังสือ	3.40	1.14	ปานกลาง
13	ต้องการให้คนอื่นชมว่าพูดภาษาอังกฤษได้	3.38	1.11	ปานกลาง
14	ชอบเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเช้ามากกว่าช่วงบ่าย	3.62	1.08	มาก
15	รู้สึกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.25	1.26	ปานกลาง
	รวม	3.28	.707	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือขอให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิดอธิบายซ้ำ รองลงมา คือ ชอบเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเช้ามากกว่าช่วงบ่าย และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ขอให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน

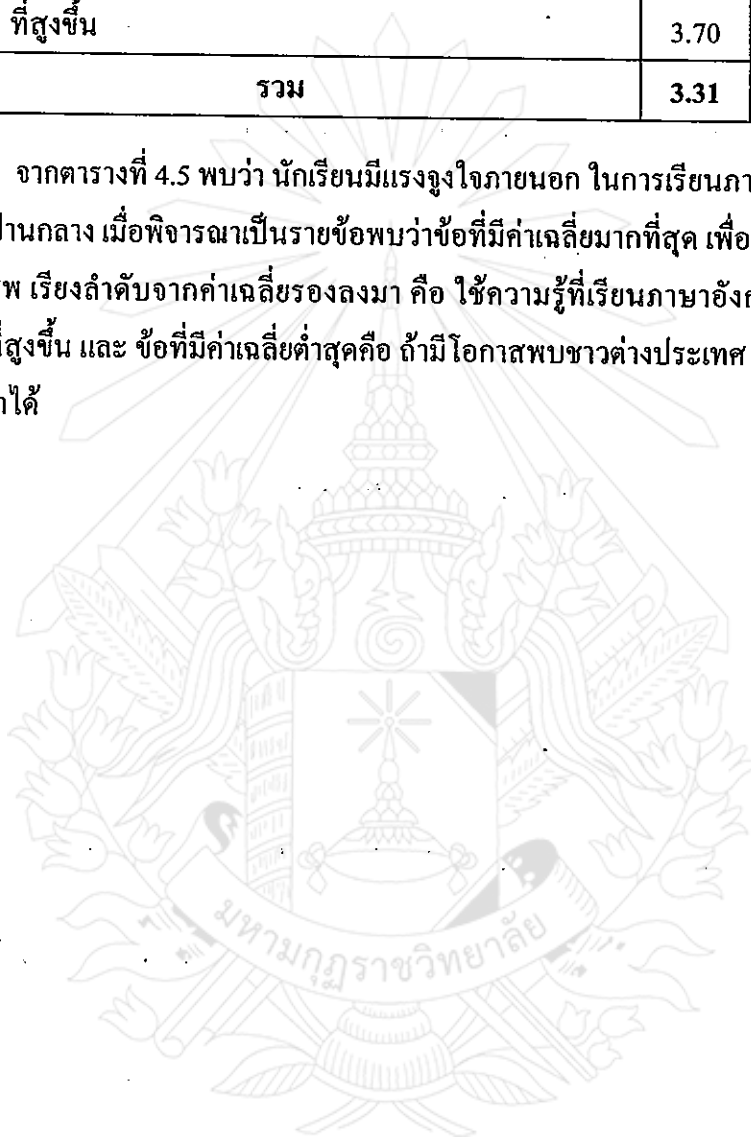
ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ที่	แรงจูงใจภายนอก	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถอธิบายเกี่ยวกับบทความภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้าชอบได้	2.75	.90	ปานกลาง
2	วิชาภาษาอังกฤษช่วยให้อ่านคำอธิบายเกี่ยวกับวัดและพุทธศาสนาได้	2.86	.95	ปานกลาง
3	ถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษขั้นดีจะมีอาชีพทางการท่องเที่ยวที่ทำรายได้สูงในอนาคต	3.22	1.13	ปานกลาง
4	การทำคะแนนในวิชาภาษาอังกฤษดี จะช่วยให้การศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยสงฆ์ระดับที่สูงง่ายขึ้น	3.58	1.03	มาก
5	เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถสนทนากับชาวต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวัดและบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาได้	3.06	1.12	ปานกลาง
6	ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทายทันที เท่าที่ทำได้	2.54	1.09	ปานกลาง
7	เมื่อเรียนหลักสูตรนี้จบ จะอ่านบทความง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่สนใจได้อย่างเข้าใจ	3.15	1.09	ปานกลาง
8	เมื่อเรียนหลักสูตรนี้จบ อ่านคำบรรยายที่เกี่ยวกับวัดและบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษได้เข้าใจ	2.72	1.09	ปานกลาง
9	เต็มใจที่จะใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนเพิ่มเติม	3.26	1.16	ปานกลาง
10	พบข้อความหรือคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษที่สนใจจะพยายามอ่านเพื่อหาความหมายบ่อย ๆ	3.33	1.10	ปานกลาง
11	ครูควรใช้สื่อการสอน เช่น โทรทัศน์ วีดิโอ	3.46	1.10	มาก
12	เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น	3.81	.98	มาก
13	เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพแข่งขันกับบุคคลอื่นได้	3.62	1.12	มาก

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ที่	แรงจูงใจภายนอก	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
14	เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ	4.15	.87	มาก
15	ใช้ความรู้ที่เรียนภาษาอังกฤษให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น	3.70	1.01	มาก
รวม		3.31	.671	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยรองลงมา คือ ใช้ความรู้ที่เรียนภาษาอังกฤษให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทายทันทีเท่าที่ทำได้

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ว่า 1. นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน 2. นักเรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีผลการทดสอบสมมติฐานปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พัสคาเซีย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
อายุ 14-16 ปี	35	3.38	.632	ปานกลาง
อายุ 17-19 ปี	47	3.20	.636	ปานกลาง
อายุ 20-25 ปี	4	3.68	.619	มาก
รวม	86	3.29	.638	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.7 แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พัสคาเซีย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่โดยรวมทั้ง 2 ด้าน โดยรวม จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	1.307	2	.654		
ภายในกลุ่ม	33.393	83	.402	1.625	.203
รวม	34.700	85			

จากตารางที่ 4.7 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
อายุ 14-16 ปี	35	3.40	.812	ปานกลาง
อายุ 17-19 ปี	47	3.14	.712	ปานกลาง
อายุ 20-25 ปี	4	3.93	.642	มาก
รวม	86	3.28	.707	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุโดยรวมทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อแยกตามอายุ มีรายละเอียดดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3.139	2	1.569	3.309	.041*
ภายในกลุ่ม	39.365	83	.474		
รวม	42.504	85			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.9 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least-Significant Different) ดังตารางที่ 4. 10

ตารางที่ 4.10 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ด้วยวิธี LSD (Least-Significant Different)

อายุ	$(\bar{X})$	อายุ 14-16 ปี	อายุ 17-19 ปี	อายุ 20-25 ปี
		(3.40)	(3.14)	(3.93)
อายุ 14-16 ปี	(3.40)	-	-.2620	.5295
อายุ 17-19 ปี	(3.14)		-	.7915*
อายุ 20-25 ปี	(3.93)			-

จากตารางที่ 4.10 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 17-19 ปี มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างจากนักเรียนที่มีอายุ 20-25 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนอกนั้นไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามอายุ

อายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
อายุ 14-16 ปี	35	3.35	.723	ปานกลาง
อายุ 17-19 ปี	47	3.40	.651	ปานกลาง
อายุ 20-25 ปี	4	3.72	.512	มาก
รวม	86	3.31	.671	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง มีรายละเอียดดัง ตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.297	2	.148		
ภายในกลุ่ม	38.077	83	.459	.322	.724
รวม	38.374	85			

จากตารางที่ 4.12 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจภายนอกในการ
เรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจในการเรียนภาษา
อังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัด
เชียงใหม่ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	35	3.36	.712	ปานกลาง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	29	3.25	.515	ปานกลาง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	22	3.08	.605	ปานกลาง
รวม	86	3.29	.638	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจ ในการเรียน
ภาษาอังกฤษ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.14 - แสดงการเปรียบเทียบ แรงงูใจภายในและแรงงูใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม โดยรวม ระดับชั้นเรียนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	1.253	2	.626	1.554	.217
ภายในกลุ่ม	33.447	83	.403		
รวม	34.700	85			

จากตารางที่ 4.14 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงงูใจ โดยรวม ทั้ง 2 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงงูใจภายใน ในการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอมือง จังหวัดเชียงใหม จำแนกตามระดับระดับชั้นเรียน

ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	35	3.39	.735	ปานกลาง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	29	3.28	.534	ปานกลาง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	22	3.07	.822	ปานกลาง
รวม	86	3.28	.707	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงงูใจภายใน ใน การเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง มีรายละเอียดดัง ตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.16 แสดงการเปรียบเทียบ แรงจูงใจภายใน ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ระดับระดับชั้น
เรียนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	1.380	2	.690	1.392	.254
ภายในกลุ่ม	41.124	83	.495		
รวม	42.504	85			

จากตารางที่ 4.16 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจ
ภายในในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แรงจูงใจภายนอก ในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับการศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	35	3.34	.774	ปานกลาง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	29	3.43	.583	มาก
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	22	3.09	.513	ปานกลาง
รวม	86	3.31	.671	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.17 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจภายนอก ใน
การเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง มีรายละเอียดดัง ตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.18. แสดงการเปรียบเทียบ แรงงูใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พัสคาเซีย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ระดับชั้นเรียน
ต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	1.441	2	.720		
ภายในกลุ่ม	36.933	83	.445	1.619	.204
รวม	38.374	85			

จากตารางที่ 4.18 พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงงูใจภายนอก
ในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) สำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้นำเสนอข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการแก้ไข การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พณศึกษาอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ และใช้การวิเคราะห์หาค่าความถี่ (Frequency) และนำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยาย ปრაกฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าความถี่ (Frequency) ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่

ที่	ปัญหาด้านแรงจูงใจภายใน	ความถี่	ที่	แนวทางแก้ไขปัญหา	ความถี่
1	ครูสนใจเฉพาะเด็กที่เรียนเก่งจนบางครั้งลืมเด็กเรียนอ่อน	10	1	ต้องการให้ครูมีความสนใจ และให้กำลังใจแก่นักเรียนในการเรียนต่อไป	10
2	ครูผู้สอนน่าจะมีกิจกรรมอื่น ๆ มาเสริมบ้างเพื่อสร้างสีสันในการเรียน	9	2	ครูควรหาเนื้อหาที่น่าสนใจและศัพท์ไม่ยากและควรสอนแบบมีสาระปนกับเรื่องไร้สาระบ้าง (เฮฮา)	9
3	ครูสอนดีแต่บางครั้งก็เข้าห้องช้า	7	3	บ้างไม่ควรเน้นวิชาการมาก ไปครูควรมาสอนตรงเวลา	8

จากตารางที่ 4.19 พบว่า นักเรียนโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีปัญหาด้านแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ครูสนใจเฉพาะเด็กที่เรียนเก่งจนบางครั้งลืมเด็กเรียนอ่อน มากที่สุด จำนวน 10 คน รองลงมาคือ ครูผู้สอนน่าจะมีกิจกรรมอื่น ๆ มาเสริมบ้างเพื่อสร้างสีสันในการเรียน จำนวน 9 คน และ อันดับที่ 3 คือ ครูสอนดีแต่บางครั้งก็เข้าห้องช้า จำนวน 7 คน

ได้นำเสนอแนวทางแก้ไขในการเรียนภาษาอังกฤษด้านแรงจูงใจภายใน คือ ต้องการให้ครูมีความสนใจ และให้กำลังใจแก่นักเรียนในการเรียนต่อไป มากที่สุด จำนวน 10 คน รองลงมา คือ ครูควรหาเนื้อหาที่น่าสนใจ ศัพท์ไม่ยาก ไม่เน้นวิชาการมาก ไป ครูควรสอดแทรกเนื้อหาใหม่เป็นวิชาการมากเกินไป จำนวน 9 คน และอันดับที่ 3 คือครูควรมาสอนตรงเวลา จำนวน 8 คน

ตารางที่ 4.20 แสดงค่าความถี่ (Frequency) ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พอลศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ที่	ปัญหาด้านแรงจูงใจภายนอก	ความถี่	ที่	แนวทางแก้ไขปัญหา	ความถี่
1	ครูผู้สอนที่เป็นอาสาสมัครชาวต่างชาติพูดไทยไม่ได้	12	1	พยายามขอให้ครูไทยเข้าสอนร่วมกับอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือ	
2	พระภิกษุสามเณรไม่ค่อยได้เรียนรู้จากโลกภายนอก และไม่ได้ศึกษาที่อื่นๆ นอกจากภายในโรงเรียนเลยอยากไปเที่ยวด้านนอกที่มีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษบ้าง	8	2	อยากได้เนื้อหาสนุก ๆ เช่น นิทานต่าง ๆ การผจญภัย	7
3	เนื้อหาบางบทเรียนยากเกินไป คำศัพท์ยาก และไม่ทันสมัย	8	3	ทุกคนต้องมีดิคชันนารี	5

จากตารางที่ 4.20 พบว่า นักเรียน โรงเรียนเซนต์พอลศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีปัญหาด้านแรงจูงใจนอกในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ครูผู้สอนที่เป็นอาสาสมัครชาวต่างชาติพูดไทยไม่ได้มากที่สุด จำนวน 12 คน รองลงมาคือ พระภิกษุสามเณรไม่ค่อยได้เรียนรู้จากโลกภายนอก และไม่ได้ศึกษาที่อื่น ๆ นอกจากภายในโรงเรียนเลยอยากไปเที่ยวด้านนอกที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษบ้าง จำนวน 8 คน และ อันดับที่ 3 คือ เนื้อหาบางบทเรียนยากเกินไป คำศัพท์ยาก และไม่ทันสมัยจำนวน 8 คน

นักเรียนได้นำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหในการเรียนภาษาอังกฤษด้านแรงจูงใจภายนอก คือ พยายามขอให้ครูไทยเข้าสอนร่วมกับอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือการแปลประโยคที่สามเณรฟังไม่เข้าใจและพยายามเดินดูแลสามเณรอย่างใกล้ชิดพร้อมกับพูดคุยเพื่อปรึกษาหารือ มากที่สุด จำนวน 10 คน รองลงมา คือ อยากได้เนื้อหาสนุก ๆ เช่น นิทานต่าง ๆ การผจญภัย จำนวน 7 คน และอันดับที่ 3 คือ ทุกคนต้องมีดิคชันนารี จำนวน 5 คน

บทที่ 5

บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ 3 ประการดังนี้คือ 1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุ และระดับชั้นเรียนต่างกัน 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน และ นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่เป็นพระภิกษุและสามเณรกำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 112 รูป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิดเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย อายุ ระดับชั้นเรียน นักเรียนโรงเรียนเซนต์พนาศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จังหวัดเชียงใหม่ ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิดเช่นเดียวกันซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ คำถามแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 15 ข้อ และคำถามแรงจูงใจภายในจำนวน 15 ข้อ ของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พนาศึกษาช่วงชั้นที่ 4 จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยใช้ลักษณะคำถาม แบบมาตราส่วน 5 ระดับ โดยใช้หลักของ Likert Scale มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติอนุมานหรืออ้างอิง ได้แก่ ทดสอบค่า (F-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way

ANOVA) และตอนที่ 3 เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็น นักเรียนกำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุมากที่สุดอายุระหว่าง 17-19 ปี มีจำนวน 57 รูป คิดเป็นร้อยละ 59.8 มีระดับการศึกษามากที่สุด คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 35 รูป คิดเป็นร้อยละ 41 และน้อยที่สุดมีอายุระหว่าง 20-25 ปี จำนวน 4 รูป คิดเป็นร้อยละ 4.65

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมทั้ง 2 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

1) ด้านแรงจูงใจภายใน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือชอบให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิดอธิบายซ้ำ ชอบเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเช้ามากกว่าช่วงบ่าย และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ชอบให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน

2) ด้านแรงจูงใจภายนอก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ รongลงมา คือ เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทายทันที เท่าที่จะสามารถทำได้

5.1.3 การทดสอบสมมติฐานในการวิจัย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซตุนศึกษา โดยจำแนก อายุ และระดับชั้นเรียน พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนได้แก่ อายุ และระดับชั้นเรียน ต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมทั้ง 2 ด้านไม่แตกต่างกัน เมื่อแยกออกเป็นรายด้าน คือ 1) ด้านแรงจูงใจภายใน 2) ด้านแรงจูงใจภายนอก มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ด้านแรงจูงใจภายใน พบว่า นักเรียนที่มีอายุ และระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน

2) ด้านแรงจูงใจภายนอก พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลทุกด้านของนักเรียนที่มีอายุ และระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน

5.1.4 ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

พบว่า นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ได้นำเสนอข้อเสนอแนะ และปัญหาเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 แยกเป็นรายด้าน ดังนี้

ปัญหา

- 1) ด้านแรงจูงใจภายใน ครูสนใจเฉพาะเด็กที่เรียนเก่งจนบางครั้งลืมเด็กเรียนอ่อน ครูผู้สอนน่าจะมิกิจกรรมอื่น ๆ มาเสริมบ้างเพื่อสร้างสีสันในการเรียน และ ครูสอนดีแต่บางครั้งก็เข้าห้องช้า
- 2) ด้านแรงจูงใจภายนอก ครูผู้สอนที่เป็นอาสาสมัครชาวต่างชาติพูดไทยไม่ได้ นักเรียนไม่ค่อยได้เรียนรู้จากโลกภายนอก และไม่ได้ศึกษาที่อื่น ๆ นอกจากภายนอกโรงเรียนอยากไปเที่ยวด้านนอกที่มีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษบ้าง และเนื้อหาบางบทเรียนยากเกินไป คำศัพท์ยาก และไม่ทันสมัย

แนวทางแก้ไขปัญหา

- 1) ด้านแรงจูงใจภายใน ต้องการให้ครูมีความสนใจ หรือให้กำลังใจนักเรียนในการเรียนต่อไป ครูควรหาเนื้อหาที่น่าสนใจ ศัพท์ไม่ยาก ไม่น่าเบื่อวิชาการมากไป ครูควรสอดแทรกเนื้อหาไม่ใช่วิชาการมากเกินไป และครูควรมาสอนตรงเวลา
- 2) ด้านแรงจูงใจภายนอก พยายามให้ครูไทยเข้าสอนร่วมกับอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือการแปลประโยคที่นักเรียนฟังไม่เข้าใจ และพยายามเดินดูเล่นนักเรียนอย่างใกล้ชิดพร้อมกับพูดคุยเพื่อปรึกษาหารือ อยากรู้เนื้อหาสนุก ๆ เช่น นิทานต่าง ๆ การผจญภัย และทุกคนต้องมีคิคนั้นนารี

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการสรุปผลการวิจัยแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 การวิเคราะห์แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

พบว่า แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุพนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมทั้ง 2 ด้าน ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้ อภิปรายได้ว่า นักเรียนบางส่วนไม่ค่อยเอาใจใส่การเรียน ไม่มีการเตรียมตัวก่อนมาเรียน เบื่อหน่ายการเรียน ไม่ชอบค้นคว้า ชอบหลับในห้องเรียนและสามารถ

หลับได้ทั้งวัน โดยเฉพาะวันหยุดที่เป็นวันพระ และวันอาทิตย์สามารถหลับได้ตลอด ไม่กระตือรือร้น บางส่วนเป็นชาวชนกลุ่มน้อยที่จบจากโรงเรียนประถมในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษาที่สังกัดเขตพื้นที่ ซึ่งครูจะสอนไม่ค่อยเต็มที่ จบไม่ตรงเอก หรือสาขาวิชาที่สอน ห่วงแต่ทำผลงาน และต้องเดินทางเข้ามาในเมืองบ่อย ๆ ทั้งครูน้อยและครูใหญ่ ตัวผู้วิจัยเคยไปสอบถามเมื่อครั้งไปแะเนแนว ยังอำเภอรอบนอกพบครูไม่ถึงครึ่ง โรงเรียน เจอแต่นักการภารโรง ทำให้การเรียนการสอนไม่เต็มที่ ภาระมาตกแก่ครูมัธยมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 3) ชั้นม.1 ม.2 และม.3 และเมื่อนักเรียนไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษมาก่อน ทำให้การเรียนไม่มีความสม่ำเสมอต้องเสียเวลาในการสอนปรับพื้นฐาน ไม่ค่อยเอาใจใส่การเรียน ไม่มีการเตรียมตัวก่อนมาเรียน เบื่อหน่ายการเรียน ไม่ชอบค้นคว้า ชอบหลับในห้องเรียน และสามารถหลับได้ตลอดวัน โดยเฉพาะวันหยุดที่เป็นวันพระ และวันอาทิตย์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พระธรรมปิฎก กล่าวว่า คุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ คือ ไม่ตั้งใจเรียน เวลาครูสอน เข้าห้องสายโดยไม่มีสาเหตุ ออกจากห้องเรียนทันทีเมื่อมีโอกาส ไม่เตรียมตัววางแผนก่อนเรียน มีทัศนคติที่ไม่แน่นอนในการเรียนซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง คือ มีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน มุ่งหาความรู้ที่จะทำให้เกิดความดีงาม มีคุณค่าเป็นประโยชน์ มีเป้าหมายและกำหนดไว้ตรงกับความสามารถของตนเอง มีความทะเยอทะยานทางการเรียน มีความรับผิดชอบต่อตนเองทางการเรียน และมีการวางแผนทางการเรียน อีกทั้งสามเณรจะพักอยู่กับหัวหน้าคณะที่ไม่ใช่พ่อ หรือแม่ตนเองทำให้ขาดการติดตามดูแลอย่างใกล้ชิด เช่น การอ่านหนังสือ การทำการบ้าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จาริณี จันทร์ศรี ได้ทำการวิจัยเรื่อง “วิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้น และรวมทุกระดับชั้นที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ กลวิธีในการสร้างความสนใจ รองลงมา คือ กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน กลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียน กลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และกลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียน ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน มากที่สุด รองลงมา คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2 และครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนโรงเรียนเขตพุนศึกษา มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านแรงจูงใจภายนอก ที่เป็นเช่นนี้ถือได้ว่า ได้ว่าคนเราทุกคนต้องการได้ประกอบอาชีพงานที่ดีมั่นคง และต้องการความเจริญก้าวหน้าประสบความสำเร็จในอาชีพการงานที่ทำเพื่อที่จะเลี้ยงตนเองและ

ครอบครัวยุคใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ยงยุทธ เกษสาคร กล่าวว่า แรงจูงใจจะกระตุ้นให้คนแสดงความสามารถออกเพราะเป็นธรรมชาติอยู่เองที่ว่า ถ้าคนเรารู้สึกว่าชีวิตมีให้ไว้มากด้วยคุณค่าเพียงไร ก็จะทำให้ประสิทธิภาพการทำงานเพิ่มมากยิ่งขึ้นเพียงนั้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณีย์ วงษ์มนตรีสุข ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “การสำรวจแรงจูงใจ ความสนใจ และปัญหา ในการเรียนภาษาเยอรมันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย” พบว่า นักเรียนในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดมีทัศนคติต่อประเด็นการสำรวจที่ตรงกันทุกประเด็น คือ เมื่อนักเรียนส่วนใหญ่ต้องการทำงานในองค์กรระหว่างประเทศ

ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านแรงจูงใจภายใน ที่เป็นเช่นนี้อธิบาย ด้วยบริบทของสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียน ที่มีกิจกรรมด้วยการตื่นแต่เช้า บิณฑบาตแล้วรีบกลับมาอาบน้ำและฉันทานอาหารมื้อเช้า ทำให้มีเวลาพักผ่อนน้อย และรีบมาเรียนแต่เช้า ทำให้เวลาทบทวนการบ้าน หรือทำการบ้านไม่เพียงพอ จึงอยากให้ครูสั่งการบ้านในชั่วโมง และเฉลยในห้องพร้อมอธิบายให้เข้าใจ จนกระทั่งเข้าเรียนเวลาบ่าย นักเรียนก็มีอาการง่วงนอน เนื่องจากต้องตื่นแต่เช้าจึงส่งผลต่อวิชาที่มีคาบเรียนช่วงบ่ายที่จะมีอาการง่วงนอนและหลับอยู่ที่โต๊ะประมาณครึ่งห้อง และข้อที่ต่ำสุด คือ นักเรียนกลัวการตอบคำถามทีละคนเป็นภาษาอังกฤษ ยกเว้นเราจะบอกว่า ขออาสาสมัคร เขาก็จะยกมือขึ้นบ้าง แต่ถ้าเราไปบังคับจะไม่มีใครตอบ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ เดิมศักดิ์ ททวนิช แรงขับปฐมภูมิ (Primary Drives) หรือแรงขับทางกาย (Physiological Drives) ถือได้ว่าเป็นแรงขับพื้นฐานที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการเรียนรู้ เป็นแรงขับที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายอยู่ในสภาวะของการขาดความสมดุลจนทำให้เกิดความต้องการขึ้น แรงขับดังกล่าวจะรบกวนร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตอบสนองตามความต้องการนั้น ๆ เพื่อให้ร่างกายกลับเข้าสู่สภาวะสมดุลดั้งเดิม สำหรับแรงขับปฐมภูมิหรือแรงขับทางกายนี้ ได้แก่ แรงขับที่เกิดจากความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ การพักผ่อน การขับถ่าย ความต้องการความอบอุ่น หลีกเลียงความเจ็บปวด หรืออันตราย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โยธิน ทองขาวนา ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ” พบว่า การให้ความสำคัญในเรื่องของการเรียนในชั้นเรียนนั้น จะทำให้ได้ความรู้ความเข้าใจมากขึ้น เพราะลักษณะการสอนของอาจารย์ รู้สึกสนุกสนานมีความสุขต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อมีการเปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อบทเรียนทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ และรู้จักการเข้าสังคม

เมื่อแยกเป็นรายด้านเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1) ด้านแรงจูงใจภายใน

นักเรียนโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้านภายในโดยรวมซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อภิปรายได้ว่า นักเรียนขาดแรงจูงใจแรงกระตุ้นในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีที่มาจากพื้นฐานครอบครัวที่ยากจน และขาดการอบรมดูแลเพราะบางครั้งครอบครัวแตกแยก บางครอบครัวก็มีแต่พ่อคุณแม่ และถ้ามองแบบลึก ๆ แล้ว พื้นฐานครอบครัวเป็นตัวแปรมากที่สุด และเมื่อนักเรียนมาบวชเป็นสามเณรในขณะที่มีอายุ 11 ขวบ จบจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังจากบวชเรียนต้องใช้ชีวิตอยู่ในร่มกาสาวพัตร์อีกอย่างน้อย 3 ปีจนจบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือถ้าเรียนต่อจนจบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ต้องใช้เวลาอยู่ถึง 6 ปี ทำให้นักเรียนบางรูปขาดความอดทน ปรับตัวไม่ได้กับสภาพแวดล้อมในตัวเมือง หลงระเหิงกับแสงสีเสียง ถึงแม้แต่ละขณะที่นักเรียนพักอยู่จะมีหัวหน้าคอยดูแล แต่ก็ไม่ใช่พ่อและแม่ที่แท้จริง อย่างไรก็ตามนอกจากมีหัวหน้าคณะคอยดูแล ถึง 7 คณะ จำนวนนักเรียนกว่า 200 รูปก็ตาม แน่แน่นอนว่าการที่คนอยู่กันมาก ๆ ย่อมมีปัญหาตามมามากมาย ทั้งสภาพความเป็นอยู่ที่แออัด การทะเลาะเบาะแว้งกัน และเมื่อเข้าเป็นนักเรียนก็ต้องมาอยู่ในสภาวะที่ต่างคนต้องช่วยเหลือตัวเองในการศึกษาเล่าเรียน โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาบังคับต้องเรียนทุกภาค การศึกษา และมีจำนวน 4 คาบต่อสัปดาห์ หรือพบกัน 4 ครั้งต่อวัน จนบางครั้งนักเรียนก็รู้สึกไม่ชอบเรียนกับคุณครู ดังนั้น ครูผู้สอนจะต้องมีวิธีการที่จะช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีสุข ชีวสุขานนท์ ได้ศึกษาเรื่อง “ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี” ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครู โดยภาพรวมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลางและ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ครูภาษาอังกฤษมีปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ประกอบด้วยด้านตัวครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวนักเรียน หลักสูตร และปัจจัยสนับสนุนการสอน ส่วนความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมมีความต้องการอยู่ในระดับมาก ประกอบด้วย ด้านหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ วิธีสอนและการดำเนินการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและประเมินผล เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยภาพรวมและรายด้านพบว่ามีความต้องการแตกต่างกัน ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยภาพรวมและรายด้านพบว่ามีความต้องการแตกต่างกันไม่มีนัยสำคัญทาง

สถิติ ผู้บริหารและศึกษานิเทศก์มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ครูภาษาอังกฤษประสบปัญหาเกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงสอนและงานที่ต้องรับผิดชอบของครูมีมาก พื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนไม่ดี หลักสูตรเปิดกว้างทำให้เนื้อหาวิชามากเกินไปและขาดสื่อการเรียนการสอน ส่วนความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครู พบว่าครูต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร การผลิตและการใช้สื่อการเรียนการสอน รวมทั้งการสร้างเครื่องมือวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และมีความครอบคลุมทุกทักษะ”

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ 4 คือ ขอบให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิดอธิบายซ้ำ มีระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า ด้วยพื้นฐานการเป็นสามเณร ที่ทำนกออยู่ในห้องพักรวมกันอยู่ 3-4 รูป เมื่อเรียนเสร็จแล้วก็กลับที่พักทำให้มีเพื่อน ๆ ชวนกันเล่น ดูหนัง ฟังเพลง มากกว่าชวนกันอ่านหนังสือ หรือทำการบ้าน และด้วยสภาพแวดล้อมที่ห้องพักติดกันทำให้มีเสียงรบกวน ขาดสมาธิจิตไม่ตั้ง วอกแวก แต่เมื่อเปรียบเทียบกับถ้าครูสั่งการบ้านให้ทำในชั่วโมง และเฉลยให้เสร็จในชั่วโมง พร้อมอธิบายให้ฟังถึงข้อที่ผิด หรือไม่เข้าใจให้เสร็จในชั่วโมง อีกทั้งครูสามารถเดินตรวจงาน หรือการบ้านที่สามเณรกำลังทำอยู่ก็ทำให้ถูกต้องภายในชั่วโมงนั้น น่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สกินเนอร์ (B.F.Skinner) ได้พัฒนาทฤษฎี และนำมาใช้เป็นเทคนิคในการจูงใจ มีความคิดเห็นว่า พฤติกรรมของบุคคลสามารถควบคุมหรือเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการให้รางวัล (เสริมแรง) กับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา พฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มกระทำซ้ำ ๆ อีกต่อไป แต่ถ้าในขณะที่ละเลยพฤติกรรมที่ไม่ปรารถนาพฤติกรรมนั้นจะมีการกระทำที่น้อยลงจนหายไปมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จาริณี จันทร์ศรี ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง “วิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า 1. พฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละระดับชั้น และรวมทุกระดับชั้นที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ กลวิธีในการสร้างความสนใจ รองลงมาคือ กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนกลวิธีในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับผู้เรียนกลวิธีในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและกลวิธีในการสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนตามลำดับดังนี้ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีพฤติกรรมการใช้กลวิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนทั้ง 5 ด้าน มากที่สุด

ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ข้อที่ 2 ขอให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด มีค่าแปลผลอยู่ในระดับ ปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า การที่นักเรียนที่เป็นสามเณรนั้น จะกลัวการแสดงออก โดยเฉพาะ การพูดภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุผลว่า นักเรียนฟังคำถามไม่เข้าใจ กลัวการตอบคำถามเป็น ภาษาอังกฤษ และจะรู้สึกอายถ้าตอบผิด อีกทั้งกลัวเพื่อน ๆ จะล้อ นอกจากนี้ โดยเฉพาะถ้าอาจารย์ เป็นชาวต่างชาติจะทำให้ นักเรียนเกิดความกลัวมากขึ้น บางครั้งสามเณรบางรูปกลัวการตอบคำถาม หลบก้มหน้าลงกับ โต๊ะและชี้บอกอาจารย์ว่าให้เพื่อน ๆ ตอบแทน คำพูดที่ว่า อาสาสมัคร (Volunteer) แทบจะไม่มี ความหมายเลยถึงแม้ว่าจะมีสิ่งล่อใจด้วยการให้คะแนนในแต่ละคำถามก็ไม่สามารถ กระตุ้นให้สามเณรอยากตอบคำถาม ได้เลย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีความต้องการตาม หลักการของ เมอร์เรย์ กล่าวว่า ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (Need for Avoidance of Inferiority) เป็นความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอายทั้งหลาย ต้องการหลีกเลี่ยงการดู ถูก หรือการกระทำต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความละอาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นางเยาว์ นามคำ ได้ศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจด้านหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษของครูระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอสี จังหวัดลำพูน” ผลการวิจัยพบว่า “ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรว่า ครู ประมาณครั้งหนึ่งประสบปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียน วิธีการสอนทางภาษา ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และการจัดบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ การถ่ายทอด ความรู้ลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานร่วมกันนั้น มีอุปสรรคมาก เพราะนักเรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษไม่ดีพอวิธีสอนทางภาษาและ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษก็เป็นปัญหาสำหรับครูผู้สอนที่ไม่สำเร็จการศึกษาด้านภาษาอังกฤษ โดยตรง และการจัดบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ไม่สามารถจัดกิจกรรมอันหลากหลายที่ สนุกสนาน เพราะเวลาเรียนมีจำกัด และมีกิจกรรมอื่น ๆ ของโรงเรียนเข้ามาแทรก การนำหลักสูตร ไปใช้ในระดับชั้นเรียน ครูทุกคนประสบปัญหา กล่าวคือ ครูขาดความมั่นใจในการออกเสียงพูด และทักษะการฟัง เพราะประสบการณ์ทางภาษาจากเจ้าของภาษามีน้อย ครูและนักเรียนไม่สามารถ ได้ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษได้ในทันที และใช้ภาษาไทยสอนควบคู่กันไปด้วย อีกทั้งครูยังไม่ สามารถดำเนินการสอนตามแนวการสอนภาษาได้ เพราะเนื้อหาที่สอนมีมาก เวลาที่มีจำกัด และขาด สื่อประกอบการสอน ขาดทักษะการวางแผนการสอน ขาดตัวอย่างแผนการสอน และไม่มีเวลา จัดทำแผนการสอน เพราะมีภาระงานมาก

2) ด้านแรงจูงใจภายนอก

นักเรียนโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้านกายแรงจูงใจภายนอกโดยรวมซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า ครูขาดความรู้ความเข้าใจหลักสูตร เพราะครูผู้สอนส่วนใหญ่ต้องสอนหลายระดับชั้นและหลายห้อง และจบมาจากสาขาวิชาอื่น ทำให้การถ่ายทอดความรู้ของครูทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้โรงเรียนยังขาดหนังสือ ตำราเรียน และขาดอุปกรณ์การสอนที่เหมาะสม ซึ่งสืบเนื่องมาจากงบประมาณที่ได้รับในแต่ละปี เป็นงบอุดหนุนซึ่งมาช้ามากทำให้การดำเนินงานต้องหางบประมาณสำรองจ่ายไปก่อน สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเรื่อง “การสอนภาษาอังกฤษขั้นประถม” ที่ว่า สาเหตุหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ต้องพูดถึง คือ หลักสูตรที่ใช้สอน เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนยังเป็นปัญหาเพราะหลักสูตรที่ใช้สอนกำหนดกรอบกว้างเกินไป ทำให้ยากที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544 ที่โรงเรียนส่วนใหญ่นำมาใช้ไม่ได้ปรับให้เข้ากับนักเรียน สภาพแวดล้อมในห้องเรียน หลักสูตรแกนกลางกำหนดอย่างไรก็สอนไปอย่างนั้น โดยไม่ได้พิจารณาว่าผู้เรียนมีลักษณะการเรียนอย่างไร สภาพห้องเรียน หรือชุมชนเอื้อกับเนื้อหาแบบนี้หรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกัน และนำพาผู้เรียนไปถึงจุดมุ่งหมายที่วางเอาไว้ ก็ขึ้นอยู่กับความรู้ของครูที่จะต้องนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนั้น การที่ครูจะนำหลักสูตรมาใช้ครูต้องรู้หลักสูตรในรายวิชาที่ตนเองสอน และชี้ชัดให้เห็นว่าความรู้ของครูสำคัญอย่างยิ่งที่จะพัฒนาหลักสูตร ผู้เรียน และตนเอง ผู้บริหารสถานศึกษาจัดโครงสร้างใหม่ จัดสรรครูให้สอดคล้องกับความสามารถของตนเอง ดูได้จากประวัติการศึกษา แล้วค่อยพิจารณาประสิทธิภาพการสอน หากทำได้ ผู้เรียนที่เรียนก็จะได้รับองค์ความรู้ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ ทั้งความรู้ของครู และหลักสูตรจะไปในทิศทางเดียวกัน ย่อมส่งผลให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ นัยนา ติริมานะกุล เรื่อง “ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้จัดทำวัสดุหลักสูตรไว้บริการแก่ครูผู้สอน แก๊ไข โดยให้บุคลากรในหมวดวิชารับผิดชอบดูแลในการจัดทำวัสดุเอง ปัญหาไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัด แก๊ไขโดยใช้งบประมาณในแต่ละปีที่ได้พัฒนางานเป็นเรื่อง ๆ ไปให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ปัญหาเอกสารสื่อและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนค้นคว้า ไม่เพียงพอ แก๊ไขโดยจัดทำโครงการเสนอขอของบประมาณในการจัดซื้อ ปัญหาขาดบุคลากรที่มีความรู้ ความเข้าใจในหลักและวิธีการนิเทศแบบต่าง ๆ แก๊ไขโดยส่งครูเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการในหน่วยงานที่ศึกษานิเทศก์จัด ปัญหาไม่ได้วางแผนในการประเมินผลการดำเนินการใช้หลักสูตรอย่างชัดเจน แก๊ไขโดยศึกษาการดำเนินการประเมินผลการใช้หลักสูตรจากกรมวิชาการ ปัญหาครูผู้สอนไม่มี

ส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร แก่ไขโดยครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แจงเรื่องการใช้หลักสูตรแก่นักเรียนในชั้นที่ตนสอน

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ 14 คือ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ มีระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า ทุกคนต้องการความก้าวหน้าและมีงานทำที่มั่นคง มีรายได้เงินเจือเลี้ยงครอบครัว และตนเองได้ ไม่เป็นภาระของสังคม การเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อระดับที่สูงขึ้นคือ อุดมศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีจนจบปริญญาโท หรือเอก รวมทั้งได้งานที่มั่นคงและยังสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสมภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ยงยุทธ เกษสาคร ได้กล่าวว่า การสร้างแรงจูงใจให้แก่บุคคลในองค์การไม่ว่างานที่เราทำจะเป็นงานอะไรก็ตามต้องใช้วิธีการจูงใจคน การทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียรและใช้สติปัญญาเป็นเครื่องนำทาง งานจะมีคุณภาพดี การทำงานที่ทำด้วยใจ มีความตระหนักรู้ที่ท้อแท้จะก่อให้เกิดความพอใจและกระตุ้นให้รู้สึกว่าการช่วยทำให้ชีวิตก้าวหน้า จึงทำให้พนักงานทำงานด้วยความกระตือรือร้น และมีความพากเพียร การที่คนทำงานมีจุดมุ่งหมายการทำงานที่แตกต่างกัน ย่อมมีผลต่อการปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ โยธิน ทองชาวนา ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ” พบว่า “นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะเป็นพื้นฐานในการขั้นสูงต่อไป หรือใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต ในด้านทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ให้ความสำคัญในเรื่องของสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนภาษาอังกฤษ และในด้านการเรียนเพื่อรู้ ให้ความสำคัญในเรื่องของการเรียนในชั้นเรียน ทำให้ได้ความรู้ความเข้าใจมากขึ้น เพราะลักษณะการสอนของอาจารย์ รู้สึกสนุกสนานมีความสุขต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อมีการเปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความคิดที่มีต่อบทเรียนทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ และรู้จักการเข้าสังคม”

ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ข้อที่ 6 ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทายทันทีเท่าที่ทำได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด มีค่าแปลผลอยู่ในระดับน้อย ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า ด้วยพื้นฐานทางด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นสามเณรนั้น จะมีทักษะการใช้ภาษาที่อ่อนเกือบทุกด้าน ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นการที่นักเรียนจะเข้าไปทักทาย พูดคุยกับชาวต่างชาติจึงเป็นเรื่องที่ยาก และน่ากลัวสำหรับนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะถ้าไม่มีเพื่อนหรือ ครูเรียกไปพบ การไปหาชาวต่างชาติด้วยตนเองนั้นจะไม่มีใครทำก่อน หรือถ้าไปก็จะไปกันหลาย ๆ คน และถ้าชาวต่างชาติพูดตอบกลับมาก็กลัวว่าจะพูดตอบกลับไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีตามหลักการ ของ เมอร์เรย์ ความต้องการในการที่จะป้องกันตนเอง (Need for Defendance) เป็นความต้องการที่จะป้องกันตนเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิติเตียน ซึ่งเป็นการป้องกันทางด้านจิตใจ พยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่าง ๆ ทั้งปวง เช่น ให้เหตุผลว่าสอบตกเพราะครูสอนไม่ดี เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปนัดดา จีนประชา เรื่อง “การใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. โรงเรียนสวนบุญญูปถัมภ์ จังหวัดลำพูน” พบว่า นักเรียนมีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้นหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้นหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ และนักเรียนมีความวิตกกังวลลดลงในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาในอดีตจนถึงปัจจุบัน จะให้ความสำคัญกับทักษะการพูดและการเขียนเช่นเดียวกับทักษะการฟังและการอ่านก็ตาม ถึงกระนั้นระดับความสามารถภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะความสามารถทางการพูด ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดมาจากความวิตกกังวลในการใช้ทักษะทั้งสี่เช่น กลัวจะทำผิด กลัวเพื่อนจะหัวเราะเยาะ และเกิดความอายที่จะพูด

5.2.2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในการเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุต่างกัน พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่มีอายุต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า

1) อายุ

นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของ โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ส่วนใหญ่เป็นสามเณรที่มีอายุระหว่าง 14-19 ปี เริ่มต้นบวชเรียนจากการโครงการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน เป็นประจำทุก ๆ ปี โดยเริ่มเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภายใต้บริบทของสภาพแวดล้อมที่เดิม ๆ ตลอดเวลาที่สามเณรได้ศึกษาอยู่ ณ ที่แห่งนี้เป็นระยะเวลา 6 ปี จึงตกอยู่ในสภาพที่จำเจตั้งแต่เช้าถึงค่ำ เริ่มตั้งแต่ตื่นเวลาประมาณ 05.00 น ทำกิจวัตรส่วนตัว แล้วเตรียมตัวออกบิณฑบาต และกลับเข้ามาเวลา 06.00 น. เป็นประจำทุก ๆ วัน ทำให้เกิดการเฉื่อยชา ซ้ำซากจำเจกับสภาพเดิม ๆ ในขณะที่สามเณรที่มาบวชบางรูปไม่สามารถปรับตัวอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้ จึงลาสิกขาไปครั้งต่อครั้ง บางรูป/คนก็ไปเรียนที่ภูมิลำเนาบ้านเกิด บางรูปก็เรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะลาสิกขาเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในขณะที่บางรูปที่อยู่ต่อก็เพื่อไม่ยอมเป็นภาระของพ่อและแม่ เนื่องจากถ้าลาสิกขาไปก็ไปเป็นภาระแก่ผู้ปกครอง เนื่องจากในขณะที่บวชเรียนอยู่ก็สามารถมีรายได้จากการออกเทศนา กิจนิมนต์ และบิณฑบาต ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ โยธิน ทองชาวนา ได้ทำการศึกษา งานวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในการเรียนภาษาอังกฤษ” พบว่า “นักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพราะเป็นพื้นฐานในการขั้นสูงต่อไป หรือใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต ในด้านทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ให้ความสำคัญในเรื่องของสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียนภาษาอังกฤษ และในด้านการเรียนเพื่อรู้ ให้ความสำคัญในเรื่องของการเรียนในชั้นเรียน ทำให้ได้ความรู้ความเข้าใจมากขึ้น เพราะลักษณะการสอนของอาจารย์ รู้สึกสนุกสนานมีความสุขต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อมีการเปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียนทำให้ได้พบเพื่อนใหม่ และรู้จักการเข้าสังคม”

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในการเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของ โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ที่มีระดับการศึกษา ต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า

2) ระดับชั้นเรียน

นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของ โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ความรู้จะไม่แตกต่างกันมากนัก เนื่องจาก คำราที่ใช้สอนก็ใช้เหมือนกัน คือ หนังสือที่ใช้ คือ Different

ซึ่งผลติมาจากบริษัทเดียวกัน ระดับความยากง่ายของเนื้อหาก็ไม่ค่อยต่างกัน คือ ในหนึ่งบทจะประกอบไปด้วย จุดประสงค์ (Objectives) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) และ การออกเสียง (Pronunciation) เพียงแต่ต่างกันที่ลำดับที่ของเล่ม 1 ใช้สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เล่ม 2 ใช้สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเล่ม 3 ใช้สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และใช้ได้ตลอดปี หลักไวยากรณ์ทางภาษาก่อนเรียนอยู่อย่างเดิม ซึ่งจะเป็นเรื่อง โครงสร้างประโยค Tenses และ ไวยากรณ์เดิม ๆ และเมื่อเรียนวันนี้ พู่นี้ก็จะลืม ได้บทที่ 1 ก็จะลืมบทที่ 2 เป็นต้น ดังนั้นจึงต้องสอน 1 บทใช้เวลา ประมาณ 8 คาบ หรือ 4 สัปดาห์ (2 คาบ/สัปดาห์) ไปได้ซ้ำมากยิ่งขึ้นถ้าเราพบว่า นักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานด้านภาษามาก่อนแล้วมานั่งเรียนด้วยกันยิ่งทำให้ซ้ำมากขึ้นไปอีกส่งผลกระทบต่อนักเรียนที่สามารถเรียนได้เข้าใจเร็วกว่า ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องแยกห้องเรียน เด็กอ่อนไว้อีกห้องและสอนแยกต่างหาก แต่งข้อสอบต่างจากห้องอื่น ๆ ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพร ตั้งตระกูล ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดหนองจอก กรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง 2) คะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง 3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5.3 ข้อเสนอแนะ

สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นข้อเสนอแนะที่ได้จากการค้นพบ (Fact Finding) จากผลการวิจัยทั้ง 2 ด้าน คือ แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของ โรงเรียนเซตุนศึกษา เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์สำหรับการวางแผน ปฏิบัติงานโดยควรมีการส่งเสริม ปรับปรุง และแก้ไขเพื่อที่จะทำให้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงได้นำมาเป็นข้อเสนอแนะ เป็น 2 ระดับ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลการวิจัยพบว่าพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมทั้ง 2 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น ควรกำหนดเป็นนโยบายในการแก้ไข แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีคุณภาพ และเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน มาตรฐานที่ 5 ได้อย่างยั่งยืน ดังนี้

1) ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในระดับปานกลาง นั้น โดยรวมทั้ง 2 ด้าน มีค่าเฉลี่ยแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น โรงเรียน ควรปรับปรุงแก้ไขนักเรียนที่เป็นพระภิกษุสามเณร ที่ไม่ค่อยเอาใจใส่การเรียน เบื่อหน่ายการเรียน ไม่ชอบค้นคว้า ชอบหลับในห้องเรียนโดยประสานกับรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ถ้าเป็นไปได้พยายามของตารางเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นช่วงเช้า เพื่อเป็นการส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนในสภาพแวดล้อมของช่วงเช้า เป็นบรรยากาศที่เอื้อให้กับการเรียนการสอนของวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ แรงจูงใจภายนอก ค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น โรงเรียน ควรปรับปรุงแก้ไขแนวทางการแนะแนว การเรียนต่อ ให้กับนักเรียนที่เป็นพระภิกษุสามเณรว่าเราก็มีจุดมุ่งหมายในชีวิตเหมือนฆราวาส เหมือนกัน คือ สามารถเรียนมหาวิทยาลัยสงฆ์จนจบปริญญาตรี ปริญญาโท หรือ สามารถสอบโควต้าเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐบาล หรือเอกชนได้เช่นกัน และสามารถนำความรู้ความสามารถที่มีไปประกอบอาชีพในอนาคต

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ แรงจูงใจภายใน ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น โรงเรียนควรปรับปรุงแก้ไขสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียนให้ดีขึ้นเพื่อส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

2) ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยแปลผลอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น โรงเรียนควรปรับปรุงแก้ไขนักเรียนที่ขาดแรงจูงใจให้มีแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น โดยมีการติดตามผลการดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดเพื่อเป็นการพัฒนานักเรียนอย่างยั่งยืน

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 4 ขอให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิดอธิบายซ้ำ การแปลผลอยู่ระดับมาก ฉะนั้น โรงเรียนควรพัฒนาและส่งเสริมให้ครูผู้สอนรายวิชาต่างประเทศมีการพัฒนาระบบการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืนต่อไป

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 2 ขอบให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน การแปลผลอยู่ระดับปานกลาง ดังนั้น โรงเรียนควรปรับปรุงแก้ไขนักเรียนมีความรู้ความสามารถและกล้าแสดงออก โดยเฉพาะการพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง

3) ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

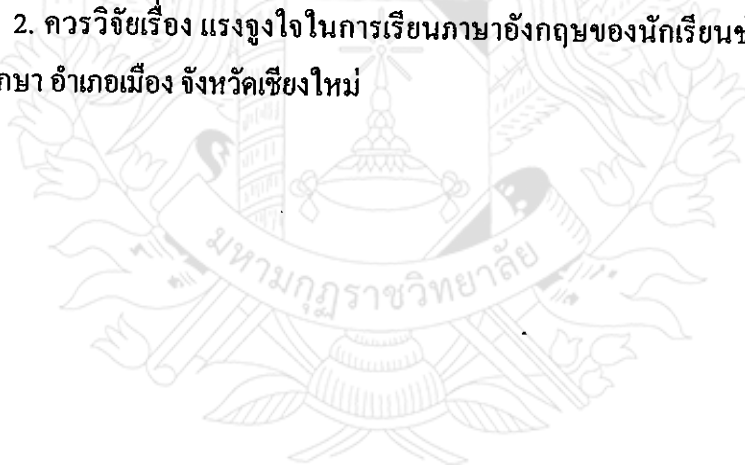
ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 14 คือ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ดังนั้น โรงเรียนควรพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนให้มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อที่ 6 ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทายทันทีเท่าที่ทำได้ ซึ่งมีค่าแปลผลอยู่ในระดับน้อย ดังนั้น โรงเรียนและหัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ควรปรับปรุงแก้ไขทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีทักษะการใช้ภาษาที่อ่อนเกือบทุกด้าน ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัย ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรวิจัยเรื่อง บทบาทของครูในการส่งเสริมแรงจูงใจในการทำงานของคณะครูบรรพชิต คุรุชมราวาส โรงเรียนเซนต์พณศศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
2. ควรวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ชั้น โรงเรียนเซนต์พณศศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

1) หนังสือทั่วไป

- กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, สำนักงาน. กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2552.
- ชัยวัฒน์ อัดพัฒน์. จริยศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- ดวงเดือน แสงชัย. การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ดารณี พานทอง พาลุสุข และสุรเสกข์ พงษ์หาญยุทธ. ทฤษฎีการจูงใจ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2538.
- ดิน ปรัชญพฤทธิ. พฤติกรรมมนุษย์ในองค์กร. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2542.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2549.
- ทรงพล ภูมิพัฒน์. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2540.
- ทิพวัลย์ มาแสง. วิธีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษา. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2521.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2543.
- บุญมัน ธนาสุภวัฒน์. จิตวิทยาองค์กร. กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์, 2537.
- ประนอม สุรัสวดี. ภาษาอังกฤษกับเด็กไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม, 2531.
- _____. กิจกรรมและสื่อการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ประสาธ อิศรปริดา. สาระตะจิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : นำอักษรการพิมพ์, 2538.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์หนังสือเสริมกรุงเทพ, 2546.

- ภิญโญ สาร. ทิศทางการศึกษาไทยในอนาคต การบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- มาลินี จุฑะรพ. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : ทิพย์วิสุทธิ, 2541.
- ยงยุทธ เกษสาคร. ภาวะผู้นำและการจูงใจ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ SK BOOKNET, 2544.
- ราตรี พัฒนรังสรรค์. พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. กรุงเทพมหานคร : สถาบันราชภัฏจันทรเกษม, 2544.
- รามคำแหง, มหาวิทยาลัย. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : กิ่งจันทร์การพิมพ์, 2530.
- วิภาพร มาพบสุข. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, ม.ป.ป..
- วีรนารถ มานะกิจ. พฤติกรรมของบุคคลในองค์กร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543.
- วีระ สุณีย์จันทร์. มนุษย์สัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร : หจก. ศูนย์หนังสือเกรียงไกล, 2538.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. จิตวิทยาสังคม : ทฤษฎีและการปฏิบัติการ. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น, 2545.
- ศึกษาศึกษา, กระทรวง, กรมวิชาการ. คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2545.
- สมยศ นาวิก. การบริหารและพฤติกรรมองค์กร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ กรุงชนพัฒนา, 2543.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. จิตวิทยาการจัดการพฤติกรรมมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรบัณฑิต, 2531.
- สุชา จันท์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2540.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สุวรี ศิวะแพทย์. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2549.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. จิตวิทยาการเรียนรู้อยู่ผู้ใหญ่. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2533.
- อารี พันธุ์มี. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไวยใหม่เอ็ดดูเคท, 2546.
- อุบลรัตน์ เฟื่องสถิต และนิภา แก้วศรีงาม, ผศ.. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2537.

2) วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์/งานวิจัย

- จตุพร คั้งตระกูล. “การใช้กิจกรรมประสบการณ์ทางภาษาเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดหนองจอก กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
- จาริณี จันทร์ศรี. “วิธีสร้างแรงจูงใจในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- นงค์เยาว์ นามคำ. “ความรู้ความเข้าใจด้านหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษของครูระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอสี จังหวัดลำพูน”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542.
- นัยนา ศิริมานะกุล. “ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ปนัดดา จีนประชา. “การใช้วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษ และเพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- โพน นามณี. “แรงจูงใจในการศึกษาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา”. รายงานวิจัย. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา, 2552.
- พระมหาวิเศษ ปญญาวิโร และคณะ. “การบวชเรียนที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทยภูเขารโรงเรียนพระปริยัติธรรม ในจังหวัดเชียงใหม่”. รายงานวิจัย. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา, 2550.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. “ความต้องการของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษ”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- มีชัย พลทองมาก. “การประเมินการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา กลุ่มโรงเรียนหนองทอง อำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.

- โยธิน ทองชาวนา. “การศึกษาแรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทยในการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ”. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2544.
- รัตนา พฤกษวัน. “การใช้หลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2532.
- รัตนาภรณ์ โพธิ์ทอง. “กิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นต้นปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- ลัดขณา บุญนิมิต และสุมิตรา อังวัฒนากุล. “ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- วรรณิ วงษ์มนตรีสุข. “การสำรวจแรงจูงใจ ความสนใจ และปัญหา ในการเรียนภาษาเยอรมันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.
- วลัย ชมภูรัตน์. “การส่งเสริมแรงจูงใจและความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักกีฬาโรงเรียนโดยใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2547.
- ศรีนวล ลีสุวรรณ. “ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
- ศรีสุข ชีวสุขานนท์. “ปัญหาและความต้องการในการพัฒนาสมรรถภาพการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2541.
- ศิริกัญญา บุญช่วย. “ปัญหาการจัดการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของครู โรงเรียนในตำบลเวียง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่”. สารนิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, 2552.

- สุวรรณี เวทไชสง. “การพัฒนาความสามารถและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เขตพื้นที่ 11 โรงเรียนพุทไธสง อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์”. สารนิพนธ์ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2544.
- เสงี่ยม โตรัตน์. “ความต้องการของผู้ปกครอง ครูสอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- อัญชลี ดวงกลาง. “พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา”. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2536.

3 บทความจากเว็บไซต์

- ขจิต ฝอยทอง. “การศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น”. 8 สิงหาคม 2007. .
<<http://www.researchers.in.th/blog/englishresearch/8>>, 16 June 2011.
- พระธรรมปิฎก. “การศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลี เป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาของคณะสงฆ์ไทย 2544”. 12 มีนาคม 2552.
<<http://www.palidict.com/node/>>, (23 May 2010).
- โรงเรียนเซนต์พณศึกษาในสังฆราชูปถัมภ์. “ประวัติโรงเรียนเซนต์พณศึกษา”. 1 ตุลาคม 2538.
<<http://www.ctp.ac.th/index2.php?mode=history>>, (26 January 2011).

2. ภาษาอังกฤษ

1) Books

- Brinton. D.M. Snow, M.A. & Wesche, M.B. Content- based second language Instruction. Boston : Heinle & Heinle, 1998.
- Clayton Alderfer P., An Empirical test of a new theory of human needs. Organization Behavior and Human Performance, 1987.
- Guilford, John S. and David E. Gray, Principles of Management An Analysis of Managerial Function. New York : McGraw-Hill Book Co, 1973.

Krashen. S.D.. **Principles and Practice in Second Language Acquisition**. London : Pergamon, 1985.

Maslow, AH.. **Motivation and Personality**. New York : Delmar Learning, 1970.

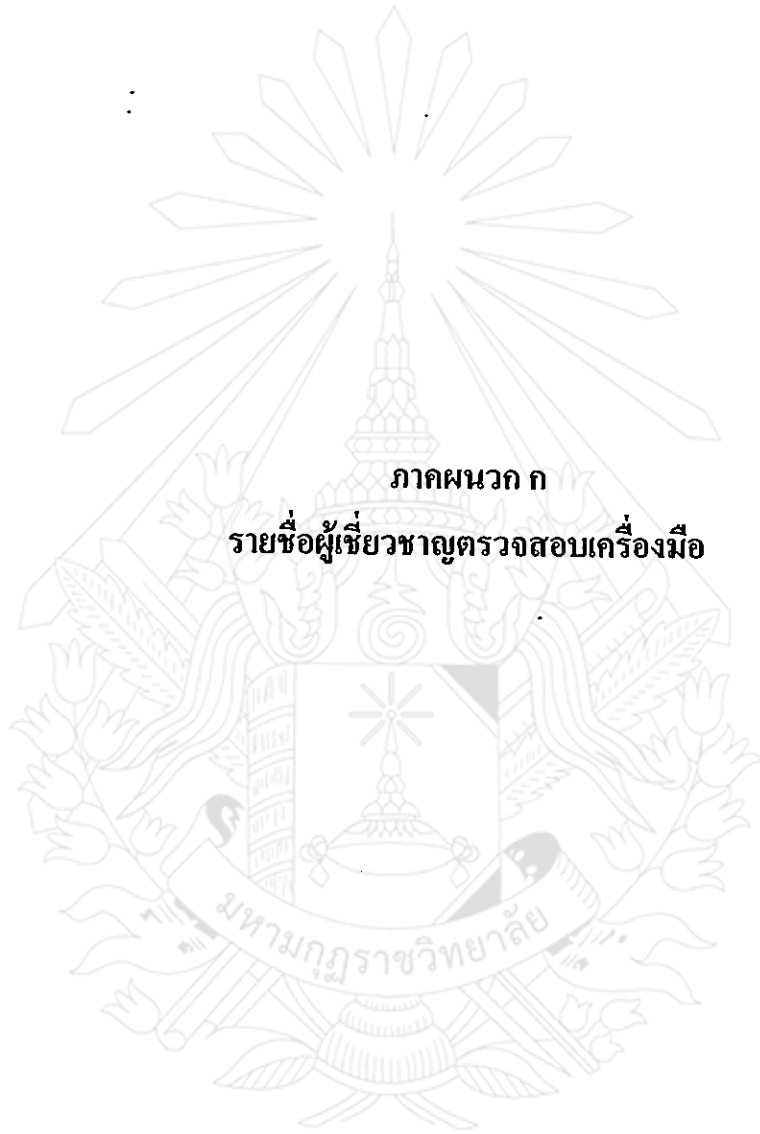
Moore.K.D.. **Classroom teaching skills**. (2nd) New York : McGraw-Hill, 1987.

ภาคผนวก

มหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

มหามกุฏราชวิทยาลัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. พระครูปลัด จิตติชัย จิตฺติชโย

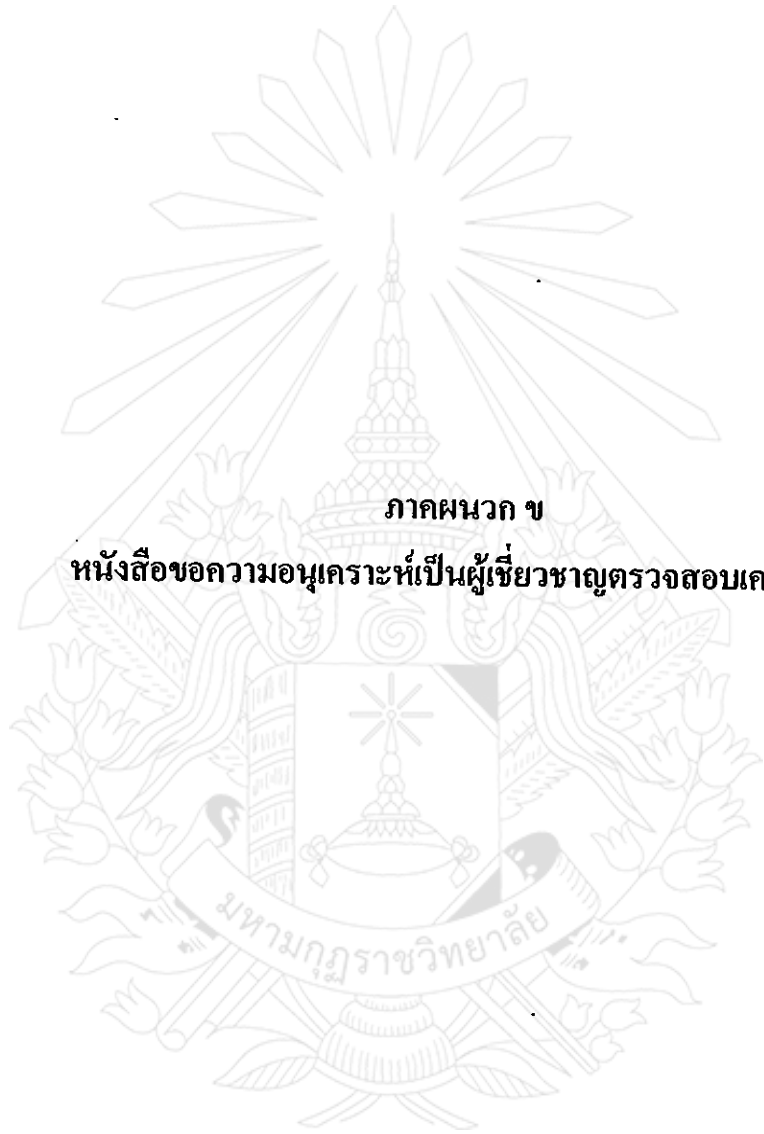
การศึกษา	ศน.บ., ศศ.ม. (การวิจัยและพัฒนาท้องถิ่น)
ตำแหน่งปัจจุบัน	รักษาการผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

1. อาจารย์พานิช ไชยศรี

การศึกษา	กศ.ม. ผลิตศึกษาคูเชี่ยวชาญ ค.ศ. 4 สถาบันพล
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครูเชี่ยวชาญ ค.ศ. 4 สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรเชษฐ์ ตรีดัทพ์

การศึกษา	วุฒิกการศึกษา อม. ภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระดับ 8 ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน ศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โทร. 0-5327-0975-6 ต่อ 14

ที่ ศธ 6013(1.9)/488

วันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน พระครูปลัดจิตติชัย จิตฺติโชโย

ศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ขอรับรองว่า นายปัญญา จินประชา เป็น
นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัสนักศึกษา 5112205013 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
วิทยาเขตล้านนา

นักศึกษาผู้มีความประสงค์จะขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำสารนิพนธ์
เรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซตุนศึกษา อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ ทั้งนี้ นักศึกษาผู้นี้มีความควบคุมดูแลของ ผศ.ดร.หนูมัน รมณแก้ว และ ผศ.เขียน วันทนีย์ตระกูล
อาจารย์ที่ปรึกษา

ศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความ
ร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณในความช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่ นักศึกษาผู้นี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(พระมหาวิวิธศักดิ์ สุรมณี)

เลขานุการศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ที่ ศธ 6013(1.9)/652

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตลำปาง
๑๑๖ วิทยาลัยสงฆ์สงฆ์ราชภัฏนครเชียงใหม่ ตำบลพระสิงห์
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๑๑๐๐
โทรศัพท์ : ๐๕๓๒๓-๐๘๘๘๘ โทรสาร : ๐๕๓๒๓-๖๕๕๕
www.lanna.mbu.ac.th

20 กันยายน 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เจริญพร อาจารย์ สุรเชษฐ์ คุรัตน์

ศูนย์การศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตลำปาง ขอรับรองว่า นายปัญญา จินประชา เป็นนักศึกษา
ระดับปริญญาโท รหัสนักศึกษา 5112205013 สาขาวิชาการจัดการศึกษา ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตลำปาง

นักศึกษาผู้มีความประสงค์จะขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการทำสารนิพนธ์
เรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเขตคุณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัด
เชียงใหม่ ทั้งนี้ นักศึกษาผู้นี้ อยู่ในความควบคุมดูแลของ ผศ.ดร.พนมวัน ร่มแก้ว และ ผศ.เขียน วันพนันยตระกูล
อาจารย์ที่ปรึกษา

ศูนย์การศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตลำปาง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือ
ในครั้งนี้ และขอขอบคุณในความช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่ นักศึกษาผู้นี้ด้วย

จึงเจริญพรมหาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอเจริญพร

(พระมหาวิรัตน์ สุรเมธี)

เลขานุการศูนย์การศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตลำปาง

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศธ 6013(1.9)/751

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
๕๐๓ ไร่เจดีย์พระธาตุนคร ถนนพหลโยธิน ตำบลพระเจดีย์
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐-๕๓๒๗-๐๘๗๕-๖ โทรสาร : ๐-๕๓๒๗-๖๕๒๖
www.mhu.ac.th

8 พฤศจิกายน 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย (Try out)

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสามัคคีวิทยาทาน

ด้วย นายปัญญา จินประชา นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ทำสารนิพนธ์ เรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซดุนศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต (ศน.ม.) โดยมี ศศ.ดร.หนุ่มวัน ร่มแก้ว และ ศศ.เขียน วันทนียตระกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในครั้งนี้

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์การศึกษามหัตถศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้ นายปัญญา จินประชา ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (Try out) ในเขตพื้นที่เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำการวิจัยต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์การศึกษามหัตถศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขออนุโมทนามา ณ โอกาสนี้

เรียนมาด้วยความเคารพอย่างสูง

(พระมหาวิรัตน์ สุรมณี)

เลขาธิการศูนย์การศึกษามหัตถศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ที่ ศธ 6013(1.9)/939

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
๑๖๓ ไร่ ๑๖๓ ตารางวา ถนนพหลโยธิน ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๒๐๐๑
โทรศัพท์ ๐ ๕๓๒๖ ๐๖๖๕ โทรสาร ๐ ๕๓๒๖ ๐๖๕๐
www.mahamakut.ac.th

19 ธันวาคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

กราบเรียน พระครูสิทธิปัญญาภรณ์

ด้วย นายปัญญา จินประชา นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ทำสารนิพนธ์ เรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเขตพนาศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม หลักสูตรศาสตรศาสตรมหาบัณฑิต (ศน.ม.) โดยมี ผศ.ดร.หนูแก้ว และ ผศ.เขียน วันหนี้ยตระกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในครั้งนั้น

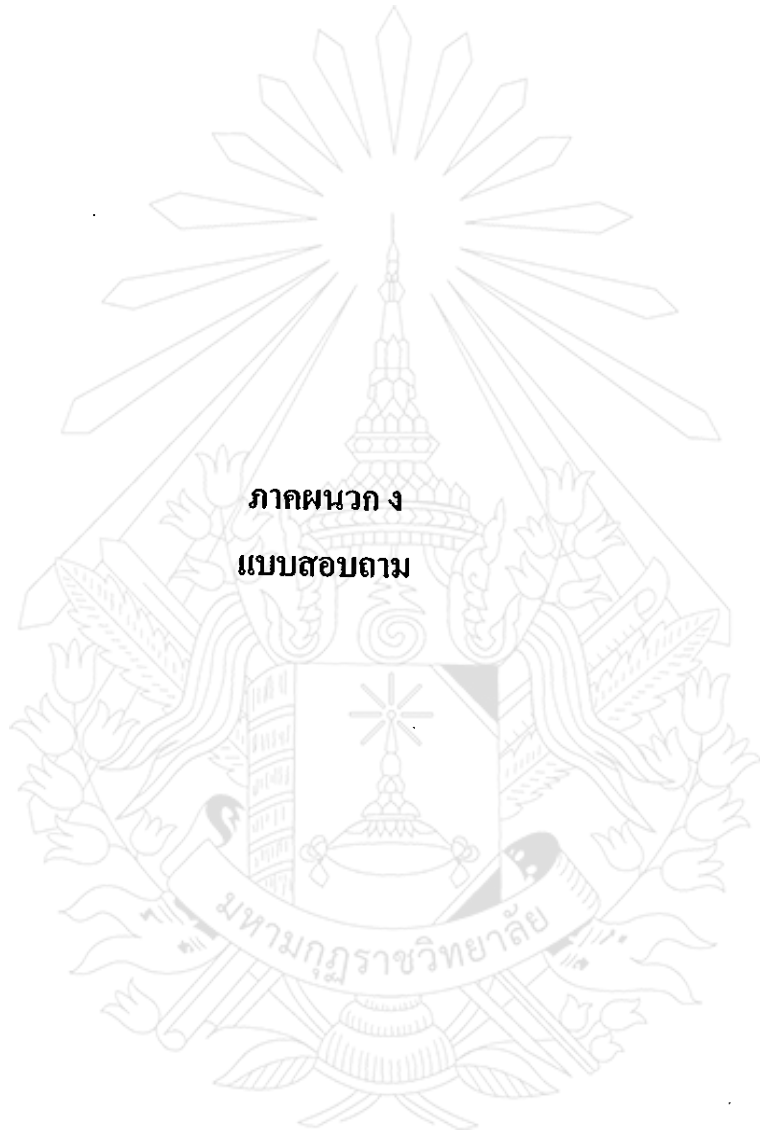
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้ นายปัญญา จินประชา ได้เก็บรวบรวมข้อมูลในเขตพื้นที่เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำการวิจัยต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงกราบเรียนมาเพื่อพิจารณา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

กราบเรียนด้วยความเคารพอย่างสูง

(พระมหาวิฑูรศักดิ์ สุธมฺณี)

เลขานุการศูนย์การศึกษามหาบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ภาคผนวก ง

แบบสอบตาม

มหามกุฏราชวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4
ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามเพื่อการวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของสามเณรระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา 2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของสามเณรระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา ที่มีอายุ และเกรดเฉลี่ย แตกต่างกัน 3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสามเณรระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา

2. แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของสามเณรระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิด (Open-ended) เพื่อสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของสามเณรระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พณศึกษา

3. กรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อตามความเป็นจริง ตามความคิดเห็นของท่าน ผู้ศึกษาจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับ คำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อการศึกษาของท่าน เพราะว่าการวิจัยจะนำเสนอข้อมูลโดยภาพรวม

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ในการให้ข้อมูลจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นายปัญญา จินประชา

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการจัดการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าคำตอบที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. อายุ

- 26 ปี ขึ้นไป
- 20 - 25 ปี
- 17 - 19 ปี
- 14 - 16 ปี

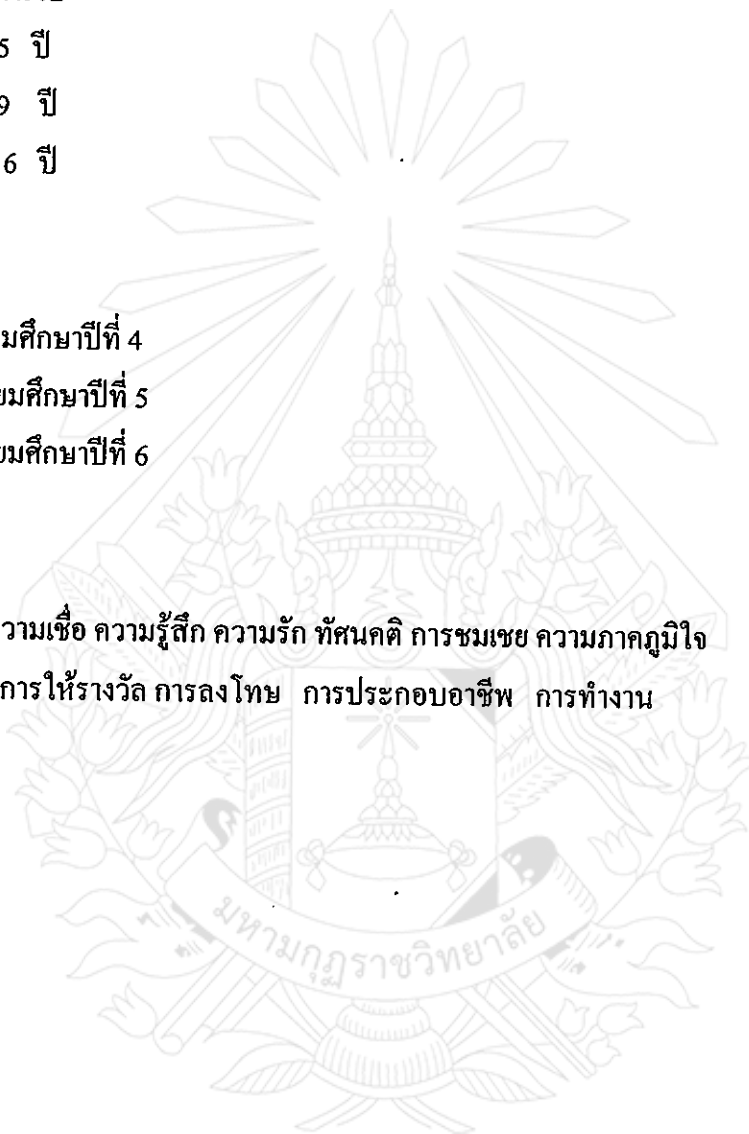
2. ระดับการศึกษา

- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
- ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

หมายเหตุ

แรงจูงใจภายใน – ความเชื่อ ความรู้สึก ความรัก ทศนคติ การชมเชย ความภาคภูมิใจ

แรงจูงใจภายนอก – การให้รางวัล การลงโทษ การประกอบอาชีพ การทำงาน

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของสามเณรระดับช่วงชั้นที่ 4 ของโรงเรียนเซนต์พนาศึกษา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย/ ลงใน ( ) ที่ตรงกับตัวท่าน

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
แรงจูงใจภายนอก					
1. เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถอธิบายเกี่ยวกับบทความภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้าชอบได้					
2. วิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้สามารถอ่านคำอธิบายเกี่ยวกับวัดและบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาได้					
3. ถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษขั้นดีข้าพเจ้าจะมีอาชีพทางการท่องเที่ยวที่ทำรายได้สูงในอนาคต					
4. การทำคะแนนในวิชาภาษาอังกฤษดี จะช่วยให้การศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยสงฆ์ระดับที่สูงง่ายขึ้น					
5. เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถสนทนากับชาวต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวัดและบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาได้					
6. ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทายทันทีเท่าที่สามารถทำได้					
7. เมื่อเรียนหลักสูตรนี้จบอ่านบทความง่าย ๆ และสั้น ๆ ที่สนใจได้อย่างเข้าใจ					
8. เมื่อเรียนหลักสูตรนี้จบ อ่านคำบรรยายเกี่ยวกับวัดและบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษได้เข้าใจ					
9. เต็มใจที่จะใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนเพิ่มเติม					
10. เมื่อพบข้อความหรือคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษที่สนใจ จะพยายามอ่านเพื่อหาความหมายบ่อย ๆ					
11. ครูควรใช้สื่อการสอน เช่น โทรทัศน์ วีดิโอ					

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12. เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น					
13. เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพแข่งขันกับบุคคลอื่นได้					
14. เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงในอาชีพ					
15. สามารถใช้ความรู้ที่เรียนภาษาอังกฤษให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น					
แรงจูงใจภายใน					
1. ชอบให้ครูใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเป็นส่วนใหญ่					
2. ชอบให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน					
3. ชอบแลกเปลี่ยนตรวจกับเพื่อน					
4. ชอบให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิด อธิบายซ้ำ					
5. ชอบท่องคำศัพท์					
6. ชอบให้ครูทดสอบทำียบทเรียน					
7. ชอบเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ					
8. ต้องการเป็นผู้มีความรู้					
9. ต้องการได้รับการยอมรับจากสังคม					
10. ต้องการทำตามความหวังของผู้อื่น					
11. ชอบเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือเรียน					
12. ชอบเรียนภาษาอังกฤษนอกเหนือจากบทเรียนในหนังสือ					
13. ต้องการให้คนชมว่าพูดภาษาอังกฤษได้					
14. ต้องการเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเช้ามากกว่าช่วงบ่าย					
15. รู้สึกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิด (Opened – ended) เพื่อสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของสามเณรชั้นช่วงชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนเซนต์พนาศึกษา

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษ

ด้านครูผู้สอน

ปัญหา .....

ข้อเสนอแนะ .....

ด้านเนื้อหา

ปัญหา .....

ข้อเสนอแนะ .....

ด้านสภาพแวดล้อม

ปัญหา .....

ข้อเสนอแนะ .....

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษ

ด้านครูผู้สอน

ปัญหา .....

ข้อเสนอแนะ .....

ด้านเนื้อหา

ปัญหา .....

ข้อเสนอแนะ .....

ด้านสภาพแวดล้อม

ปัญหา .....

.....

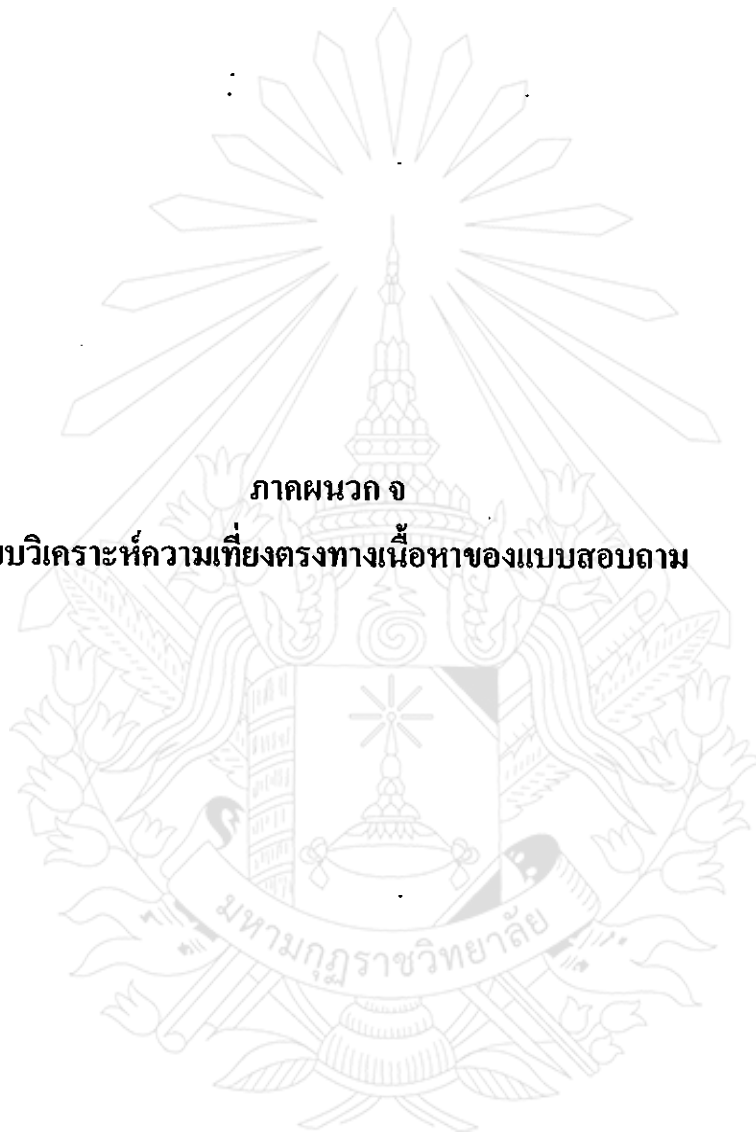
ข้อเสนอแนะ .....

.....

ขอขอบคุณ

ภาคผนวก จ
แบบวิเคราะห์ความเที่ยงตรงทางเนื้อหาของแบบสอบถาม

วิเคราะห์ความเที่ยงตรงทางเนื้อหาของแบบสอบถาม (IOC)
แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเซนต์พณศึกษา
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

.....

1. พระครูปลัด จิตติชัย จิตติขโย

การศึกษา	ศน.บ., ศศ.ม. (การวิจัยและพัฒนาท้องถิ่น)
ตำแหน่งปัจจุบัน	รักษาการผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

1. อาจารย์พานิช ไชยศรี

การศึกษา	กศ.ม.พลศึกษาครูเชี่ยวชาญ ค.ศ. 4 สถาบันพล
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครูเชี่ยวชาญ ค.ศ. 4 สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรเชษฐ์ ครัดทัพ

การศึกษา	วุฒิการศึกษา อม. ภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระดับ 8 ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คำชี้แจง ทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ให้คะแนน +1 หมายถึง	แน่ใจว่าแบบสอบถามนี้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย
ให้คะแนน 0 หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบสอบถามนี้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย
ให้คะแนน -1 หมายถึง	แน่ใจว่าแบบสอบถามนี้ไม่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC)

ระหว่างแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์

ข้อ	แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของสามแผนชั้นช่วง ชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์พนาศึกษา	การประเมินผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1.	ก.ด้านแรงจูงใจภายใน ชอบให้ครูใช้ภาษาอังกฤษในการสอนเป็นส่วนใหญ่	+1	+1	+1	1.00
2.	ชอบให้ครูเรียกตอบคำถามทีละคน	+1	+1	+1	1.00
3.	ชอบแลกเปลี่ยนตรวจกับเพื่อน	+1	+1	+1	1.00
4.	ชอบให้ครูตรวจการบ้านและนำข้อที่ผิด อธิบายซ้ำ	+1	+1	+1	1.00
5.	ชอบท่องคำศัพท์	+1	+1	+1	1.00
6.	ชอบให้ครูทดสอบท้ายบทเรียน	+1	0	+1	0.67
7.	ชอบเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	+1	+1	0	0.67
8.	ต้องการเป็นผู้มีความรู้	+1	+1	+1	1.00
9.	ต้องการได้รับการยอมรับจากสังคม	+1	+1	+1	1.00
10.	ต้องการทำตามความหวังของผู้อื่น	+1	+1	+1	1.00
11.	ชอบเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือเรียน	+1	+1	+1	1.00
12.	ชอบเรียนภาษาอังกฤษนอกเหนือจากบทเรียนใน หนังสือ	+1	0	+1	0.67
13.	ต้องการให้คนชมว่าพูดภาษาอังกฤษได้	+1	+1	+1	1.00
14.	ชอบเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเช้ามากกว่าช่วงบ่าย	+1	+1	+1	1.00
15.	รู้สึกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ	+1	+1	+1	1.00

ข้อ	แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นช่วง ชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเซนต์พอลศึกษา	การประเมินผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
	บ. ด้านแรงจูงใจภายนอก				
1.	เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถอธิบายเกี่ยวกับ บทความภาษาอังกฤษที่ข้าพเจ้าชอบได้	+1	0	+1	0.67
2.	วิชาภาษาอังกฤษจะช่วยให้สามารถอ่านคำอธิบาย เกี่ยวกับวัดและบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาได้	+1	+1	+1	1.00
3.	ถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษขั้นดีข้าพเจ้าจะมีอาชีพ ทางด้านการท่องเที่ยวที่ทำรายได้สูงในอนาคต	+1	+1	+1	1.00
4.	การทำคะแนนในวิชาภาษาอังกฤษดี จะช่วยให้ การศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยสงฆ์ระดับที่สูงง่ายขึ้น	+1	+1	+1	1.00
5.	เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว สามารถสนทนากับ ชาวต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวัดและบทความ ที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาได้	+1	+1	+1	1.00
6.	ถ้ามีโอกาสพบชาวต่างประเทศ จะรีบเข้าไปทักทาย ทันที เท่าที่สามารถทำได้	+1	+1	+1	1.00
7.	เมื่อเรียนหลักสูตรนี้จบอ่านบทความง่าย ๆ และ สั้น ๆ ที่สนใจได้อย่างเข้าใจ	+1	0	+1	0.67
8.	เมื่อเรียนหลักสูตรนี้จบ อ่านคำบรรยายเกี่ยวกับวัด และบทความที่เกี่ยวกับพุทธศาสนาเป็นภาษาอังกฤษ ได้เข้าใจ	+1	+1	+1	1.00
9.	เต็มใจที่จะใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้น เรียนเพิ่มเติม	+1	0	+1	0.67
10.	เมื่อพบข้อความหรือคำอธิบายเป็นภาษาอังกฤษที่ สนใจ จะพยายามอ่านเพื่อหาความหมายบ่อย ๆ	+1	0	+1	0.67
11.	ชอบให้ครูใช้สื่อการสอน เช่น โทรทัศน์ วีดิโอ	+1	+1	+1	1.00
12.	ต้องการพัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับ ผู้อื่น	+1	0	+1	.67

ข้อ	แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นช่วง ชั้นที่ 4 มัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเซนต์พัสกา	การประเมินผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
13.	ต้องการนำความรู้ไปประกอบอาชีพแข่งขันกับ บุคคลอื่นได้	+1	+1	+1	1.00
14.	ชอบเรียนภาษาอังกฤษช่วงเช้ามากกว่าช่วงบ่าย	+1	+1	+1	1.00
15.	ต้องการใช้ความรู้ที่เรียนภาษาอังกฤษให้ดำรง ตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น	+1	0	+1	.67

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ - สกุล : นายปัญญา จีนประชา
- วัน เดือน ปีเกิด : วันพฤหัสบดี 2 กันยายน 2508
- ชาติภูมิ : 53 หมู่ 6 ตำบลคลองจินดา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
- ที่อยู่ปัจจุบัน : 29/18 ซอยตำเหิน ถนนเมืองสาทร ตำบลหนองหอย
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
- การศึกษา
- พ.ศ. 2532 : คณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยพายัพ
- พ.ศ. 2540 : ใบประกาศวิชาชีพครู (ปวค.) รุ่น 6
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
- การทำงาน
- พ.ศ. 2537 : ครูโรงเรียนเอกชน และ โรงเรียนวิชัยวิทยา
- พ.ศ. 2543 : นักวิชาการศึกษา ภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ตำแหน่ง/สถานที่ทำงาน
- ปัจจุบัน : ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนเขตพนาศึกษา
พระปริยัติธรรมแผนกสามัญ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่